

Д-р Ристо Ивановски

СКЛАВИНИТЕ=
Т.Н. СЛОВЕНИ
ДОМОРОДНИ
НА ПЕЛОПОНЕС

Битола, Р.Македонија
2012 година

Д-р Ристо Ивановски, СКЛАВИНИТЕ=Т.Н. СЛОВЕНИ ДОМОРОДНИ НА ПЕЛОПОНЕС

Адреса на авторот:
Ул. Михајло Андоновски бр. 6/21
Битола, телефон: 047/258-133

ИВАНОВСКИ, Ристо
Склавините=т.н. Словени домородни
на Пелопонес / Ристо Ивановски. - Битола :
Ивановски Р., 2012. - 62 стр; 29 см.

А) Склавини- т.н. Словени.

ВОВЕД

Во историјата се говори дека имало грчки (еладски=еласки) народ, кој бил сосем друг народ од тн.Словени. Ова не е вистина, а доказ е грчкиот автор. Пренесувајќи го поголем дел од книгата ќе се потврди, Грците биле Пелазги=тн.Словени.

Димитрис Лиоксоу,¹ на стр. 7, во предговорот го наведува следново:

„Секоја национална идеологија за засновува врз една основна идеја, една идеолошка обременетост, која што го создава јадрото на националниот мит. Оваа идеја, што се однесува до грчкиот национален мит, е ‘племенската нескршливост на родот’ или ‘продолжение на нацијата од античките времиња до денешните денови’. Кусо речено, таа е идејата за постоењето на единствен по јазик, култура и род грчки народ кој живее и се репродуција во Грција, но и пошироко во делот на Источниот Медитеран, барем од бронзено време до сега.

Докажувањето на оваа претпоставка, како главен елемент на грчкиот национален мит, е производ на еден континуиран процес, кој целосно се оформува кон средината на XIX-от век.

Постоењето на три елементи, решително влијаеа на овој развој: најпрво, одушевувањето што го предизвикуваше класичната антика низ европските интелектуални кругови, а сред неа движењето на грчкото просветување. Второ, авторитетот на грчкото над православното балканство паство, благодарение на гркофонијата на Васеленската Патријаршија во (Константинополис) Истамбул и трето, финансиската сила и општествениот процут на едно многу богата крајбрежна класа на грчки трговци.

Согласувањето со некој национален мит, што не е заснован на факти, во иднина ќе има два значајни последици. Првата во областа на мислата и науката, а втората во областа на политиката.

Регутирањето на образованите Грци, во стремежот за втемелување на националното мислење, секако со финансиска поддршка од грчката држава, доби карактер на задолжителна служба. Грците научни гранки, неопходни за оформувањето на националната идеологија, историјата, лингвистиката и фолклорот, го изгубија својот карактер и прераснаа во нејзина служба, главно за внатрешните потреби и државната пропаганда.

Грчките историчари, сè до последните две десеттлетија, кога почнаа да се појавуваат поединечни исклучоци, ги изоставија или ги фалсификуваа изворните и произведуваа дела со чисто идеолошки карактер. Грчките лингвинисти облекоа ‘наочници’ за да не сретнат еден друг јазик богат со јазични дијалекти, а пак грчките фоклористи сосема ги исклучија некои географски простори од своите истражувања за да не ги сретнат обичаите, ората и песните на ‘варварите’.

Сите заедно соработуваа во комисији за преименување на топонимите во државата. Нивното дело го доврши Географската воена служба која ги преименува и микротопонимите на штабните карти.

Последиците во областа на политиката беа многу полоши затоа што се однесуваа на луѓето. Јазичните или етничките малцинства поминуваа црни денови кога постепено се присоединуваа кон грчката држава, а тие (Грците) се прошируваа преку воени судири.

¹ Димитрис Литоксоу, Измешана нација или за Грците и разнебитените Другојазичници, Аз-Буку, 2005

Нивниот јазик беше осуден на прогон и стана шепот, песните не се слушаа надвор од затворените прозорци. Грчкиот учител, имајќи чувство за неговото национално мисионерство, со шлаканица и со линијар се трудеше да ги научи на грчката катаревуса. Попот, црпејќи моќ од небото, се стремеше да ги поучи преку народниот грчки јазик на Евангелието. Локалните моќници им ги погрчија презимињата. Издајникот ги поткажуваше, полицаецот ги тероризираше, судијата ги казнуваше. И кога сите овие не успеаја да го искоренат мајчиниот јазик, и да им ја променат свеста, војската со оружје презеде да наметне ред упатувајќи ги преставниците на принуден егзил.

Оваа книга е посветена на овие другојазичници. А исто така, во сеќавање на моите дедовци: на Арнаутите, родители на мојата мајка, на страдалниците од последиците на големо- грчкиот идеализам, како и бегалците од селото Четириесет цркви од Источна Тракија, родно место на родителите на мојот татко.

Насловот на книгата ‘Мешана нација’, сугериран од соодветен извадок на Летописот на Монемвасија, го констатира битието на населнието на државата и истовремено ја подвлекува силата и убавината на неговата разнобојност.

Што се однесува до поднасловот, освен краткоста на текстовите, ги прикажува причините за нивното пишување и душевното страдање на писателот по овие прашања.

Димитрис Литоксоу“.

Се говори за „варварите“- со мала буква, наспроти Хелените- со голема буква. Ова говори дека варварски народи немало. Пак, варварски јазик бил пелазгиски, што го пиши Херодот (5 век п.н.е.) и други автори, на кого говорел и Платон...

Грчки јазик бил само македонскиот Птоломејов Александријски јазик коине. Ова се потврдува што сите дела на коине биле пишани и преведени само во Александрија. А ова било и со „Илијада“, која во Александрија, во III век п.н.е., од пелазгиски била преведена на коине. Пак, книгата на Куртиј Руф е само од XV век н.е.

Следи тн.византиски јазик да биде коине, а народот си говорел варварски.

Кога била создадена Грција (Елада), која била под Цариградската патријаршија, како наследство на Источното Римско (Ромејско) Царство, тн.Византија, во употреба бил само јазикот коине. Ова останало и кога на власт дошол баварскиот принц Ото, кој бил прв грчки крал. Во неговото време, покрај коине, бил и германскиот јазик. Па понатаму обичниот народ не го познавал македонскиот коине.

Караревуса била реформиран коине- само едно: вулгарен (народен) коине.

Се говори за Другојазичници, кои не биле Грци, чии јазици не биле грчки (коине, катеревуса и димотики- повулгарен [понароден] коине од катаревуса).

Стои и Арнаути- со поимов Турцие ги нарекувале Албанците. Самите албански автори пишат дека Скиптарите, с=ш, биле Пелазги и Илири- со Хомеров јазик.

НАЦИОНАЛИЗАМ И НАЦИОНАЛЕН МИТ

„Централна основа на националната идеологија е идејата за постоењето на една бесмртна реалност- на нацијата.

За националната идеја, нацијата не е само современо битисување и организирана заедница на јазикот, културата, цивилизацијата и економскиот живот, туку и државна обединетост или присоединување на конкретна државна форма. За наци-онализмот нацијата ‘патува’ низ времето. Постои едно ‘историско

пространство' во кое што се реализира ова патување и чии граници се сметаат за еластични и флексибилни.

Нацијата се смета како еден жив организам. Животот на индивидуалните минливи клетки- членови е безначаен. Трагите на нациите се губат во минатото и по претпочитување (освен ако тоа не е возможно) во длабоката древност. Независно од начинот на продукцијата и распределбата на богатството, формите на владеење и алтернација со културите, битието на нацијата и 'неговата душа' остануваат непроменливи.

Врз оваа идеја се гради националниот мит. Материјалите на националниот мит се наоѓаат или се пребаруваат во историјата. Основата треба да биде колку што е можно поцврсто. Своеволно или пак безрасудни толкувања на фактите, секако треба да се претпочитаат пред сплетот на условите, зашто даваат поголема издржливост во идеолошките напади на противниците кон национализмот.

Каменчињата на овој митски мозаик се соединуваат сред временскиот теснец од националистите интелектуалци. Меѓу нив има големи писатели, инспирани раскажувачи и виртуози.

Секоја нација ги има своите Папариголопулоси. До нив се наоѓаат најспособните мајстори, најдобрите експерти, лингвисти, фолклористи, антрополози, археолози, историчари: Хасидакис, Политис, Кугеас, Андриотис, Кирјакидис, Кумарис, Закитинос, Тријандафилидис...“.

Нацијата била за време на капитализмот- прва нација била француската на крајот на XVIII век со француски јазик, а во Франција Французи биле околу 50%. Бидејќи францускиот јазик бил вулгаренлатински, тој не бил народен туку само службен кого населението до денес само го учи за тој да стане државен јазик.

Имало грчка држава со службен јазик коине, но немало германска држава со германски јазик. Следи Германија да се создаде подоцна со германски јазик кој никогаш не бил народен јазик, ниту денес- и тој до денес се учи тој да стане народен. Токму и затоа до денес Германците со своите јазици меѓусебно не се разбираат. Ова говори, Германците како и Французите до денес не се народи со по еден јазик.

Иако тн.Словени до денес немаат држава, тие со своите јазици меѓусебно се разбираат. Па тие до денес се еден народ, но не Грците, Французите, Германците...

Се наведени личности важни за грчката нација, а тие биле во последните векови. Во фусната, „[Сите фусноти се на преведувачите]“, се наведува: „Грчки историчар од почетокот на XX век, познат како 'скројувач' на грчката национална историја“. Тој грчката историја ја „скроил“ како што сакал-таа до денес е само со лаги. За грчките лаги е мојов одговор на авторот. Па тој ја крие вистината за Склавините.

„Потоа, следуваат фанатиците, обично недоучените дилетанти 'учените патриоти' и бирократски фигури на умствениот провинцијализам: армија на учители, попови, адвокати, политичари и новинари“.

Тие биле „чеда“ на никогаш непостоечката грчка нација- со фалсификати.

„Секоја нација ги има своите државни службеници, професионални пресоздавачи и поддржувачи на националниот мит, истите што го одгледуваат и се хранат од национализмот. Папатемелидовци, Мартидовци, Мерсуковци, Каргаковци, Вакалопуловци, Христодуловци.

Историјата што се пишува на ваков начин е еден голем мит. Ги опишува подвизите на прадедовците и нивните победи против непријателот. Постоењето на не-

пријателски држави, кои ја опкружуваат и прават заговор против 'нашата' нација, е централната основа на митот.

Националната историја ги опфаќа учебниот материјал на образованиот систем и речиси целосната историска библиографија. Со неа, се воспитуваат помладите генерации и се помируваат со родителите. Древната почит на прадедовците во современите општества се преобразува во национална историја, значи во национален мит, што трогнува, омајува, воспитува и поттикнува. Договорот на националното наследство така ја поставува современата нација пред нови должности. Таа, како и секој нејзин член, прифаќајќи ја националната историја, исполнува еден долг кон починатите. Прашања на честа е да е застанеш достоин пред ова наследство и да зачекориш кон саможртвување.

Националната свест е чисто идеолошко прашање. Како доказ на нејзината црвстина, да си приспомнеме дека поголемиот број од жителите на грчката држава, кои по едниот или од двајца родители не се старогрци или бегалци по потекло Грци, во сите можни врски каде тоа може да се случи (бракови со Арнаути, Македонци, Власи, Христијани Туркофони, Ерменци, поретко со Цигани или Евреи), по задолжителното деветгодишно училишно образование се чувствуваат горди што се потомци на древните Елини“. (X-елини од Хелиос=Илиос- „Ил врне, ил грме“, Р.И.)

Грците се нов народ од XIX век, никако порано. Авторите стари Грци биле само со варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик, а коине (тн.старогрчки) е македонски Птоломејов Александријски јазик. Пак, во Атика службен не бил атички туку јонскиот. Бидејќи од арамејски на коине биле преведени првите книги на Библијата, а другите биле пишани на коине во Александрија, поради што коине станал и христијански јазик, во Атине тој станува христијански јазик само од 529 година, кога Јустинијан ја затворил Платоновата академија во Атина. Па Атињаните биле Хелени=Повеќебожци. Ова говори дека во Елада коине не бил службен до VI век.

„Национализмот создава идеологија чиј резултат е колективна еднаквост. Како идеологија, станува збор за неодамнешен феномен во историјата на човештвото, зашто се појавува кон крајот на осумнаесттиот век. Всушност, станува збор за идеологијата на боржуаската класа по падот на автократските режими- идеологија на современите буржаски држави.

Образувањето и, преку механизмот на државата, истакнувањето на еден дијалект или некое својство на официјалниот јазик, стана нужна потреба, како за ефикасно функционирање на пазарот, така и за политичко обединување.

Општествените нееднаквости се сметаат за погрешки, скршнување или привремено ограничување. Членовите на селската општина си заминуваат, но духот на колективот останува. Жртвите добиваат значење во смисла на тоа дека преку нив акцијата се осовременува и им се спротиставува на други нации. На политичката расправија се гледа како национален недостаток, што обично води во пропаст. Обединетата нација може да направи големи дела.

Модерната грчка историја се идентификува со грчкиот национален мит. Денешните грчки државјани, се сметаат за потомци на граѓаните на древните грчки градови. Гробарот на Хеленизмот, православната Византија, се претстави како продолжување на старогрчкиот дух, а модерната грчка држава како наследник на имотот на мртвите“.

Жителите на град-државите не го познавале коине- тие говореле варварски.

Источното Римско (Ромејско) Царство било возобновено Македонско Царство во кого биле и Еладците, но никако тоа царство не било еладско. На возобновеното царство службен јазик му бил македонскиот јазик коине, а не јонскиот, како што било во Елада. Ова било и поради тоа што на атички говор и не се пишело.

„Ако нешто нема врска со официјалната грчка историја тоа се собитијата што се случува во минатото на овој географски простор.

Секако, тоа што се случува во Грција, без сомнение се забележува во сите балкански земји. Точно истата слика, истата идеологија: враќање во минатото, претензии на историскиот простор, фалсификување на имотните листови, борба за наследство на мртвите. Слични национални митови се пишуваат во училишните учебници на соседите. Големи идеи, крици за слободата, државни пропанди.

Лицето на национализмот во крајна линија е насекаде исто. Тоа јасно се гледа ако го гледаме методот со кој го спречува противникот на својот терен. Значи, тоа се врските во владеачкиот државен национализам со малцинствата што се наоѓаат во некоја граница.

Присоединувањето на личноста кон општеството не е резултат на неговата слободна желба, туку на една присилна процедура што почнува со неговото раѓање. Личните избори се во голем степен премногу определени и независни од неговата желба. Условите на материјалниот живот ја дополнуваат сликата.

Националната свест, покрај реторичките дефиниции, не е потполно прашање на самоопределување, туку едно друго неизбежно определување во однос на едно општество што знае да маргинализира.

Денешните државни граници на Балканскиот Полуостров се производ на две балкански и две светски војни. Желбите на месното население не се зедоа предвид. Ниту еден референдум не се исполни што се однесуваше до барањето на другојазичните. Сите посилни држави земаа некои области од победените соседи, што донеа за реванш.

Малцинствата веќе со десетлетија го образуваат јаболкото на раздорот меѓу национализмите. Односот на балканските држави спрема малцинствата насекаде беше истиот: дејствување рамно на воена окупација, сè до целосно просоединување или принудно иселување. На заштитата на малцинските права се гледаше како на национално предавство.

Национализмот го карактеризираат лагата и лицемерието. Значи има две лица и го негува лицемерскиот дух. Систематската критика на национализмот и осакатувањето на неговиот дух, односно на националниот мит, создава претпоставки предлогот за проширување на границите и создавање на една Обединета Европа, да не изгледа како утопија“.

Обединета Европа била само повторување на она што го направил Александар Македонски, чиј јазик бил само варварски=пелазгиски=тн.словенски, а тој многу ја сакал „Илијада“ која била пишана на истиот јазик- ваков бил и јонскиот.

Следи исто знаци со исти значења имало во Русија, Подунавјето, Балканот и Камен Розета во Египет- македонскиот јазик бил само варварски=пелазгиски=тн.словенски. А Јустин пиши: „Македонците биле со потекло еден пелазгиски народ“.

Па антички=етнички Македонци биле/се со ист јазик, обичаји, традиции...

Доказ се наводите на сите антички автори- кај нив за време на Александар Македонски непостоел коине. Пак, Курт Руфиј бил само од XV век- фалсификат.

ТЕМНАТА СТРАНА НА 1821 ГОДИНА

„Турчин да не остане во Морија
Ниту во целиот свет“

народна песна

(од тоа време, т.е., од '21)“.

„Во 1828 година владетелот Јован од Каподистрија, одговарајќи на прашањето на Големите сили во тоа време, за турското население што живее во Морија [Пелопонес] пред и по 1821 година (со создавањето на новогрчката држава), соопшти две бројки: 42.750 и 0 (нула), (Хуљаракис: стр. 31). (Морија=Мореја, Р.И.)

Овој студен официјален демографски рапорт, во себе ја криеше темната страна на 1821 година, со други зборови, истребувањето од страна на востаниците на вкупното муслиманско вооружување, т.е. цивилно население, што во реалноста изнесуваше 15.138 семејства или 63.813 луѓе (Симопулос 1979, стр. 211).

Станува збор за првиот геноцид во поново време во име на ‘националната кауза’ на балканските простори, и ќе го проследиме хронолошки од Галац (Романија) до Триполица:

Првите колежи се извршија во Молдавија, под водство на Алаксандрос Ипсиландис, опкружен ‘од една толпа злоупотребувачи, недисциплинирани и подли луѓе’ (Трикупис 1993, стр. 116). Тие го прават воведот на сите колежи кои подоцна ќе се случат во Грција. Главната улога во колегот ја има членот на Филики Етерија, војводата Ваилис Каравјас, дотогашен началник на полицијата во Галац“.

Источното Римско (Ромејско) Царство имало македонска династија, македонска ренесанса... Следи православни цареви биле и Комнени. Исто така, и муслимански цареви (султани) биле Османите, кои биле Комнени. Ова говори Македонци. Комнен бил Алаксандар Ипсиландис со својот брат итн. Бидејќи во 1767 година била укината Охридската архиепископија, постоела само Цариградската патријаршија. Како што Рим го наметнал поимот Византијци, исто така и Грци (Греики) Затоа од 1767 година имало само два народи: Муслимани=Турци и Православни=Грци. Под Цариград подпаѓала Елада. Еладците со Атињаните биле само Ромејци.

Бидејќи Грците биле православен народ, Русите ја создале „Φιλική Εταιρία (Филики Етерија)- тајна револуционерна организација за национално ослободување на Грција од турското ропство. Основана 1814 година во Одеса, развива своја дејност во Европска и Азиска Турција, како и во Западна Европа. Свои најзначајни органи има во Галац и во други центри низ Романија. Од 1820 година на чело застапува А. Испиландис“.

(Исто така, во руска служба бил и Јован Каподистрија, Р.И.)
Во фуснотата стои: „национално“. Тоа било само верско, а никако национално. Ова говори дека Еладците за време на Османовото Царство биле само Ромејци.

„На 21 февруари (во предвечерието), при упадот на Испиландис кај управата, Каравјас со своите платеници ги заколува војниците од отоманската караула и останатите невооружени турски трговци и морнари што се наоѓаат во Галац, а ведно ги пљачкосува турските трговски дуќани (Вакалопулос 1980, стр. 425). Неколку дена подоцна, во присуство на Испиландис, Каравјас наредува колег на војниците од отоманската караула во Јаши, кои веќе се предадоа заедно со сите турски трговци (Вакалопулос 1980, стр. 185). Испиландис ги соопштува неговите намери,

карактеризирајќи ги како ‘херојски чин’ со повик за колеж врз заробените војници и врз невооружените трговци, како и грабеж во нивната област.

Востанието во Морија започна од Калаврите на 21 март. Водачи се припадниците на Филики Етерија, Сотирис Хараламбис, Асимакис Фотилас, Василис Петмезас, Сотирис Теохаропулос и Никос Сољотис. Околу триста турски жители на градчето, по кратко противење се предадоа под договор, кој веднаш беше погазен од победниците. Според сведоштвото на францускиот офицер Максим Рејмбо, заробените мажи се заклани, а жените и децата стануваат слуги во куќите на најсилните Грци во областа.

На 23 март е нападна Патра. На чело се наоѓаат припадниците на Филики Етерија: Патранскиот архиепископ Германос, Јанис Власопулос (руски конзул), Андреас Заимис, Андреас Лондос и Јанис Пападијамандопулос. Муслиманите се затворени во тврдината.

Францускиот конзул Х. Пукевил во својот дневник пишува: ‘Не верував дека повторно ќе видам светло по оваа ноќ... Неповрзани викотници, еден град со дваесет илјади жители се губи... Грците го палат муслиманскиот дел од градот. Улиците се полни со лешеве. Архиепископот Германос презеде голема одговорност. Грците пристигаат од селата урлајќи ‘Смрт на Турците’... Знамето на крстот се вее на прозорците. Поповите крштеваат многу Турчиња... Во градот влегуваат видни луѓе на Востица[денешен Егион]. Најпрво одат нивните луѓе кои набодени на колови носат пет турски глави’ (Симопулос 1979, стр. 189-190)“.

Стои: “муслиманскиот дел од градот“....„Турците“: Муслимани=Турци. „Знаме на крстот се вее“....„Поповите крштеваат многу Турчиња“- Муслимани=Турци.

„Шведскиот конзул во Патра и припадник на Филики Етерија, Лудовик Странис, забележува во своето писмо (26/3) до шведскиот амбасадор во Истамбул: ‘Речиси сите турски куќи се срушени и ограбени, при што многу од нив се запалени’. Со истата забелешка е и англискиот конзул Филип Грин: ‘Во градот владееше безредие и грабеж, куќите на Турците се отвораа и се пљачкаа. Цамиите се палеа или се рушеа’ (Симопулос 1979, стр. 192, 203).

На 23 март, во Каламата влегуваат востаниците со нивните водачи, припадници на Филики Етерија, Тодорос Колокотронис, Анагностис Папагеоргиос- Анагностара, Петробеи Мавромихали и Никита Турколека- кој набргу ги добива прекарите: Никита туркојадецот или Никита победникот (Вакалопулос 1980, стр. 363)“.

Според раскажувањето на припадникот на Филики Етерија Амвросјос Франсис, турското население се предавало, добивајќи заклетва од Грците за заштита на нивните животи и нивната чест. Заробените се распоредување како слуги. Повеќето од нив, со исклучок на убавите девојки, набргу ги ‘проголтувала темнината’.

На 24 март, сердарот и припадник на Филики Етерија, Ксиродимитрис Панургијас, заедно со неговиот братучед, војводата Јанис Гурас, го предводат нападот на Салона[Амфиса]. Муслиманските жители, заедно со оние кои дојдоа во Салона од Востица, условно се предаваат. Повеќето од нив се заклани. Останатите кои се спасија станаа слуги (Вакалопулос 1980, стр. 425).

Од Ливада на 30 март нападна сердарот и припадник на Филики Етерија Ганасис Дјакос. Турците и Арнаутите муслимани пребегнаа во тврдината и останаа до 25 април. Иако се предадоа сите беа заклани“.

Следи заклучокот дека Турците и Арнаутите биле само Муслимани=Турци.

„Мусолонги е освоен на 1 јуни. Муслиманските жители ги колат или се делат меѓу народот како слуги.

На 9 јуни е нападат Врахори [Агрињо]. И покрај договорот за предавање на оружјето масакрирани се 500 муслимански семејства, и целото еврејско население од 200 жители. Истата судбина ги најде и муслиманите од Запанди. Предводник на колежите во западна Румелија беше арматолот Јоргакис Николос и Варноќјотис, кој подоцна преминал во служба на Отоманите против сонародниците[соверниците]- востаници за на крај повторно да премине од страна на грчката војска по доаѓањето на Каподистрија“.

Бидејќи се убивале Муслимани и Евреи, Грците биле само Православни.

„Врвниот историчар за настаните од 1921 година, Џорџ Финлеј пишува за колежите во првите денови во Румелија: ‘На просторот од ’ртот Сунион до долината Сперхеј, муслиманските семејства, од стотици села, се егзекутирани а труповите- на мажите, жените и децата- беа фрлени во куќи на крајот од селото, којашто ја запалија, поради тоа што на ниеден христијанин не му беше дозволено да се понижи, односно да ископа јама за да ги закопаат труповите на некои неверници’ (Финлеј, стр. 226)“.

Па војната не била меѓунационална туку само верска војна- со неверниците.

„Според Финлеј, слични настани се случуваа и во Морија: ‘Во секоја област на полуостровот христијанскиот дух се беше кренал и ги убиваше муслиманите. Ги палеа нивните куќи и нивните селски куќи и сосема им ги разрушија нивните имоти; сите кои беа пребегнати во тврдините изгубија секаква надеж за нивно враќање. Се претпоставува дека од 26 март до неделата на Велигден, односно на 22 април, беа погубени околу десет до петнаесет илјади луѓе и уништени околу три илјади села и домаќинства’. И продолжува Финлеј, точно забележувајќи: ‘Уништувањето на Турците од Грците се случи согласно со претходно подготвениот план како резултат на одмаздничките поттикнувања на припадниците на Филики Етерија и учениците луѓе’ (Финлеј, стр. 214-215).

Димитрис Испиландис, кој од 19 јуни се наоѓа во Морија како помошник на неговиот брат Александрос и водач на Филики Етерија, пристапува кон една постапка од која ти се ежи кожата. Објавува парична награда за целото машко муслиманско население. За секоја отсечена турска глава што ќе му ја донесат, плаќа три гроша. Во воениот логор на Триполица (во текот на опсадата), беа отсечени толку многу глави и расфрлани околу шаторот на Испиландис, што беше невозможно да влезеш внатре, а да не се сопнеш од нив“.

Бидејќи Браќата Испиландис биле Комнени, Македонци, тие имале имиња Филип и Александар, поробувачи на Елада-таму тие до денес се непожелни имиња.

Вакви имиња биле во употреба и во Русија, а лицата биле во руска служба. Тоа што авторот тоа го одбегнува, како и дека Русите ја ослободиле Елада, има цел.

„Двајца европски офицери, гореспоментиот француски офицер Рејмбо и англичанецот Вилијам Хабфреј, со ужас опишуваат две ситуации што ги доживеале во два наврати, а се однесуваат на настани сврзани со пристигнување на ловците на глави кај Димитрис Испиландис, за предавање на трофеите и наплаќање на наградата. И во двете случки грците убијци имаа гонето и заробено тројца изгладнети невооружени млади муслимани, што очајнички барале храна по селата. Ги убиваат двајцата од нив, им ги отсекуваат главите и му ги даваат на третиот да ги однесе кај

Ипсиландис, со што ловците ќе се спасат од товарот при носењето. Заробениот носач, планираат да го ослободат од неговата глава при крај на патувањето, настан што во конкретен случај е избегнат поради појавувањето на двајцата странски офицери (Симопулос 1979, стр. 246).

Меѓу масовните колежи на муслиманите, масакрот во Неокастро или Наварино (Пило) го премимува човечкиот разум. Тукашното сверство се завршува со две дела:

Првото е на 14 јули. Една група од околу 350 муслимани, составена од изгладнети жени, деца и старци, се предадоа на востаниците од опсадата. Од нив, 16 мажи на возраст од околу шеесет години, се префрлени во тврдината на Аркадија [Кипарисија] и беа фрлени од сидовите. Останатите ги префрлија со чамци на пустиот остров Хелонаки блиску до Сфактира, каде беа оставени да умрат од глад.

Историографот Амвросјос Франсис кој бил очевидец, го опишува називот нивниот крај: 'Не им беше доволно на овие несреќници што гладувајќи ги јадеа мрштите на луѓето исто како нив, туку немајќи како да дојдат до копно ги земаа телата на починатите и врз нив, како со чамец, веслајќи со раце пливаа кон крајбрежјето: но и тоа не им успеа зашто Грците ги оставија да се доближат до крајбрежјето. Ги убиваа или ги спречуваа со сите средства да не се симнат на брегот, сè дури сите не завршија со трагичен крај'. (Франсис 1839, стр. 395)

Второто е на 7 август. Муслиманите што беа под опсада во Неварино, се предадоа под услов да им се поштеди нивиот живот и нивната чест. Договорот предвидуваше на нивниот имот и нивно пренесување со бродови во Египет. За сите големи злосторства на победниците кои беа вршени заедно со водачот на епископијата Метонис Григориос не постојат епитети кои тоа би го опишувале. Сведоштвото на Франсис тоа го потврдува:

'Таков трагичен колеж и убиство не е виден во историјата. Тие што беа усмртени од куршум веднаш умираа, но оние што остануваа ранети, жени и мажи, трчаа полумртви во морето, и додека пливаа, пак им следуваа смртоносно стрелање. Другите гледајќи како безмилосно се убива, плашејќи се од смртта, особено жените со бебињата во преградки, се фрлаа голи (затоа што ги соблекуваа голи) во морето. Грците стрелаа на нив и во морето, така што морската вода стана црвена од излеаната крв на овие нерсреќни луѓе. Многу пак Грци, им ги земаа од рацете бебињата, тригодишните и петгодишните деца, некои од нив ги фрлаа врз карпите и така ги убиваа, а другите ги фрлаа живи во морето и пукаа во нив, додека се даваа во морето'. (Франсис 1839, стр. 384)“.

Војната била само против едно- турското ропство, а го воделе свештеници.

„Регистрирани се, исто така, масовни колежи на невооруженото муслиманско население извршени во Лангадја, во Монемвасија- Аталанди и во Вати Самос. Во Лехоња во Магнезија, од воената единица на членот на Филики Етерија архимандрит Антимос Газис, со палење се уништени 600 души. Во Атина, за два часа се масакрирани уште 600 Турци“.

Никаде авторот не наведе дека Турците се христијани,ни Грците муслимани.

„Во Акрокоринтос, се предаваат половината од 1300 муслимани кои ги преживеале гладот и болестите. Ги пренесуваат во Лутраки, каде убавите момчиња и девојки ги одделуваат за продавање како робови. Од останатите, едните ги колат, а

другите ги товарат во два брода. По наредба на Панургијас, бродовите ги потопуваат во Коринтскиот залив за да се удават.

Во Наксос, во Специ и во Цириго (Китара), се заклани голем број муслимани што беа доведени како заробеници. Два брики, од Сахтури и од Пиноци, совладуваат еден брод со кој патува највисокиот верски водач на Отоманите, Шейк Ул Ислам, соодветен на православниот Патријарх. Во бродот се наоѓале многу турски семејства. Според Финлеј, морнарицата од Хидра ги убиваат сите на најгруб начин: 'Незаштитени старци, господарки, убави робинки, дури бебиња, ги колат на палубата како јариња' (Финлеј, стр. 239)“.

Со брики, вид на брод, уништуваат брод за да уништат муслимански водач.

„Сепак.сето гореспоменато, дури во Наварино, изостануваат пред наредните сверства сторени при заземањето на Триполица. Триполица може да се смета за синоним на геноцидот.

Во утврдената Триполица што претставува главен административен центар на Морија, уште од првите денови на востанието имаа најдено прибежиште голем број прогонето муслимани. Според Фатакос, во текот на опсадата, во Триполица живееле 'повеќе од 35.000 жители, Турци, Христијани и Евреи, а имаа дојдено и околу 4.000 Арнаути со Каба-бег. Дојдоа уште 8.000 Бардуниоти, Мистриоти, Фанарити, Леондарити, Картини и останати (муслимани)'. Повеќето од 7.000 Христијани, кои таму живееле пред востанието, го имаа напуштено градот (Фатакос 1960, стр. 134)“.

Се кажа: „Турци, Христијани и Евреи“- овие се верски еднобожни народи. Овде се наведени дури и Арнаути- само Муслимани=Турци против Православните.

„Водач на востанието беше Димитрис Ипсиландис, а главни на четирите управи беа: Колокотронис, Петробеис, Јатракос и Анагностарас. Накусо речено сè беше во рацете на Филики Етерија. Според тоа, нејзино беше извршениот геноцид.

Неколку дена пред паѓањето на градот, глад и тифус ги покосува опкружените. Ипсиландис знаејќи што ќе се случи, а сакајќи да не се задолжи пред очите на Европа со одговорност за масакрот, заминува во една мала единица да го набљудува од крајбрежјето движењето на една турска морска ескадра.

Раководството на градот ги состави условите за предавање. Војводите на востаниците, поединечно им ветуваа заштита на господарските турски фамилии, а за замена го бараа нивниот имот. Илјадници православни земјоделци ги напуштија селата и се собраа за да се вклучат во ограбувањата. Колокотронис продава посебен договор- дозвола за преминување на турско-арнаутските војници кај Елмас-бег, за скапоцена вредност од четири милиони гроша, што требаше да му се предадат во 13 сандаци (врз основа на тоа ќе преминат во Румелија 800 луѓе). Бубулина влегува во градот и го собира целиот скапоцен накит од турските господарки.

Французинот Рејмбо кој зема учество во опсадата како началник на артилеријата, пишува што се случувало таму во последните денови: 'Тогаш започнаа срамните зделки, што за неколку дена со огромно богатство ги натоварија Бубулина, Колокотронис, Мавромихалис и други... Тресејќи се за својот живот и за животите на своите најблиски, Турците и Евреите трчаа и нудеа огромни суми за да откупат какво-такво засолниште во шаторите на противникот. Пазарењата се вршеа преку ден, но цената на крвта паѓаше навечер. Од мрак па до в зори, коли впре-

гнати со добиток, натоварени со сребро и скапоцени предмети излегуваа од градот и се тераа кон шаторите на војводите’ (Симопулос 1979, стр. 260-261)“.

Па ова било само верско плачкање- Православните плачкале Турци и Евреи.

„Осамна злокобниот ден, петок 23 јули. Спротиставувањето во градот се сведе на мал напад, а востаниците како гладни волци се втурнаа во градот.

‘Не може да се опише’ сето тоа што се случувало, забележува Рејмбо. ‘На секој чекор гледаме како се фрлаат од прозорците жени, девојки и деца. Девојки пораснати во сенката на осамениот харем, се сретнуваа неочекувано со ужас, страв и смрзната крв од окрвавената рака на дивниот војник кој ги зграпчуваше и ги туркаше од височините на патот... Војниците со бес ги прегледуваа богатите куќи. Цели сидови од куќите се рушеа од разлувавените маси, мислиш дека се води древна војна на авиони... Тресокот од паѓањето на урнатините, непрекинато пукање од пушките, татнежот од пукањето на устрелите, претсмртните крикови и дивите викотници на победниците сочинуваа една морничава гласовна мешавина од која кожата ти се наежува. Пекол од оган и крв. Грците испуштаа посебен крик кога налеттаа кон непријателот: едно урлање што излетува од грлото. Но овој крик станува поинаков кога ја дигаат камата или јатаганот над својата жртва. Невозможно е да го опишам: горчливата иронија на победата, манијата за одмазда, нечовечката жед за крв, сè заедно се изедначуваше со тој крик, обично придружен со една саркастична смеа, дива страотна. Тој крик на човек- тигар, на човек што сверски го раскинува човекот’ (Симопулос 1979, стр. 270-271).

Оваа пеколна слика ја дополнува Филимонас: ‘Жени- забележува- нивната белина се раскара со снежната белина, мртвите невести ја црвенеа снежната белина, бебињата сè уште им ги држеа дојките и цицаа, а пак усните им беа облеани со крв од мајчината дојка; млади, стари, мажи, размешани против нивната волја беа длабоко жална глетка... Истата слика беше на улицата, направена од поплочена коцка, од главниот влез на Калаврита до управата, која за час се посла со лешеве и ниту пешак, ниту коњ можеше да згазне на земјата од лешевите’.

За патот послан со лешеве, зборува Колоконтронис во неговите ‘раскувања’ кога вели: ‘Мојот коњ од сидот до сараите не стапна земја’ и продолжува: ‘Грчката војска која беше внатре, во Триполица и нејзината околина закла и уби 32.000 жени, деца и мажи од петокот до неделата’ (Колоконтронис 1851, стр. 82).

Истата судбина со муслиманите ја имаше и еврејското население во градот.

Востаниците не наситувајќи се од насилствата, од крвта на илјадниците жртви, од целосниот грбеж (дури и ’ргосани шајки на сидовите) и заработувањето на убавите деца за трговијата со робови, посегнаа дури и на исламските и еврејските гробишта, каде ги отвораа грбовите и ги фрлаа надвор коските на мртвите. Потоа започнуваа да се тепаат меѓу себе за да си го земат пленот еден од друг.

На крајот водачите прават благајна. Колоконтронис се прогласува за најспособен, бидејќи имал собрано четириесет милиони гроша, затоа и го добива прекарот- ‘арамидата’. Јатракос, со еден шатор плен, му отстапува на Петробеи два милиони украдени гроша, а истовремено на Мани и испраќа две камили и дваесет мазги товар. А пак Бубулин во својот кемер стави четири милиони гроша (Вакалопилос 1980, стр. 669) (Водачите биле само православни арамишта-ништо повеќе, Р.И.)

Победниците ја напуштаат Триполица и се враќаат во своите села носејќи со себе робови и плен. Зад себе оставаат пустош и илјадници незакопани трупови како плен на сверските разјарени глутници кучиња“.(Православните биле убијци..., Р.И.)

Се говори само за верски народи, затоашто никогаш немало етнички народи.

ФАЛМЕРАЕР: РЕШИТИЛЕН ПРОТИВНИК НА ГРЧКИОТ НАЦИОНАЛИЗАМ

„На крајот на 1833 година два месеци во Грција престојува еден Германец, професор по светска историја и класични јазици во ликејот на Landshut во Баварија, автор на две книги за средновековниот елинизам, за историјата на кралството на Трапезунт (*Geschichte des Kaisertums von Trapezunt, München 1827*) и за историјата на полуостровот Морија во средновековието *Geschichte der Halbinsel Morea während des Mittelalters, Stuttgart- Tübingen 1830*).

Професорот, Јакоб Филип Фалмераер (*Jakob Philipp Fallmerayer, 1790-1861*), во неговата обиколка го придружувал рускиот генерал гроф. Александар Остерман Толстој. Се интересирал и собирал податоци за топонимите на државата. Бил инспириран од еден стар ракопис за историјата на Атина, копија која му ја продава археологот Кирјакос Питакис (така направена, што може да го привлече вниманието на купувачот) (Скопетеа 1997, стр. 55-59). Остави толку добар впечаток во кругот на атинската интелигенција, што му предложија катедра на Атинскиот Универзитет, која учтиво ја откажува.

Во 1842 година ќе дојде во Атина, при повторната посета на Истокот. Овој пат, во својство на редовен член на Академијата за Науки во Минхен и дописник на весникот *Augsburger Allgemeine Zeitung*. Во неговата авторска дејност се појавуваат уште две книги: Една академска студија за потеклото на современите Грци (*Welchen Einfluß hatte die Besetzung Griechenlands durch die Slawen auf Schicksal der Stadt Athen und Landschaft Attika- Stuttgart- Tübingen 1835*) и вториот том од Историјата на Морија, 1836 година“.

Се говори за судбината на Атина и предедлот Атика од Словените. Ова значи дека врз Елада и нејзината Атика со Атина Словените имале влијание. Ако би имало Словени, тие врз Елада морале да имаат влијание сакале или не сакале Елаците. Исто така, не е грв да се има било што словенско ако би имало словенско.

Следи Макс Фасмер да тврди дека во Елада имало словенски топоними пред да се случила инвазијата на Словените. Затоа е неминовен заклучокот, дека во Елада словенски топоними не биле на народ Словени туку на варварски=пелазгиски јазик, а тој според авторите бил словенски. Токму на овој јазик творел и Платон итн.

Бидејќи немало нити некогаш ќе има било каков материјален доказ/наод на Словени- од нив нема растение, животно, превозно средство, кола, дел од кола, колце, дел од колце, пари, садови и било што, Словените биле само едноставна лага.

„Фалмераер во првата половина на мај престојувал во Атина. Од разговорите што ги води со грчките мислители, заклучува дека малкумина се запознаети со неговото дело. Ја напушта земјата со впечаток дека бил убедлив за неговите соговорници.

Пет години подоцна, во мај 1847, во текот на неговото трето патување, ќе ја посети Атина на неколку дена. Неговиот авторитет во Баварија веќе е неспорен. Има издадено ново двотомно дело во кое се публикувани неговите стари дописи:

Фрагменти од Исток (Fragmente aus dem Orient, Stuttgart- Tübingen 1843). Веќе бил почесен доктор при универзитетот во Тибинген и неколку месеци пред да биде поставен на катедрата за светска историја на Минхенскиот универзитет, како и пред неговиот избор за пратеник од Минхен во германското народно собрание на Франкфурт.

Но во Атина, се соочува со еден посебен непријатен пречек. Седум грчки интелектуалци, имаат објавено дела против неговите тези (тоа се: Е. Вивилакис, Д. Сурмелис, Г. Пентадис Дарварис, С. Икномос, А. Георгијадис Левкијас, А. Пападопулос Вретос, К. Папаригополус). Весниците веќе објавуваа полемики и иронични написи против него. Ораторите го исмејуваа на предавањата, а децата го исвиркуваа по улиците (Велудис 1982, стр. 46-66)“.

Па во тоа време населението сè уште не беше знаеле дека имало некаков си словенски народ, кој таму Домородците би ги одродил, како што мислел Фалмераер. И затоа Македонците во Пакистан не го познаваат поимот Словени-тоа не го учеле.

За да се потврди дека поимот Словени станал политички е и следниов доказ: Ј.Х.Хан (1865), „Путовање кроз поречину ДРИНА И ВАРДАРА“, пиши под XXIV. Варош Охрид.„Дека овде по знаење на византиски јазик, Бугарите биле последни“.....„Во четири од овие се учи грчки а само една од преградието словенски, оти кај христијанските жители во Охрид грчките симпатии биле далеку надмоќни од другите. Тие сакаат да бидат Грци, а никако Словени, покрај тоа што луѓето во школите морале да го учат грчкиот, а булгарскиот само зборуваат во куќата. При тоа ние во Охрид најдовме само една женска глава која грчкиот го знае; оти за женска школа варошот не е кадар“... (Грци биле...Браќа Миладинови, Прличев..., Р.И.)

Следи имало Бугари- наследство на Охридската Црква- и Грци на Цариградската Црква. Се учело тн.старословенски и грчки (коине). Значи, имало два народи.

А најбитно било што Охриѓани не биле Словени. Па тие не можеле да бидат Словени, што никогаш и не можеле да го научат. Бидејќи со поделбата на Македонија од 1913 година балканските држави го внеле поимот Словени, сите се Словени.

Меѓутоа, поимот Булгари-потоа Грци, бил црковен, а државен само Ромејци.

Кога се говори за народи, посебно Бугари како народ, Вилкинсон² на стр. 72 има фуснота: „Во тоа време само Руми (или Грци) Милет и Исламски Милет, беа официјално признаени од страна на Турците, Милет зборовите на Сер Џон Хоут Симон претставуваше ‘малцинство што беше признаено од владата и од законот на Турција, што уживаше извесни црковни привилегии, училишта и правна автономија’. Бугарите Милет сè до 1872 не беа признаети“. (Булгар=вулгар=волгар, Р.И.)

Следи заклучокот, бугарски народ сè до 1872 не можело да има- без Бугари.

Вилкинсон, на стр. 85, вели: „Во 1870 се појави еден настан од големо значење- Турците ја воспоставија автономијата на Бугарската црква со назначување на Бугарска Егзархија. Бугарскиот национален препород беше поспор и се јави многу подоцна од оној на Србите и Грците“. (Булгар=волг-ар: Volk=фолк=полк-а, Р.И.)

Бугарите не биле етнички народ туку само црковен, признает 1872 година.

Следи Грците понатаму останале само црковен народ на Цариград со коине.

„Што се случи ? Просто, Грците со задоцнување од неколку години го откриле мислењето на Фалмераер за нив. Според неговите студии тие не се потомци на древните Грци“.

² Х. Р. Вилкинсон, Картите и политиката, ...на Македонија, Македонска книга- Скопје, 1992.

Фалмераер мислел дека Еладците говореле коине. Бидејќи коине немал врска со Елада- коине е дативен јазик, а Елада била/е без датив-, како и дека коине само како христијански јазик од VI век почнува да се употребува во Елада, Еладците говореле само еден и единствен јазик: варварски=пелазгиски=тн.словенски=не друг.

„Вистина е дека Фалмераер изнесувајќи ги своите впечатоци, немал намера да ја нападне новогрчката интелигенција (која никогаш и не ја сфати сериозно), туку вечно здодевните интелектуалци и Баварски политичари, како и нивниот заштитник, кнезот- поет Лудвиг кој живеел со ‘мислата за Грција, голтајќи ја со копнеж нивната историја’ (Зајдл 1984, стр. 25) и го поттикнувал синот Отон, да го претвори атинскиот Акропол во кралска палата (Рос 1976, стр. 94).

Грците нема да го запознат делото на Фалмераер, во кое пишува за 1860-тата година и студија за Албанскиот елемент во Грција (*Das albanische Element in Griechenland*). Дури во 1872 година, можеа да прочитаат еден извадок од две страници од предговорот на првиот том од Историјата на Морија што се наоѓаше во еден превод на една студија без негово знаење (Хопф 1872, стр. 39-41).

На овие две страници требаше да бидат задоволени грчките читатели. За пет генерации, грчките интелектуалци ќе се занимаваат со ‘озгласениот’ Фалмераер како за четирнаесет, но ниту од нив не ќе го удостои со чесен однос, та да преведе некоја од проколнатите книги на ‘непријателот’.

Требаше да поминат 149 години, односно 172 години, за да се преведат од еретиците Константинос Романос и Панделис Софсоглос, неговите дела ‘За потеклото на денешните Грци’ (Фалмераер 1984) и првиот том од ‘Историјата на полуостровот Морија во средниот век’ (Фалмеаер 2002)“. (Не Морија туку Мореа, Р.И.)

Фалмераер мислел дека Хелените говореле хеленски јазик (коине). Бидејќи во Елада жителите не го говореле коине, тие биле само едно: словениирани Хелени.

Следи заклучок еден ист: варварски=пелазгиски=тн.словенски=тн.Платонов.

„Фалмераер беше првиот европски интелектуалец кој го подржа на безусловен начинот прекиниот меѓу древните и современите Грци. Германецот Rauw, Прусинецот Bartholdy и Англичаните Gell и Thornton, кои му претходеа, во споредба со него беа просто ‘гркомрзци’ (Симопулос 1975, стр. 45).

Секако во истата грчка држава, до средината на XIX век, ретко станувало збор за крајот на древната Грција. На пример, Николаос Сариполос во воведното излагање при универзитетското предавање на 21 октомври 1848 година, повлече како ‘по битката на Хајронеја голем пепелос на ропството фрли темнина врз Грција’ (Закинтос 1974, стр. 100). Поостар во своите искажувања беше претседателот на Археолошкото друштво Јаковакис Ризос Нерулос, кога во неговиот говор на Акропол, на 21 мај 1841 година, кажа дека Филип ја победи Грција, но ‘направи и друго, посмртносно од таа победа- го создаде Александар’ (Димарис 1986, стр. 71)“.

Филип не ја победил Грција, според поим Греики (Грци) во употреба од Латините за Македонците, кои ја владееле Јужна Италија само од IX и X век, во главно со Франкот Отон I, кој со Самуил и со негов брат говореле на склавински=тн. словенски јазик. А на ваков бил и Хајронеа=хај ронеа- ајде ронија=сронија Атина...

Следи Елада да потпадне под Македонија, па под Рим, потоа да се возобнови Македонија како Источно Римско (Ромејско) Царство, а нејзините жители биле само Ромејци. Ромејци биле и останале жителите на Елада со Атина, а нивни главен град не било селото Атина туку само Цариград, град на царевите- Константинопол.

„Фалмераер поразот во Хајронеја го смета како смртоносна рана, по што следи катастрофата на Коринт од Мумиј, нападот на Аларих и Византиската војна против старата религија. Но токму овие војни ја донесоа политичката и културната смрт на античка Грција. (Никогаш немало античка Грција туку само Елада, Р.И.)

Биолошката смрт на поголемиот дел од античкото население на континентална Грција и на Пелопонес (без островите), е заокружена со насилното поробување на земјата од надојдената аваро- словенска хегемонија и нивното двовековно владеење со Грција (Фалмераер 2002, стр. 170- 225),

Фалмераер, кој ги користи византиските писатели за да го докаже своето мислење, смета дека поголемиот број на словенски топоними, што се наоѓаат во областа, се остатоци на нивното словенизирање, но со доказ за постоењето на Словените (Фалмераер 2002, стр. 249- 336; и Фалмераер 1984, стр. 88-114).

Според Фалмераер, со покорувањето на Словените од Византијците, се спроведува колонизација на гркофонското христијанско население од различни области на империјата. Колонизацијата е извршена за време на владеењето на кралот Никифор I. Од таа мешавина на Словени и колонизирани гркофони, во континенталниот дел на земјата се формира народ на иселеници од кои потекнуваат жителите на Морија и Грција (Фалмераер 2002, стр. 227-246; и Фалмераер 1984, стр. 119-122)“.

Историски никогаш не биле познати Словени туку Склавини, а склавина означувала област- и на латински: Enklave=en klave; Exklave=ex klave... клава=клаве.

Бидејќи ваква била состојбата, кај авторите има истоветување на Анти, Венети, Склавини и Словени. Па овие се четири различни поими со различни значења.

Антите и Венетите биле со балканско потекло. Ако Венетите би биле Словени, тогаш Словени би биле и Венецијанците, а Венетите биле населени низ Европа.

Следи јазикот на Антите, Венетите и Склавините да биде еден и ист.

Прокопиј пиши: Склавините и Антите, „...И едните и другите имаат еднаков јазик, сосема варварски...“: варварски=пелазгиски=тн.словенски дури тн.Платонов.

Јорданес пиши: „Покрај разликите во името и местото, сите Венети, Анти и Склави се една крв и еден јазик“. Тој бил само варварски=пелазгиски=тн.словенски.

Се заклучува дека Антите, Венетите и Склавините не биле никакви Словени.

Се разликуваат тн.Словени (Анти, Венети и Склавини) и Словени од слово.

Бидејќи до V век Ромејците=тн.Византијци не ги познавале Склавините, до тој век немало Склавини. Псевдо- Цезариј, во почетокот на V-от век, пиши: Склавините и Фисонците живееле негде во близината на Дунав и поради тоа се нарекувале Подунавци. Следи на двата брега на Дунав Јустинијан I да создаде гранични единици, за кои подигнал касарни, објекти, цркви..., дури цели градови како што бил Хераклеа Линка во Битола. Со ова се потврдува двата брега биле тн.византиски.

Бидејќи животните услови на граничните животните услови биле тешки (многу ладно, во зима неиздржливо,...), закаснувала платата, лоша исхрана..., војниците во Склавината редовно се бунеле. Следи тие се враќале назад во своите одредишта. Па токму и затоа немало склавински инвазии, туку тие биле повратници.

Од изложеното се потврдува, дека никогаш и не се работело за Словени.

Ова произлегува поради тоа што поимот Словени произлегол од Слово, Логос=Реч. Доказ биле Русите. Бидејќи тие пишеле со рецки, тие биле Рецкари („роцки народ“-„роски народ“). Следи тие да ги преземат коинските слова од Солунските Браќа, кои во Русија биле на тајна мисија. Тоа било повод, Русите да станат и

Словени. Како доказ кога Русите станале Словени го пиши цариградскиот патријарх Фотиј (860 година). Значи, Русите сè до 860 година никогаш и не биле Словени.

За Русите да заскријат дека тие до 860 година не било Словени, тие ова што го наведив го одбегнуваат- тие сè пишат од Нестор и Фотиос само не ова кажаното.

Се кажа: „Според Фалмераер, со покорувањето на Словените од Византијците, се спроведува колонизација на гркофонското христијанско население од различни области на империјата“. Значи, се говори за „гркофонското христијанско население“ со македонскиот Птоломејов Александријски јазик кои не и Склавини повеќебожци кои не го прифатиле христијанството со кои не- тие говореле варварски.

„Позицијата на Фалмераер, независно од неговите тези, објективно беше директен удар на идејата за историското продолжение на античките и современите Грци, идеја која ќе го создаде цврстото јадро, душата на грчкиот национален мит.

Со самото тоа Фалмераер станува решителен противник на грчкиот национализам, а пак неговата теорија за словенизирањето, ‘ризично’ историско поглавје. Неприфакането на средновековното словенизирање на Грција, оттогаш станува национална претпоставка и омилена детска вежба за националните убедувања на професионалците и на загрижените ‘патриоти’ “.

Авторот говори за „античките и современите Грци“. Вакви никогаш немало туку само Ромејци (Римјани) со службен и црковен македонски јазик кои не, кој бил само тн.грчки или тн.стариогрчки јазик. Следи од 1767 година Еладците биле под Цариградската патријаршија, како што била и Македонија-укината Охридска црква.

Како доказ дека имало само црковни народи Елада била под Охрид, а потоа под Цариград. Денес црквите од Долна Македонија се под Цариград- не под Атина.

ЛЕТОПИСОТ НА МОНЕМВАСИЈА

„Во текот на истражувањата во библиотекуите на манастирите на Света Гора, тогашниот доцент по класична историја на Атинскиот Универзитет и подоцнежен професор и премиер, Спиридон Ламброс (1851-1919), пронајде еден исклучително значаен ракопис во манастирот Иверон (документ 329, лист 203, а-б) ракопис кој дава објективен одговор на прашањата за судбината на античкото грчко население од Пелопонес и на средновековното словенско присуство. Но одговорот што го даваше, сруши сè што дотогаш поддржуваше грчката национална историска школа и, посмртно, го бранеше Фалмераер. (Иверон=ивер он: ов-он-от, Р.И.)

Очигледно е дека Ламброс бил исправен пред еден голем проблем- дали треба да го објави ракописот. На крај научната деонтологија ги совлада националните мотиви, а Ламброс, правејќи исклучок во грчкото правило, решава да го објави текстот.

Летописот го именува под наслов ‘Иверскиот препис на летописот на Моне-мвасија’ и го објавува заедно со другите два преписа на летописот (Ламброс 1884, стр. 97-128). Еден, што го пронајде Giuseppe Pasini, во Кралската библиотека на Торина, е под наслов ‘За изградбата на Моне-мвасија’ и е објавен во 1749 година, и еден друг што го пронајде самиот Ламброс во библиотеката на манастирот Кутлумусиу (кодекс 220, лист 194а- 196в) под наслов ‘Како и кога се населиле Моне-мвасија’. (Моне-мвасија=моне м васија: моне=Моне; м=ма, васија=а асија=а сија, Р.И.)

Според мое мислење, ракописот на Летописот на Монеувасија од манастирот на Иверон, го претставува најзначајниот текст за промените на населението, што се забележани во Грција во текот на средновековието и покрај тоа, летописот е голема непознаница или фалсификувано сознание за грчката историографија. Пред да започнам со неговото претставување, во продолжение ќе Ви го претставам во целост. (Со наводов ќе се потврди, на Пелопонез немало преселби на тн.Словени, Р.И.)

Во табелата што следува има четири колони: Бројот во првата колона, ги претставува алинеите, онака како што ценам дека треба да се читаат според нивната содржина. Втората колона го содржи текстот од ракописот на манастирот Иверон, а третата колона го содржи текстот од ракописот на манастирот Кутлумусиу. Во заградата се разликите што се појавуваат во ракописите на Кралската библиотека во Торино. Текстовите од трите ракописи се претставени според правописот на преписувачите, а не според поправките на Ламброс (Ламброс 1884, стр. 98- 109) или подоцнежните на Веис (Веис 1909, стр. 61- 73). На крај, четвртата колона содржи споредни текстови на византиски автори, за што ќе стане збор во продолжението“. (Го пренесувам од 36 страна, вклучувајќи ги и Склавините=тн.Словени, Р.И.)

Овде ги пренесувам поединечно, а не како што тие се наведени во книгата.

„Манастирот Иверон (Iveron) е изграден на североисточниот брег на Халкидичкиот полуостров на планината Атос.Помеѓу 1010 и 1020 година манастирот бил наречен ‘манастир на Ивериецот’ или ‘на Ефтимиј’; потоа овој манастир го нарекувале ‘Лаврата на Ефтимиј. Првите Грузијци кои дошле на Атос биле Јован Ивериецот (980-1005), Ефтимиј (1005-1019) и братучедот на Евтимиј Георгиј (1019-29) се востановил скрипторум за преведување на религиозни текстови од грчки на грузијски јазик и за преписување на грчки и грузијски ракописи, затоа Иверон понатаму останал важен центар на меѓусебното Византиско- грузиско културно влијание“.

„Кутлумусиу (Koutloumousiou),манастир на планината Атос,посветен на Христа Спасителот. Иако неавтентичните документи од архивите тврдат дека Алексиј I го основал манастирот Кутлумусиу во 1082 година, манастирот за прв пат се споменува во документот од 1169 година и се појавува како градба од XII век. Необичното име на овој манастир, изведено од турскиот патроним Кутлумус, сугерира на претпоставката дека покрстениот потомок на Селџучкиот принц, Кутлумус (починал 1063 година) веројатно се повлекол на Атос и таму го основал манастирскиот комплекс“. (Овие два извадоци од авторот се претставени како две фусоти, Р.И.)

Следи Селџучите не биле Турци=Монголи туку само жители на Селеукија, е=ј=џ- за време на Латините, според македонскиот крал Селеук=селе ук. Тие почнале да се исламизираат од исламот кој навлегувал не од Арабија туку од Персија.

„Во годината 6064³ од основањето на светот којашто всушност беше 32⁴ година од царувањето на Јустинијан Велики,⁵ дојдоа во Константинопол пратеници⁶

³ Станува збор за пресметување на времето според александиската ера, која од создавањето на светот до Христовото раѓање брои 5492 година.

⁴ Датирањето речиси целосно кореспондира со денес утврдената хронологија. Според датумот во горенаведениот текст, овој настан би требало да се случи во 559 година.

⁵ Јустинијан I, византиски цар (од 1 август 527 година), роден во Бедеријана (провинција Дарданија) околу 482, а починал на 14 ноември 565 година. Бил внук на Јустин I и остварил блескава кариера уште за време на владеењето на неговиот чичко,кој го назначил како коимператор на 1 април 527 год.

⁶ Пратеници (presbeis) од странство најпрвин биле примани на границата од царството од страна на специјална служба одговорна за поштата на царството. (Граница била реката Дунав, Р.И.)

од еден чуден народ,⁷ од таканаречените Авари.⁸ И целиот град дотрча зачудено на нивниот изглед, како никогаш да немале видено таков народ.

Зашто тие имаа мошне долги коси изврзани со гајтани и сплетени. А останатата нивна облека беше слична на другите Хуни“.⁹

Се почнува да се пиши само за Авари, кои биле Хуни. Значи, само Монголи.

„Тие, како што вели Евагриј¹⁰ во петтата книга од неговата Црковна историја се од оној народ кој живее во приколки и кои ги држат во посед тамошните полиња над Кавказ,¹¹ а бидејќи злопателе од Турците, кои им биле во нивно соседство, бегајќи од нив, се откажале од истата земја и преминувајќи го брегот на Црното Море, пристигнале до Босфор.“¹²

Оттаму тргнувајќи, минаа низ местата на многу народи, борејќи се против нив, кои и самите беа варвари, сè додека не се најдоа до стрмните брегови и на ре-

⁷ Во изворниот текст е употребен зборот *ethnos*. Оваа именка од семантички аспект го носи поширокото значење народ, сфатен како посебен ентитет во поглед на јазикот и обичаите, етничка група, но исто така го опфаќа и потесното значење- племе (Етнос=едност, едно исто, раса=народ=јазик, Р.И.)

⁸ Авариите се номадски народ кој се појавува во средината на VI век во степите северно од Црно Море. Нивната претходна историја може да се востанови само хипотетички, врз основа на некои индикации од кинески и византиски извори. Се претпоставува дека нивниот јазик бил од алтајската група. Според хронолошките податоци на современата историографија првата делегација на Авариите се појавила во Константинопол во 558 година.

⁹ Хуни (*Хунои*) се азиски (веројатно турски народ) кој за прв пат се појавува во римските извори кај Амиан Маркелин. Општо е прифатено дека Хуните можат да се идентификуваат со Хсиунгну народот од кинеските извори и со Ефталитите во Централна Азија. Околу 375 година Хуните ја преминале реката Дон, ги покориле Аланите и ги протерале Готите од степите северно од Црното Море. Тие учествувале во нападите на Визиготите врз царството но 380 година тие се повлекле северно од Дунав. Нивниот став кон царството бил амбивалентен во текот на неколку декади. Некои Хуни служеле како *foederati* (сојузници), други пак организирале ненајдени напади. Во 422 година под заповедништво на ‘кралот’ Руга тие стигнале до Тракија. На исток, пак, во 399 година Хуните го преминале Кавказ, но биле поразени од Римјаните кај реката Еуфрат. Наследници на Руга биле Блета и Атила. Атила основал ‘царство’ кое се протегало од Гаул до северен Балкан, но по неговиот пораз ‘царството’ на Хуните набрзо се разединило. По поразот на Атила името на Хуните било давано на разни народи. Некои од нив (Сабирите, Кортигурите и Утригурите) можно е да имаат сродност со Хуните, додека за други како на пр. Бугарите, Авариите, Унгарците па дури и Отоманите ваквата етикетација претставува само архаизирачка етничка ознака. (Османите биле Комнени-Македонци, Р.И.)

¹⁰ Евагриј (*Evagrios Scholstikos*), црковен историчар (536-594). Евагриј бил правник кај Антиох, а веројатно извршувал и некои почесни административни служби, а веројатно извршувал и некои почесни административни служби. Неговата Црковна историја е опфатена во шест книги и го прикажува периодот од 431-594 година. Тој истовремено користел црковни и секуларни извори.

¹¹ Кавказ (*Kaukasos*), голем планински венец кој се протега во должина 1200 км на северозапад до југоисток од Црно Море до Касписко Езеро. Традиционално се зема дека Кавказ е природна граница помеѓу Европа и Азија. Бидејќи во високите предели на Кавказ живееле многубројни потомци на разни номадски племиња, средновековните арапски географи планината Кавказ ја нарекувале ‘Планина на јазиците’. Историски гледано планината Кавказ претставувала препрека за населените кралства на југ од номадите на север.

¹² Босфор (*Bosphoros*), морски теснец кој ги поврзува Црното Море со Пропонтида. Од византиските автори обично бил нарекуван и *stenon* (тесен). Должината на Босфорскиот теснец е 28 км, а широчината е 660 метри. (Стенон си е само стенон=стен он: стен=стено=стена, а каде има стена е тесно, Р.И.)

ката Истрос¹³ и испратија луѓе да преговараат кај Јустинијан, барајќи тие да бидат прифатени“.

Следи најголемиот доказ дека за време на Јустинијан Истрос (Дунав) бил граница. Бидејќи двата брега на Дунав биле под Јустинијан, кој таму градел цркви, касарни, градови како Хераклеа во Битола, сè било само едно: римско=ромејско.

„А бидејќи царот беше човекољубив, тој нив ги прифати, и од него ним им беше доделено да се населат во земјата на Мисија¹⁴ во градот Доростел¹⁵ кој денес е наречен Дристра.¹⁶

И така, откако тие од луѓе кои се наоѓаа во неволја станаа луѓе кои се во благостосојба, се распространија меѓу толпата и заборавајќи на добрините станаа неблагодарни, па се вратија за да ги уништат Ромеите,¹⁷ ги погубија Тракијците¹⁸ и Македонците и самата царица ја нападнаа на јуриш и она што беше нејзино беспштедено го оплачкаа.

¹³ Истар (Istros) е грчко име за долниот тек на реката Дунав. Иако името Дунав (Danubius) за оваа река се употребувало во римско време, сепак тоа не го потиснало сосема името Истрос. Римјаните на оваа река ги основале провинциите Ретија, Норик, Панонија и Мезија I и II на југ, и Дакија на север. Тие изградиле укрепени граници т.н. *limes*, многу пристаништа и градови како на пр. *Sirmium*, *Singidunum*, *Dorostolon* и др. При поделбата на царството во 395 година, Ретија, Норик и Панонија потпаднаа под Западното царство. Меѓутоа наскоро територијата јужно од Дунав била освоена од Германите, Хуните и конечно (568 год.) од Аварите. Анастасиј I и Јустинијан I се обиделе да ги укрепат границите на Дунав (Istros) по нејзиниот среден и долен тек, но околу 600 год. Аварите и Склавените уништиле сè што останало од лимесот. (Следи да се говори за Склавини никако за Словени, Р.И.)

¹⁴ Мисија (Misio, лат. *Moesia*), област на Балканскиот Полуостров, северно од Балкан планина (Haemus). Во текстот името на оваа провинција (област) го сретнуваме во неколку варијанти: *Misia*, *Moesia*, *Moisia*. (Следи област=сатрапија=провинција=тема=склавина- без нивни етнички народи, Р.И.)

¹⁵ Доростол (лат. *Durostorum*; слов. *Dristra*) исто така се сретнува и со називот Силистра. Град и тврдина во Бугарија на десниот брег на реката Дунав. Бедемите на овој град изградени од Римјаните биле уништени во IV век веројатно од Визиготите, а подоцна во V и VI век околу овој град биле изградени уште помасивни ѕидини.

¹⁶ Види ја претходна забелешка.

¹⁷ Ромеи (*Romaioi*), старогрчки етнички термин за граѓаните на Рим. Откако Константинопол бил нарекуван и Втор, источен или Нов Рим, тогаш и населението на Источното Царство го добила овој назив. Бидејќи античкото значење на овој етнички термин се задржало во тоа време, со цел да се одбегне нејасноста, византиските автори ги нарекувале римјаните *Italoï*. Терминот Ромеи навлегол и во официјалните формули, како на пр, во фразите ‘царот на Ромеите’ - *Basileus ton Romaion*.

¹⁸ Тракијци се група сродни племиња јужно од Балкан планина.

Го зазедоа уште и Сирмион,¹⁹ еден значаен град во Европа, кој е во Бугарија²⁰ а сега се вика Стримонос,²¹ и претходно беше држен под власт на Гепидите,²² а од овие му беше предаден на царот Јустин.²³

Заради овие работи спогодбите што ги направија Ромеите станаа срамни за нив, бидејќи ветува дека ќе им даваат ним годишен данок од 80 илјади. На ова се дадоа свечени ветувања дека Аварите ќе бидат мирни.

Во времето кога Маврикиј²⁴ го држеше жезолот во шест илјади и деведесеттата година дојдоа да преговараат Аварите кај него, сметајќи дека имаат право заслужено да побаруваат кон 80 илјади злато кое го зеле од Ромеите да им бидат додани уште дваесет.

А царот кој беше наклонет кон мир го прифати тоа. Но, и тоа не беше доволно да ја задоволи спогодбата за понатамошните две години.

Зашто хаганот,²⁵ нивниот водач, еднаш наоѓаше еден изговор, за да најде повод за војна и бараше претерани нешта, така што да може со нешто погрешно да се слушне дека се разрешуваат договорите и така ненадејно го освои Сингидон,²⁶ град

¹⁹ Сирмион (Sirmion), денешна Сремска Митровица во Србија, град на левиот брег на реката Сава. Доцноримскиот Сирмион бил мошне важна стратешка точка во регионот на кој му се заканувале варварите. Во IV век територијата во која се наоѓал градот имала клучно значење во борбите за контрола над Римското Царство а исто така и за одбрана на средниот тек на реката Дунав.

²⁰ Бугарија, држава во северниот дел на Балканот. Била основана 681 година од Аспарух. Бугарија ги вклучувала во своите територии поранешните предели кои им припаѓале на Римјаните помеѓу Дунав, Црното Море, Балканскиот планински венец и реката Искар; била населена со Словени, Бугари, Власи и некои остатоци од грчката популација. Бугарија имала голема полза од поразот на Аварите и така таа ја проширила својата власт на северозапад сè до реката Tehiss (денешна Тиса). По 680 година Бугарите имале одлучувачка улога во Илирик. (Гн.Словени и другите биле тн.византиски, Р.И.)

²¹ Striomos, веројатно искривен облик за Сирмион.

²² Гепиди (Gepaides), источно германско племе, сродно на Готите. Во IV век се населиле во Северна Дакија но наскоро биле потчинети од Хуните. По смртта на Атила Гепидите ги поразиле Хуните кај Недао во 454 година што довело до распаѓање на хунската конфедерација. Гепидите ги окупирале низините околу левиот брег на реката Дунав и добиваат поткрепа од Константинопол во борба против Остроготите. Јустинијан I ги поттикнал Ломбардите да ги нападнаат Гепидите. Така во сојуз со Аварите Ломбардите ги поразиле Гепидите во 567/8 година. По овој пораз Гепидите исчезнуваат од изворите. Во XII век името Гепиди повторно се појавува во византиската историографија и реторика како ознака за Унгарите. (Готите биле Татари со богот Асен како што биле и Бугарите. Владетелите биле закопувани со коњите. Каде што тие поминале се јади коњско месо-други животни, Р.И.)

²³ Јустин II византиски цар (од 15 ноември 565 до 4/5 октомври 578 година), внук на Јустинијан I и негов наследник: (Јустин=ј устин=истин + в = вистин: виста=биста која е иста како и лицето..., Р.И.)

²⁴ Маврикиј (Maurikios), византиски цар (13/14 август 582- 23 ноември 602 година). Водел долгогодишни војни против Словените и Аварите. (Не се употребувал поимот Словени- само Склавини, Р.И.)

²⁵ Хаган (chaganos), титула употребувана од централните азијатски народи, а го означувале лицето кое имало највисок политички авторитет. Византиските автори ја употребувале оваа титула за да ги означат водачите на Аварите, Турците, Хазарите и Бугарите.

²⁶ Сингдон (Singidon, Singidonon лат. Singidunum), денешен Белград, римски град кој се наоѓал на местото каде реката Сава се влева во Дунав. Во доцна антика мостот преку реката Сава го направила Сингидунум значајно речно пристаниште за преминување. Во VI век Сингидунум страдал од инвазиите на Хуните, Сарматите, Гепидите и други племиња. Прокопиј споменува дека Јустинијан I го обнови градот и неговите утврдувања, но сепак Сингидунум потпадна под Аварите во раниот VII век.

на Тракија,²⁷ затекнувајќи го него незаштитен, а освен тоа уште и градот Августа²⁸ и Виминачиј²⁹ а тоа е голем остров на реката Истрос“.

Се наведе Подунавјето, северно и јужно, Тракија и Македонија, а никаде немало било какви тн.Словени. Ова било поради тоа што дотогаш не бил во употреба поимот склавина, кој означувал област, спротивна провинција и тема на латински и коине.Пак, латински и коине никогаш не биле народни јазици, туку само службени.

„Го заведе и ахиал,³⁰ денешен средишен дел на Македонија и многу други градови ги зеде во свои раце, коишто припаѓаа под Илирик.³¹

Дојде сè до преградието на Визант,³² плачкаосувајќи притоа сè.

Се закани и дека ќе го уништи Големите сидини.³³

А неколкумина од нив преминаа и преку теснецот на Авид³⁴ и откако ги плачкаосаа местата на Азија повторно се вратија назад“.

²⁷ Тракија, област чии граници во доцната антика се сведувала околу Балкан планина, Црно Море, Мраморно Море и реката Неста. Во VI-VII век со ова име се означувало: (1) традиционалната тракиска територија; (2) провинцијата Тракија; (3) диоцезите на Тракија опфаќајќи ги провинциите Европа, Тракија, Емимонт, Родопи, Мезија II и Скитија. Во IV и низ VII век диоцезата на Тракија била напаѓана од Готите, Хуните, Словените и други народи. Најпосле на нејзината територија се населиле Словените и Бугарите и речиси сите градови биле напуштени, а населението на Тракија се повлекло на планините. Од XI век Тракија како административна единица вообичаено се појавува комбинирани заедно со Македонија под заповедништо на еден ист стратег. Подоцна се чини дека Тракија сосема исчезнува од официјалната административна номенклатура, но сепак терминот бил широко употребуван од некои писатели како Кантаузен или Критобул.

²⁸ Augusta, според податоците од историчарот Тефилакт Симоката, Аугуста бил славен град кој лежи во Илирик. Аугуста се наоѓала на околу 18 милји низводно до Рациариј.

²⁹ Виминачиј (Viminacium),веројатно најголемата градска населба во Горна Мезија и значаен центар. Градот се наоѓа во близина на сливот на реката Млава во Дунав, кај денешен Костолац. По исчезнувањето на државата на Атила, Внимакин веројатно припаднал на областа која ја држеле Гепидите, а формално останал во рамките на Источното Царство. Градот бил обновен во времето на Јустинијан, 80 години по повлекување на Хуните. Во VI век Внимакиј најверојатно бил сведен на гранична тврдина. Кон крајот на истиот век овој град повторно потпаднал во рацете на варварите. Во 584 година го зазеле Аварите.

³⁰ Ахиал, погрешен облик за името на градот Anhialos, град на брегот на Црно Море.

³¹ Ilirik (Illyricum), првобитно римска провинција на северозападаниот дел од Балканот, во текот на IV век создадена е префектурата Илирик која ги опфаќала провинциите Панонија, Македонија и Дација. По 394 година оваа огромна територија била поделена на западен и источен Илирик. Во периодот од V до VII век оваа област била изложена на инвазии од страна на Остроготите, Хуните, Ломбардите и Аварите; Склавените (втора половина од VI век), Србите и Хрватите (VII век). Старите градови на оваа област почнале да добиваат рурален карактер.Градовите биле принудени да се спогодат со нови господари, на кои им плаќале данок. За време на владеењето на Јустинијан I, Илирик потпаднал под власт на Константинопол, а неговиот главен центар бил градот Јустинијана Прима, а на извесно време можеби и градот Сирмиј. Во IX век Илирик бил заменет со темата Тесалоника, а името Илирик било употребувано за описно означување на регионот Дирахсион (Драч) (како во Алексијада на Ана Комнена), вклучувајќи ја и Српско- хрватската територија.

³² Визант (Byzantion), првобитно име за колонија на Мегаре, околу 660 година пр.н.е., основана на јужното устие на Босфор. Царот Константин I (306-337) го одбрал Визант за место каде што ја изградил својата резиденција и така Визант станал нова престолнина. Византиските автори од XV век го употребувале како назив за нивниот главен град, иако официјалниот назив бил Константинопол (т.е. Konstantinoupolos град на Константин).

³³ Големи сидини (Ta Masra teiche), се мисли на заштитниот бедем изграден на околу 40 милји оддалеченост од Константинопол од страна на императорот Атанасиј во времето на Јустинијан.

³⁴ Абид (Abidos), град во Троада, колонизиран од Милет. Токму таму Александар се истоварил во Азија на почетокот на неговиот поход на Исток; по распаѓањето на неговата Империја влегол во Пергамското кралство.

Се говори само за Авари, како тие сѐ освојувале, а без Склавини=тн.Словени.

„А царот ги испрати како пратеници кај хаганот патрикијот³⁵ Елпидиј³⁶ заедно со коментиол³⁷ за да направи анекс за пактирање, и на тоа варваринот се согласил да настапи мир.

Откако се смири за кратко време тој повторно ги раскина официјално дадените ветувања и започна војна, заплашувајќи ја земјата Скитија³⁸ и Мисија, и уништувајќи премногу тврдини“.

Се говори за Скитија јужно од реката Дунав и Мисија, на Балканот. Бидејќи никаде не се споменуваат тн.Словени, со Аварите не дошле никакви Склавини.

Скитија била северно од Дунав со Црно Море-и таму ги немало Склавините.

„А при друг напад ја зеде во свои раце цела Тесалија³⁹ и цела Елада,⁴⁰ а и стар Епир⁴¹ и Атика⁴² и евија⁴³“.

Во Тракија, Македонија, Тесалија, Елада и Епир никаде немало тн.Словени.

„Тие се упатија и на Пелопонес и него го освоија со војна, и откако ги исфрлија и ги уништија благородните елински народи, самите се населија на него ((на Пелопонес))“.

³⁵ Патрикиј, достоинственичка титула од висок ранг, етимолошки еднозначна со римскиот слој на патрициите. Оваа почесна титула била воведена од Константин I и не предвидувала некои посебни административни функции. Со текот на времето значењето на оваа титула добила многу поголема важност на Запад, додека на Исток таа имала помала важност. Јустинијан I ја направил достапна за сите достоинственици кои извршувале некаква државна административна или воена функција. Од VIII до X век оваа титула ја добивале најважните управители и воени заповедници. Од почетокот на XII век титулата патрикиј повеќе не се употребува.

³⁶ Елпидиј, не можеме со сигурност да го утврдиме идентитетот на овој патрикиј, кој воедно би бил и современик на Коментиол.

³⁷ Коментиол, генерал кој ја започнал својата кариера за време на владеењето на Маврикиј во 583 година, како член на пратеништвото испратено до Аварите, а потоа и како воен заповедник.

³⁸ Скитија, т.е. Scythia minor, провинција јужно од устието на реката Дунав. Во IV век била одделена од Moesia II. Нејзиното автохтоно население главно го сочинувале Дако-Гетите. Многубројните градови на Скитија може да се поделат на две групи: стари грчки колонии на Црното Море (Tomis, Histria, Kalatis и др.) и римски тврдини, главно сместени на Дунав (Dorostolon, Akropolis, Dinogetia, Noviodunum и др.). Лоцирана настрана од главните патишта во кои се движеле варварите при нивните инвазии, се чини дека Scythia minor, го бележела својот подем во периодот од IV-VI век. На крајот од VI век на оваа провинција сериозно ѝ се закинала инвазијата на Аварите и Словените. (Аварите-ловци и рибари многу страдале од чума, но не Склавините со балканско потекло-сточари, Р.И.)

³⁹ Тесалија (Thessalia), област во централна Грција јужно од Македонија, на запад одделена од Епир со планината Пинд. Во доцна антика провинцијата Тесалија опфаќала 16 градови вклучувајќи ги и оние на островите Скијатос, Скопелос и Пепаристос. Во периодот од VI-VIII век Словените се населиле во северните и северозападните делови. (Област=провинција=тема=склавина-без народи, Р.И.)

⁴⁰ Елада (Ellas), се употребува како ознака за централна Грција јужно од Термопилите и Пелопонес со исклучок на Епир. (Само Елада=Елас била тн.Грција за која треба да се говори- за неа пишам, Р.И.)

⁴¹ Епир (Epeiros), област во северозападна Грција, планински регион помеѓу Пинд и Јонско Море. Веројатно во времето на императорот Диоклецијан провинцијата Епир била поделена од Ахаја. Епир бил поделен на две провинции Стар Епир (на југ) и Нов Епир (на север). И двете провинции биле дел од диоцезата на Мезија, а подоцна на Македонија. Стар Епир, со главен град Никопол имал дваесет града, додека Нов Епир со главен град Дирахсион имал девет града.

⁴² Атика (Attike), полуостров во Грција на чија територија се наоѓа и градот Атина. Овој полуостров се состои од ниски планини низини. Напоредно со останатиот дел од Империјата, Атика страдала од варварски инвазии кон крајот на VI и во почетокот на VIII век. (Па цела Елада склавинска, Р.И.)

⁴³ Евија (Euboea), во западните извори како Negroponte, голем остров на Егејското Море (втор по големина после Крит) крај источниот брег на Атика. (Еубоја=е у бој а/Евбоја=е в бој а- е во бој, Р.И.)

Значи, Аварите=Хуните=Монголите дошле и до Пелопонес, каде „самите се населија на него“. Аварите дошле до Пелопонес и тоа сами без никакви тн.Словени.

„А тие што можеа да избегаат од нивните убиствени раце со распрснаа, бегајќи едни на една, други на друга. Градот Патра⁴⁴ беше преселен во земјата на калаврите⁴⁵ на ригиј,⁴⁶ и Аргејците⁴⁷ во (на) островот кој се вика Орови,⁴⁸ а Коринтјаните, пак се преселија на островот кој се вика Егина“.

Следи само од Аварите избегале во Калабрија (Калабрија), Ригиј во Италија.

За авторите на Пелопонес топонимијата и денес е склавинска=тн.словенска.

„Тогаш и Лаконците⁴⁹ ја напуштија татковата почва и едните отпловија на островот Сицилија, и тие сè уште се на неа во местото наречено демена⁵⁰ и така добија назив дементи наместо Лакедемонити,⁵¹ така се преименуваа и го сочуваа домашниот лаконски дијалект.

А овие другите откако најдоа тешко пристапно место откај морскиот брег изградија цврсто укрепен град и го нарекоа Монемвасија⁵² затоа што кога допатуваа во него имаше само еден пристап а во тој град се населија заедно со нивниот домашен епископ.⁵³

А пастирите на стоката и селаните се населија во тамошните стрмни соседни места, и тие најпосле беа наименувани цаконци.⁵⁴

Така Аварите откако го зазедоа Пелопонес и се населија на него, продолжија да живеат таму уште двесте и осумнаесет години без да му бидат поданици ниту на царот на Ромеите ниту на некој друг, значи од 6096 година од основањето на светот, односно од шестата година од владеењето на Маврикиј и сè до 6313 година,

⁴⁴ Патра (Patrai), град на северозападен Пелопонес на устието на Коринтскиот канал. Патра ги издржала инвазиите на Словените останувајќи во рацете на Византиците.(Византијци=Христијани, Р.И.)

⁴⁵ Калабрија (Kalabria), област во јужна Италија. За време на владеењето на Диоклециан Калабрија и Апулија сочинувале една провинција. Сè до 680 година името Калабрија било употребувано за цела јужна Италија.

⁴⁶ Ригиј (Region), пристаништен град на југозападната точка на Италија, административен и црковен центар на Калабрија. Калабрија се сметала за дел од Илирик и за време на оконоборството останала под јурисдикција на патријархот на Константинпол. (Ригиј=региј...: регион=реги он-реги=режи,Р.И.)

⁴⁷ Аргејци, жители на градот Аргос во областа Арголида на Пелопонес.

⁴⁸ Орови, веројатно микротопним на Пелопонес.

⁴⁹ Лаконци, жители на областа Лаконија (Lakonike) на јужен Пелопонес. Монемвасиската хроника е единствениот текст кој споменува дека Лаконците го напуштиле својот град и се населиле на Сицилија.

⁵⁰ Sc. Demeap, види заб. 51 (за Лакедемонити, што следи, Р.И.)

⁵¹ Лакедемонити, име на жители на градот Спарта чие второ име било Лакедајмон.

⁵² Монемвасија (Monemvasia=со само еден пристап) утврден град кој лежи на изолирана карпа на брегот на југоисточен Пелопонес. Во X век наречен кастрон од епископот Павле од Монемвасија. Теофан говори за Монемвасија само еднаш во врска со поморот од 746/7 година кој пристигнал од Сицилија и Калабрија. Подоцнежните легенди сочувани во Хрониката на Монемвасија и други извори потврдуваат дека Монемвасија била основана околу 582/583 година и дека добила статус на метрополија од царот Маврикиј.

⁵³ Не можеме да го утврдиме неговото име.

⁵⁴ Цаконци (Tsakonnes), сточарски народ кој ги населува планинските предели на Аркадија, на Пелопонес.

односно до четвртата година од владеењето на Никифор Постариот⁵⁵ кој имаше син Ставрикиј“.⁵⁶

Се говори само за Авари, а никаде ги нема живите суштества тн.Словени.

Се наведија Маврикиј во 6 век, Никифор (802-811) и Ставрикиј (811).

„Бидејќи само источниот дел на Пелопонес од кај Коринт и сè до малеа⁵⁷ кој му припаѓаше на стхавинскиот народ, заради стрмниот и тешко пристапен терен остана чист, во тоа место беше испратен од царот на Ромеите стратег⁵⁸ на Пелопонес“.

Па авторот истоветува Склавини со Словени, два различни поими: првиот склавина означувал област, а вториот Словени од слова- имало Божјо Слово=Логос.

Следи заклучокот дека „стхавинскиот [склавинскиот] народ“ е домороден.

Тој како таков на Пелопонес а „заради стрмниот и тешко пристапен терен остана чист“. Ова говори, тој со ниеден друг народ не се мешал, а и не можел да се меша кога кај него не дошол друг народ со кого тој би се помешал-тн.Словени лага.

Бидејќи Склавините биле Повеќебожци, кај нив „беше испратен од царот на Ромеите стратег на Пелопонес“. Царот и стратегот биле Еднобожци=Христијани.

Следи кај Повеќебожците да биде народен јазик само варварски=пелазгиски =тн.словенски јазик, а кај Ромејците македонскиот Птоломејов Александријски јазик коине. Јазикот авторите го нарекле византиски, на Цариградската патријаршија.

„Еден од војсководците кои беа под овој стратег, тргнувајќи од Мала Арменија,⁵⁹ од фатријата⁶⁰ на оние кои имаа назив Склири,⁶¹ му се нафрли на стхавинскиот⁶² народ, го порази воено и најпосле го истреби и на првобитните жители им даде повторно да се населат во куќите“.

Бидејќи никаде со Аварите не биле доселени скитски Склавини, Склавините на Пелопонес биле домородци во Елада. За да се потврди дека Склавините не биле од Скитија, до денес тн.словенски народи на Балканот немаат скитски мал нос, како што е рускиот, како и на Монголите. Исто така, Скитите на боговите не им приложувале жртви. Бидејќи Склавините на Пелопонес приложувале жртви, што било дело од атинската „Илијада“, Склавините на Пелопонес биле само едно: домородци.

Па Еладците биле само одродени тн.Словени-повеќе наведено во мои книги.

„Откако тоа го дозна претходно споменатиот цар Никифор, тој се исполни со радост и ја презеде грижата да ги обнови тамошните градови, а исто така и да ги

⁵⁵ Никофор I, византиски цар (802-811). Бил роден во Селевкија околу 760 година, а умрел на 26 јули 811 година. (Не Селевкија туку Селеукија=селе ук...- Селевкија ништо не означува-ла, Р.И.)

⁵⁶ Ставрикиј, византиски цар (28 јули- 1 октомври 811), син на царот Никифор I со кого бил сокрушен во 803 година.

⁵⁷ Малеа (Malea), ’рт на југоисточниот брег на Пелопонес, во Лаконија.

⁵⁸ Стратег (strategos), антички термин за генерал, односно војсководец. Во VIII век или веројатно порано со ова звање се назначувал воениот заповедник на тема, кој исто така управувал и со локалната и правната администрација. Стратезите од поголемите теми биле многу моќни фигури во царството на почетокот од VIII век, кога тие почнале меѓусебно да се борат за престолот во Константинопол.

⁵⁹ Мала Ерменија (Armenia minor), римска провинција. (Латински провинција, на коине тема, Р.И.)

⁶⁰ Фатрија, коруптела од правилната форма *fratria*. Терминот е етимолошко поврзан со грчкиот збор *phrater*, брат. Според тоа основното значење на терминот *fratria* е братство.

⁶¹ Склири или Склери (Skleros) име на познато, благородничко семејство. Нема реални докази за ерменско потекло на ова семејство, иако за првиот познат припадник од семејството се споменува дека бил генерал кој служел на Пелопонес околу 805 година, а дека дошол од Долна Ерменија.

⁶² Стхавинскиот народ. Овој етноним како и продавските форми изведени од него погрешно се запишани. Наспроти ова ги сретнуваме правилните ортографски форми кај Аретас кои гласат: Sklaienou, Sklaienon. (Склаи + в = склави= с клава - в = клаа=кла=клаи=клај- како човек=чоек=чек, Р.И.)

обнови и црквите кои варварите ги беа срамниле со земја, а самите варвари да ги направи христијани, затоа откако се распраша за местото каде се преселиле и каде престојуваат некогашните жители на Патра по негова заповед тој нив повторно ги насели на почвата каде си беа од искона заедно со нивниот духовен пастир, чиешто име тогаш беше Атанасиј⁶³ и на Патра и даде право на митрополија, а претходно таа имаше статус на архиепископија“.

Стои варвари со варварски јазик и христијани со христијански јазик коине. Токму на него се проповедуваше во црквите на митрополијата и архиепископијата.

„Повторно го изгради од темел и нивниот град и светитите божји цркви.

тоа беше така уште и во времето кога патријарх беше Терасиј,⁶⁴ нашиот отец меѓу светите.

Го подигна од темел и градот Лакедемон⁶⁵ и во него всели измешан народ- Кафири⁶⁶ и Тракијци и Ерменци⁶⁷ и други од разни места и градови и тие се собраа во една епископија и повторно неа ја воспостави и издаде закони таа да биде подлежна на митрополијата на Патра, посветувајќи при тоа уште две други епископии- Метона⁶⁸ и Корона“.⁶⁹

Се говори за теми на коине со свои цркви,но никако Склавини-повеќебожци.

Кога се христијанизираше Склавините тие станувале Ромејци=Христијани.

Коине бил само христијански јазик, а единствен само со Ираклиј (610-641).

За Суровјецки- Шафарик Јустинијан имал словенско семејство со татко по име Исток. Пак, според Велс, Константин и Јустинијан имале словенска крв.

Велс вели, Константин не знаел грчки, а јустинијановиот акцент бил лош.

Следи првиот не го учел, а вториот не го донаучил македонскиот јазик коине, затоашто во нивно време бил битен латинскиот. Па двата јазика биле/се мртви.

„Затоа и варварите водени со божја помош и милост се покрстија и се приклучија кон верата на Христијаните, за слава и благодарност на Отецот и на Синот и на Светиот дух сега и секогаш и во вечни векови амин“.(Амин=а мин- мина, Р.И.)

Следи најголемиот и најглавен доказ, дека Склавините не биле посебен народ, туку еден ист народ со Ромејците. Само со нивното христијанизирање тие станувале еднобожци, се крстеле со христијански имиња и така тие станувале Ромејци.

Бидејќи никогаш немало тн.словенски народи, тн.Словени се политички.

На стр. 36 се наведе табелата: прва колона..., втора колона која веќе се наведе,а овде следи и „третата колона го содржи текстот од ракописот...Кутлумусиу“.

„Во времето на Аварите до денешен ден 680

⁶³ Атанасиј, не можеме со сигурност да го утврдиме идентитетот на овој епископ.

⁶⁴ Терасиј, Цариградски патријарх (25 декември 784- 18 февруари 806 година) и светец. Царицата Ирина го назначила за наследник на патријархот Павле IV (780-784).

⁶⁵ Лакедемон (Lakedaimon), античко име кое било ипотребувано од византиските автори за да ги означат истовремено регионот на Лаконија во јужниот дел на Пелопонес, како и главниот град на оваа област Спарта.

⁶⁶ Кафири, непознат етноним.

⁶⁷ Ерменци претставувале значајно и влијателно малцинство во Византиското Царство. Некои Ерменци држеле значајни позиции во војската и царскиот двор.

⁶⁸ Метона (Methone), град во Месенија, во најоддалечениот југозападен агол на Пелопонес. Овој град имал силно утврдувања во времето на инвазијата на Словените на Пелопонес.

⁶⁹ Корона (Korona), град на југоисточниот крај на Месенија на Пелопонес. И овој град имал силни утврдувања во времето на инвазијата на Словените на Пелопонес. (Без инвазии и без Словени, Р.И.)

По род Аварите се Хунски и Бугарски (Бугарски)⁷⁰ народ; зашто имаа долги коси насекаде (сосема) изврзани со гајтани и сплетени. останатата нивна облека беше слична на другите Хуни.

Овој (овие) беа народ од оние кои живеат во приколки и кои ги држат во посед тамошните полиња⁷¹ под Кавказ. бидејќи тешко страдале (зопателе) од оние кои им беа во нивното соседство (кои беа на нивната земја) Турците, затоа откажувајќи се од истата земја побегнале и преминувајќи го брегот на Црното Море пристигнале до Босфорот.

Оттаму тргнувајќи, минаа низ местата на многу народи. И се бореа токму против овие, кои и самите беа варвари, сè додека не се најдоа до стрмните брегови на реката Истрос и испратија луѓе да преговараат кај Јустинијан, барајќи тие да бидат прифатени“.

Се говори за стрмни брегови на Дунав. Дунав не била преминлива- таа можело да се премине само со понтонски мостови, кои биле сопственот на Ромејците. Следи сите оние кои со нив ја преминале реката Дунав, сите биле запишани и сите си платиле. Не се запишани само Склавините. Па тие биле граничари- повратници.

Царот Фока имал еден склавински (варварски) родител и друг Јустинијанов. „А бидејќи царот беше човекољубив (и нив ги прифати), беше прифатено од него да им биде доделено да имаат место за населување во земјата масија (Мојсија) во градот Доростол (Доростил) кој сега се нарекува Дристра“.

Се говори ним „да им биде доделено да имаат место за населување“, што никогаш не се случило со Склавините. Ова било само затоа што тие биле ромејски.

„И откако тие од луѓе во незавидна положба станаа добротоечки и се распространија меѓу толпата, па заборавајќи ја и станаа неблагодарни, домот на Ромеите го уништија, поробувајќи ги Тракијците и Македонија⁷² (Македонците) и напаѓајќи ја и самата царица.

Под жезолот на Маврикиј во шест илјади осумдесет и петтатаа година а ханот⁷³ ги разреши спогодбите (грижите) барајќи нешто претерано и ја зеде во свои раце Тесалија, Елада, Атика и евија (Евонија) и Пелопонес и откако ги уништија племињата самите се населија на него.

А тие што можеа да избегаат се распрнаа, и градот Патра беше населен во земјата на калаврите на ригиј (Региј) а аргејците (Аргите) во орови (Орови), а пак Коритјаните се преселија на Егина.

Тогаш и Лаконците (Лаконците) напуштајќи (напуштајќи) ја татковата почва отпловија во Сицилија, населувајќи се на местото наречено Демена и наместо Лакедемоните, се преименуваа во демајнити (Демајнити).

А останатите (остантите од набележаните) откако најдоа едно тешко пристапно место од страната на морскиот брег изградија утврден (силен) град, нарекувајќи го овој град Монемвасија затоа што имаше само еден влез кога тие допатуваа и се населија во тој град заедно со нивниот домашен епископ.

⁷⁰ Во изворниот текст придавката е образувана со два различни суфикса па така се појавуваат формите *boulgarikon* и *boulgarion*. Во македонскиот јазик постои само една форма за оваа придавка.

⁷¹ Сметаме дека станува збор за погрешно графиско предавање на вокалот *e* и дека изворниот облик е *pedia*.

⁷² *Makedonia*, старо име за античка Македонија. (Македонија станува и тема на јазикот коине, Р.И.)

⁷³ *Chamnos*, погрешен облик за *chaganos*, види заб. (за хаган, Р.И.)

А другите, пастири на (А другите од забележаните со) стоката и селани (прости селани) беа преселени (се населија) во тамошните стрмни соседни места и тие најпосле добија назив Цакони (од Цаконија), зашти (Заради тоа) и самите Лаконци отпосле беа преименувани во Цаконци“.

Се говори преселби со добиток. Пак, тн.словенски добиток на Балканот не пристигнал од север на реката Дунав со Црно Море. Бидејќи чартер летовите биле само од XX век, се потврдува дека словенските преселби и Словените се само лага.

Па следи, преселбите до Пелопонес биле само на Аварите, а без тн.Словени.

„И така Аварите откако го зазедоа Пелопонес пребиваа (го управуваа) во текот на 218 години и ниту на царевите (царот) на Ромеите, ниту на некој друг не му станаа поданици, значи од 6096 година од основањето на светот, односно од шестата година од царувањето на Маврикиј и сè до и се до шест илјади триста и тринаесетата година, која е всушност четвртата година од владеењето на Никифор Постариот, кој имаше син Ставрикиј (со синот Ставрикиј). а бидејќи остана чист само источниот дел на Пелопонес од кај Коринт и сè до малеа (Малеа) на тхлавинскиот (Стлавинскиот) етнос поради тоа што теренот беше стрмен и тешко пристапен, во тоа беше испратен стратег на Пелопонес од страна на царот на Ромеите“.

Се кажа: „остана чист само источниот дел на Пелопонес од кај Коринт и сè до малеа (Малеа) на тхлавинскиот (Стлавинскиот) етнос...“- домородни Склавини.

„Еден од војсководците упатувајќи се од мала Арменија од фатријата на оние кои имаа назив Склири (Селири), му се нафрли на Стхлавинскиот (Стхлавианскиот) народ, воено го порази и на крајот го истреби, и на жителите кои тука живеаа од искона им даде (овозвозможи) повторно да се населат во куќите“.

Значи, „му се нафрли на Стхлавинскиот (Стхлавианскиот) народ, воено го порази и на крајот го истреби“.А Склавините веќе таму биле пред аварската наезда.

Склавините биле Повеќебожците, па од нив биле истерани Христијаните.

Да не се изуми дека до денес има верски и црковни војни: Цариград и Рим...

„Откако тоа го дозна претходно споменатиот цар Никифор, тој се исполни со радост, и ја презеде грижата да ги обнови тамошните градови, а исто така и да ги обнови и црквите кои варварите ги беа срамниле со земја, а самите варвари да ги направи христијани, и откако го откри местото каде биле преселени (поседот на) некогашните жители на Патра (на татковците, на претците) нив повторно ги насели на почвата на Патра (на татковците, на претците) заедно со нивниот домашен ((духовен)) пастир, чиешто име беше (по име) Атанасиј. а поранешната архиепископија сега ја унапреди давајќи и почест на митрополија од истиот Никифор“.

Следи заклучокот, Склавините биле Повеќебожци,а избрканите Христијани.

„А во времето кога патријарх беше Терасиј кон оваа митрополија беше придодадена како проширување и пресветата епископија на Лакедемонија и Метона и Корона.

Од времето на царувањето на господин Алексиј Комнин⁷⁴, кога беше патријарх господин Евстратиј⁷⁵ пресветата епископија Лакедемонија доби привилегија на митрополија⁷⁶, под епископат⁷⁷ на господин Теодосиј⁷⁸“.

Следи, од стр. 36, од табелата да се пренесе и последната- четвртата колона:

„Во истата година дојде во Визант еден чуден народ од таканаречените Авари, и целиот град дотрча зачуден на нивниот изглед, како никогаш да немале видено таков народ. [Теофан]⁷⁹“

Зашто тие одзади имаа долги коси целосно поврзани со гајтани и исплетени. А и останатата нивна облека беше слична на другите Хуни. [Теофан]

Скитски народ се Аварите, од оние кои живеат во приколки, кои ги поседувале тамошните полиња над Кавказ. Тие беа побегнале од Турците кои им беа во нивното соседство, бидејќи многу злоупателе од нив, и пристигнаа до Босфор. И потоа го напуштија брегот на морето кое е наречено Црно Море, каде што има многубројни варварски народи. [Евагриј]“.

Се говори за приколки кои биле влечени со коњи. Пак, коњската кола била само прилагодена магарешка кола од Египет со до со Месопотамија, откаде со камили и магарина стигале покрај Кавказ северно од Црно Море. И затоа на тие скитски простори се омасовиле коњите и коњските коли. Ова било во спротивно на југот, Балканот со говеда и волски коли. Бидејќи преселбите биле само со волови, коњи и коли, а коњот и говедото биле само балкански, никакогаш немало преселби со било што домородно од Скитија. Следи заклучокот, на Балканот Белците 100% биле само Балканци, што важи и за Континенталците- мои книги во литературата.

„А градовите и утврдените места и некои пристанишни места, беа иселени од Ромеите и тоа или затоа што војниците веќе станаа неспособни за борба, или затоа што беа испраќани од царевите како колонисти, па тргнаа во поход, борејќи се против сите варвари кои им беа на патот, сè додека не се најдоа до бреговите на реката Истрос и испратија луѓе да преговараат кај Јустинијан. [Евагриј]“.

Следи заклучок дека Ромејците=Христијаните се бореле против сите други.

„((Градот)) Сирмиј кој порано го држеа Гепидите, беше грабнат од варварите и преку нив му беше предаден на Јустин. [Евагриј]

⁷⁴ Алексиј Комнин, владетел (1081-1118) од династијата Комнини (1057-1185) со чие што доаѓање на власт започнува континуираното владеење на оваа династија. Алексиј ги средил состојбите во земјата и ги удрил темелите на издигнувањето на Византија во највисока моќ. (Само Комнини, а Ана како женско била само Комнена-а и цариците на тн.словенски женски род-Василиса=Василица Р.И.)

⁷⁵ Евстратиј, не можеме со сигурност да го утврдиме идентитетот на овој патријарх.

⁷⁶ Митрополија, според грчкиот збор metropolis (матичен град). Во црковна смисла тоа значи град во кој има резиденција митрополитот, подрачје на кое се протега власта на митрополитот, односно епископот од повисок ранг. Во средновековието митрополитот обично бил поглавар на поголема црковна провинција чишто епископи му биле директно нему потчинети. Денес црковната титула митрополит е почесно црковно звање.

⁷⁷ Епископат- владеењето на епископ, свештено лице од речиси највисок чин во црковната хиерархија. Епископот ја поседува сета власт во свештенството, поучувањето и управување во одредена црковна епархија.

⁷⁸ Теодосиј не можеме со сигурност да го утврдиме идентитетот на овој епископ.

⁷⁹ Станува збор за Теофан Исповедник (Theophanes Confessor), историчар и светец. Бил роден во Константинопол околу 760 година, а починал на Самотраки на 12 март 818 година. Теофаната Хронографија (Chronographia) го покрива периодот од 285-813 година и претставува продолжение на делото на Георгиј Синкелос. Кај историчарите има една хипотеза дека Теофан всушност бил само издавач на Хронографијата, напишана од Георгиј Синкелос.

А спогодбите станаа срамни за Ромеите; тие сред врвот на славата достигнаа до толкаво зло неволја, што овие им се запоседнале небаре им се судии во спортски игри, па така како награда за добриот углед им се дадоа на варварите сјајни дарови, и се согласија секоја година на варварите да им собираат осумдесет илјади злато. [Теофилакт]⁸⁰

Во истиот месец Аварите испратија пратеници да преговараат кај царот⁸¹ Маврикиј, кои пред извесно време го зазедоа во свои раце Сермиј⁸², многу значаен град на Европа, и го побараа правото на осумдесетте илјади злато, кои ги земаа секоја година од Ромеите да им се додадат уште други дваесет. [Теофан]

А царот кој беше наклонет кон мир тоа го прифати [Теофан]. Но понатаму не траеја спогодбите направени за двегодишен период. [Теофилакт]

Хаганот на Хуните ... ги презре спогодбите и дадените заклетви... и градот Сигидон кој беше неограден, ненадејно го заведе ... уништувајќи ги и Аугуста и Виминакиј (а тоа е остров кој е сместен околу протоците на реката Истрос). [Теофилакт]

(тоа се сјајни градови кои поданички се водеа под Илирик) Таму веднаш распосла војнички логори, и Анхиалиј го пљалкоса, а околните села ги истреби. [Теофилакт]

Се закани и дека ќе ги уништи Големите сидини.

А царот го испрати кај хаганот на преговори патрикијот Елпидиј заедно со Коментиол. И варваринот се согласи да настапи мир при спогодбите за пактирање. [Теофан]“

Следи една фуснота, со која се објаснува вистината: „Аретас (Aretas) од Кајсарија, научник, политичар и архиепископ на Кајсарија (од 902 година). Бидејќи пројавувал посебен интерес за антиката, Аретас поседувал голема библиотека со ракописи, а исто така пишувајќи схолии на собраните дела. Некои историчари сметаат дека Аретас е всушност и авторот на Монемвасиската хроника“.

Бидејќи делото било негово, се продолжува, што авторот понатаму пиши:

⁸⁰ Теофилакт Симоката (Theophilaktos Simokates) бил роден во Египет кон крајот на VI век. Неговото најважно дело е историјата напишана во осум книги за владеењето на царот Маврикиј.

⁸¹ Во изворниот текст стои именката автократор, за која во нашиот јазик имаме преведенка самодржец. Инаку грчката именка автократор е официјален превод за латинскиот воено-политички термин imperator, и се употребувала напоредно со титулата basileus. Во преводот се одлучивме за терминот цар наместо самодржец, кој структурно и морфолошки повеќе кореспондира на грчката именка автократор со оглед на фактот што во лексемата самодржец како и во грчката лексема автократоре истакнатата семантичката нијанса која ја подразбира многу повеќе автономната моќ на владетелот отколку воената конотација. (Басилеус, б=в, у=в, Василевс + ки = Василевски, Р.И.)

⁸² Сермиј веројатно се однесува на Сирмион (Sirmion). (=сирми он: сирма- Сирма војвода, Р.И.)

„Во таа година хаганот на Аварите, откако ги раскина спогодбите, Мисија и Скитија ужасно ги порази, уништувајќи ја Ратиарна⁸³ и Кононија⁸⁴ и Акис⁸⁵ и Доростол и Зарпада⁸⁶ и Маркијануполи.⁸⁷ [Теофан]

... и ги исфрлија домородните елински етноси и ги уништија, а самите тие се вселија. [Аретас].

Овде се говори за „домородните елински етноси“. Следи на Пелопонес сите биле само домородни елински=хеленски=повеќебожни народи, но не Христијани.

На стр. 36 во првата колона се наведени редно броеви, и за авторот „ги претставува алинеите“. Наведеното на Аретас е под реден број 27. Во втора колона стои: „и откако ги исфрлија и ги уништија благородните елински народи, самите се населија на него ((на Пелопонес))“, во третата: „и откако ги уништија племињата се населија на него“, и во оваа четврта колона: „...и ги исфрлија домородните елински етноси и ги уништија, а самите тие се вселија“. Следи сите биле домородни жители.

Од наведеното произлегува дека пелопонеските Склавини биле Домородци.

„...за цели двестотини и осумнаесет години го држеа по своја власт Пелопонес, и се отцепија од Ромејската власт, такашто ниту една машка ромејска нога не можеше да стапне на него ((на Пелопонес)) [Патријархот Николај]“.

Следи заклучок Пелопонес не бил христијански со коине туку варварски на Повеќебожци со варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик на кого говорел Платон.

„...од шестата година на царствувањето на Маврикиј до четвртата година на владеењето на Никифор. [Аретас]“.

Маврикиј 582- 602 година царувал, а во 529 година Јустинијан ја затворил Платоновата академија во Атина. Па таа била само повеќебожна-тоа било во VI век.

„...при тоа бидејќи беше чист источниот дел на Пелопонес од Коринт и сè до Склавинска Малеа, за тоа на Пелопонес беше виспратен стратег. [Аретас]“.

Следи под реден број 35 да се говори за „стхавинскиот народ“ „...„тхлавинскиот (Стлавинскиот) етнос“ „...„Склавинска Малеа“. Па тие биле само Домородци.

„Од овие стратегии еден тргна од мала Арменија, од фатријата на оние кои имаа назив Склири, му се нафрли на народот Склавините, воено ги порази и на крајот ги истреби и на оние кои од искона имаа таму свои живеалишта им даде повторно да ги населат своите домашни огништа. [Аретас]“.

⁸³ Ратиарна, искривен облик за Ratiaria, римски град и пристаниште во Г Мезија, денес Арчар кај Видин. По 272 години главен град на провинцијата Крајбрежна Дакија, епископски центар, разурнат од Хуните, возобновен од Анастасиј и Јустинијан (натпис на градската порта) и на крај од Аварите.

⁸⁴ Кононија е најверојатно погрешна форма наместо Bononia, место кое почесто се споменува во византиските извори. Бононија е во непосредна близина на веќеспоменатите Ратиарна и Aquae. Некогаш овој град потпаѓал под Moesia Superior, додека подоцна тој влегува во рамките на Dacia Ripensis. Како град Бонотија се спомнува кај Теофилакт Симоката, што не значи дека таа добила градски статус, туку дека е многу веројатно дека оваа населба спаѓала меѓу позначајните населени места на Дунав. Нејзиното освојување од страна на Аварите е потврдено и во изворите.

⁸⁵ Акис. Веројатно Aquae, град во крајбрежна Дакија, патна станица на крајдунавскиот пат утврден во време на Јустинијан, разурнат од Аварите во 586 година.

⁸⁶ Зарпада, најверојатно коруптела од Залдапа, денешно Тошево (античко Abritus). (р=л, Р.И.)

⁸⁷ Маркијануполи, искривен облик од Marcianopolis, други облици Marciana, Marcia, град во Тракија, основан од римскиот император Трајан и наречен според името на неговата сестра. Во 250 година бил запален од Готите, во IV век имало работилница за оружје. Во време на Диоклецијан бил главен град на Мизија II, во 332 година го посетил Константин Велики, а 357 Валенс. По битката кај Адријаниополе веројатно заземен од Готите, 586-та од Аварите.

Под реден број 36 се говори за „му се нафрли на стхлавинскиот народ...го истреби и на првобитните жители им даде повторно да се населат...“ „...му се нафрли на Стхлавинскиот...народ...го истреби, и на жителите кои тука живеја...да се населат...“ „...Склавините... ги истреби и на оние кои од искона имаа таму свои живеалишта им даде повторно да ги населат...“.

Па овде се говори само за истребување на варварите како Повекебожци, а оние Христијани кои од Аварите биле протерани, тогаш можеле да се вратат назад.

„Зашто царот откако добро се расправаше рече да не престојуваат повеќе во преселништво и со негова заповед повторно го насели народот на почвата која пребиваше од искона. [Аретас].

и на Патра и се даде право на митрополија, иако пред тоа таа имаше статус на архиепископија. [Аретас]“.

Па никогаш не се работело за различни народи туку само варвари=Повекебожци и Ромејци=Христијани со своја црква која си имала свој степен на развиток.

На стр. 62 се продолжува со книгата на грчкиот автор Димитрис Литоксоу:

„Имајќи ги пред нас текстовите, што се сметаат за различни изданија на летописот на Монемвасија, можеме да го забележиме следново:

Од алинејата 46 (‘Од времето на царувањето на господин Алексиј Комнин ...’) и натаму следува еден текст што не постои во иверскиот ракопис, но го сочи-нува последното место на ракописот од Кутлумусиу и од Торино. Овој текст, што се најде и како самостоен ракопис во еден кодекс на Грчкиот колеџ во Рим (Colle-gio Greco), а го објави Ламброс (Ламброс 1912, стр. 245- 251), содржи информации за црковната историја на епископијата Лакедемонија (од крајот на XIII до среди-ната на XIV век и нема врска со вистинскиот летопис на Монемвасија. Затоа е изо-ставен тука.

Ракописите на Култумусиу и на Торино, се различни меѓу себе само спрема правописот или различното препознавање на некои зборови, со исклучок на алинеите 32 и 33, во кои го има одредувачкото различување ‘на автентичните’. Ова суштествена идентичност на двата ракописа, покажува дека потекнуваат од ист извор.

Значи, можеме да ја сметаме содржината на ракописите на Кутлумусиу- Торино, како исто толкување на летописот Монемвасија. Помало е толкувањето, споредено со иверскиот ракопис. Таму недостасуваат цели алинеи (2, 6, 11, 12, 15, 16, 18-24, 39, 42, 44, 45) или делумни информации (алинеи: 25-28, 31). Но освен тоа што е помало толкувањето, по малку е и разболичено, истите се дефинирани од алинеите што недостигаат, се чини смислено се изземени, од причини, како што би рекле денес, ‘за национален интерес’.

Значи, ни престои да го анализираме толкувањето на иверскиот ракопис што ги содржи најцелосните историски податоци и интересот во текстот на летоисот на Монемвасија.

Првото прашање се однесува на годината на составувањето на летописот. Тоа произлегува од самиот текст. Во алинеја 31 читаме дека еден дел од населението од Лаконија пребегнало на Сицилија, каде создале еден град со име Демена. Во времето кога се составувал летописот, овие Лаконци сѐ уште живееле во Демена (‘и тие сѐ уште се на неа во местото наречено демена’). Но според делото на Michele Amari, Storia del Musulimani di Sicilia, Демена, бил град во североисточна Сицилија, што претстанал да постои кон крајот на X век (Charanis, 1950, стр. 144).

Во алинејата 34 од летописот, се изнесува исто така дека аварсловенското владеење на Пелопонес го доживеа крајот во четвртата година од царувањето на 'Никифор Постариот'. Одредницата 'Никофор Постариот' претпоставува постоење на негој друг, последователен владетел со име Никифор. А тој е Никифор Фока, кој царува помеѓу 963 и 969 година“.

Се кажа: „аварсловенското владеење на Пелопонес“.

Во алинејата 34 стои: „Така Аварите откако го зазедоа Пелопонес и се населува на него...до четвртата година од владеењето на Никифор Постариот кој имаше син Ставрикиј“....„И така Аварите откако го зазедоа Пелопонес (го управуваа) во текот на 218 години...“....„за цели двестотини години го држеа во своја власт Пелопонес, и се отцепија од Ромејската власт...Никифор.[Аретас]“.

Следи заклучокот дека „Аварите откако го зазедоа Пелопонес (го управуваа) во текот на 218 години“....„за цели двестотини години го држеа во своја власт Пелопонес, и се отцепија од Ромејската власт“. Аварите самите владееле и се отцепиле.

Од изложеното произлегува дека никогаш немало „аварсловенското владеење на Пелопонес“-Аварите сами владееле, а и под нив биле и ромејските Склавини.

„Од споредбата на овие две информации, произлегува дека летописот е составен во текот на последните три десетлетија од X век, а не XIII век како што тврдат Карл Хопф (1872, стр. 62), Густав Херберг (1906, стр. 197), Константин Папаригопулос (1969, стр. 230) и Николаос Веис (1909, стр. 104).

Второто прашање, што се однесува до летописот, се историските познавања на неговиот составувач. Истиот, го изнесува искористувањето на преходните дела на овие автори, кога пишува во алинеја 6 'како што вели Евагриј'. Освен Евагриј, ги користи и Теофан и Теофилакт, како што може да се види од споредбата на следниве алинеи: 2, 4, 7, 8, 11, 12, 15-18, 20, 23, во првиот дел на летописот.

Информацијата за 218-годишното аварскословенско владеење на Пелопонес (алинеја 34), не може да ги има земено од синодското писмо на патријархот Николај (1084-111) до Алексиј Комнин, како што напишаа гореспоменатите Хопф 1872, стр. 63; Херцберг 1906, стр. 198; Папаригопулос 1969, стр. 213; и Веис 1909, стр. 32), бидејќи убиениот патријарх живееше приближно еден век по составување на летописот“. (Не Комнин туку само Комнен, Р.И.)

Авторот говори невестина: „218-годишното аварскословенско владеење на Пелопонес (алинеја 34)“. Кога Аварите сами владееле и земале данок од Ромејците, е без основа да се говори за „аварскословенско владеење“. Па алчните Авари немале потреба грабнатото да го делат со Склавините, кога тие и од нив земале данок итн.

„Во 1912 година Сократис Кугеас објави едно толкување на епископот Аретас од Кајсарија, во резимето на летописот на патријархот Никифор (806-815), што го пронашол во кодексот Да 12, лист ба во библиотеката на Дрезден (Кугеас 1912, стр. 473-480), кодекс кој по војната е пренесен во Државниот архив во Москва (Кордосис 1981, стр. 70). Толкувањето на Аретас во голема мера се совпаѓа со некои значајни алинеи од летописот на Моневазија (27, 34-38). Но фактот што од една страна, Аретас го беше напишал неговото толкување во 932 година, дури не беше возможно да го имал препишано летописот на Моневазија, што е составен неколку десетлетија подоцна, и од друга, фактот што содржината на толкувањето на Аретас, очигледно претставува оценка на целото раскажување, упатува на заклучокот дека како Аретас, така и составувачот на летописот, пишувале имајќи пред себе

еден друг постар текст, веќе загубен и непознат за нас, од каде што ги опишале општите целини.

Иверското издание на летописот на Монемвасија, треба да содржи доволно веродостојност од содржината на овој изчезнат стар ракопис, во текстот што постои меѓу алинеја 24 до алинеја 43. Овој текст, кој што го содржи целосниот опис на настаните што се однесуваат до аваро- словенската окупација на Грција,⁸⁸ го има и следново, во едно негово издание (за прв пат) објавено на новогрчки:“

Авторот за да говори за „аварско-словенска окупација“, тој од стр. 36 преоѓа на стр. 65 и тоа со нецелосен текст- тој не го наведува походот на Аварите, на кои никој друг не им се приклучил за тој да говори покрај за Авари дури и за Словени до „аварско-словенска окупација“. Ова зборува, немало инвазија на тн.Словени кои од Скитија (северно од реката Дунав со Црно Море) да продрат до Тесалија...евија.

Па авторот на стр. 62 завршува со пренесувањето на Летописот на Монемвасија, а потоа тој почнува само со редниот број (алинеја) 24, од стр. 52, каде стои: „А при друг напад ја зеде во свои раце цела Тесалија и цела Елада, а и стар Епир и Атика и евија“. И при овој „при друг напад“ никаде не се наведија некакви Словени.

За да се потврди дека со Аварите недошле никакви тн.Словени (Склавини) е доказот, што Аварите тн.Словени (Склавини) ги нашле на Пелопонес. Ова се гледа од тоа што од Аварите сите бегале и затоа тие се иселувале. Следи на стр. 56 во реден број (алинеја) 34 да се говори за: „Така Аварите откако го зазедоа Пелопонес и се населија на него продолжија да живеат таму уште двесте и осумсесет години без да му бидат поданици на царот на Рометите ниту на некој друг“. Пак, за тн.Словени е на следната страна 57 под реден број (алинеја) 35: „Бидејќи само источниот дел на Пелопонес од кај Коринт и сѐ до малеа кој му припаѓаше на стхавинскиот народ“. Очигледно е дека на тн.Словени им припаѓал нивни дел пред да се населат Аварите, а бидејќи Аварите не им биле поданици на никој, ним тн.Словени не им биле потребни и затоа Аварите сами владееле дури од тн.Словени си земале данок.

Како потврда дека тн.словенски јазик бил варварски=пелазгиски, на кого говорел и Платонов, е името евија-Еубоја=е у бој а или Евбоја=е в бој а, откаде се тргнало во бој. Бидејќи Ахејци никогаш немало, тие биле само: “Akhaiwashi”=„Акхаивасхи“, а=о, сx=x и без x само „Акахаивои“=а к (ко=како) хаи=хај или само ај (ајде) вои (вој): ко ајде (во) вој (бој), што било само занимање војник...

Се продолжува со „... негово издание (за прв пат) објавено на новогрчки:“

„А при друг напад ја зеде во свои раце цела Тесалија и цела Елада, а и стар Епир и Атика и евија. Тие се упатија и на Пелопонес и него го освоија со војна, и откако ги исфрлија и ги уништија благородните елински народи, самите се населија на него ((на Пелопонес)). А тие што можеа да избегаат од нивните убиствени раце со распрснаа, бегајќи едни на една, други на друга. Градот Патра беше преселен во земјата на калаврите на ригиј, и Аргејците во (на) островот кој се вика Орови, а Коринтјаните, пак се преселија на островот кој се вика Егина. Тогаш и Лаконците ја напуштија татковата почва и едните отпловија на островот Сицилија, и тие сѐ уште се на неа во местото наречено демена и така добија назив дементи наместо Лакедемонити, така се преименуваа и го сочуваа домашниот лаконски дијалект. А овие

⁸⁸ Авторот понатаму шири невинности за „аваро- словенската окупација на Грција“, затоа што со Аварите- како што стои во летописот на Монемвасија- никаде не беа наведени тн.Словени, а тие за прв пат се среќаваат само на Пелопонес. Тој говори за Грција.Па и Елада била склавинска=тн.словенска.

другите откако најдоа тешко пристапно место откај морскиот брег изградија цврсто укрепен град и го нарекоа Монемвасија затоа што кога допатуваа во него имаше само еден пристап а во тој град се населија заедно со нивниот домашен епископ. А пастирите на стоката и селаните се населија во тамошните стрмни соседни места, и тие најпосле беа наименувани цаконци. Така Аварите откако го зазедоа Пелопонес и се населија на него, продолжија да живеат таму уште двесте и осумнаесет години без да му бидат поданици ниту на царот на Ромеите ниту на некој друг, значи од 6096 година од основањето на светот, односно од шестата година од владеењето на Маврикиј и сè до 6313 година, односно до четвртата година од владеењето на Никифор Постариот кој имаше син Ставракиј. Бидејќи само источниот дел на Пелопонес од кај Коринт и сè до малаа кој му припаѓаше на стхавинскиот народ, заради стрмниот и тешко пристапен терен остана чист, во тоа место беше испратен од царот на Ромеите стратег на Пелопонес. Еден од војсководците кои беа под овој стратег, тргнувајќи од Мала Арменија, од фатријата на оние кои имаа назив Склири, му се нафрли на стхавинскиот народ, го порази воено и најпосле го истреби и на првобитните жители им даде повторно да се населат во куќите. Откако тоа го дозна претходно споменатиот цар Никифор, тој се исполни со радост и ја презеде грижата да ги обнови тамошните градови, а исто така и да ги обнови и црквите кои варварите ги беа срамниле со земја, а самите варвари да ги направи христијани, затоа откако се распраша за местото каде се преселиле и каде престојуваат некогашните жители на Патра по негова заповед тој нив повторно ги насели на почвата каде си беа од искона заедно со нивниот духовен пастир, чиешто име тогаш беше Атанасиј и на Патра и даде право на митрополија, а претходно таа имаше статус на архиепископија. Повторно го изгради од темел и нивниот град и светитите божји цркви...тоа беше така уште и во времето кога патријарх беше Терасиј, нашиот отец меѓу светите. Го подигна од темел и градот Лакедемон и во него всели измешан народ-Кафири и Тракијци и Ерменци и други од разни места и градови и тие се собраа во една епископија и повторно неа ја воспостави и издаде закони таа да биде подлежна на митрополијата на Патра, посветувајќи при тоа уште две други епископии-Метона и Корона’.

Имајќи го пред себе овој текст заедно со останатите до 1912 година, публикации на гореспематите специфични средновековни текстови, што ги содржат неопходните разјаснувања, еден објективен историчар би донел заклучок, дека Фалмераер дошол до точни заклучоци, имајќи на располагање повеќе конкретни извадоци, а не само еден таков докажен материјал.

Ако живееше Фалмераер, ќе можеше триумфално повторно да каже: ‘Историските извори од тоа време, чиј авторитет соперниците не можат да го разлишаат со ‘не’ и со ‘не, не е така’, го говорат мојот јазик’ (Фалмераер 1984, стр. 76-77)“.

Бидејќи за авторот било битно делото на Јакоб Филип Фалмерајер,⁸⁹ во неговото дело преку жртвувањето на луѓе, се потврдува, Склавините биле домородци.

Стр. 222: „...Ама исто како Варварите на Грција и на Пелопонес не след еден поход, туку после ред див разрушувачки поход и скоро стогодишни борби биле совладани...Во сите села и градчиња, кои Словените за време на нивната политичка независност на Мореа ги изградиле, се поклонувале на боговите, ним им жртвувале

⁸⁹ Jacob Philipp Fallmerayer, Geschichte der Halbinsel Morea während des Mittelalters, 1965, Georg Olms Verlagsbuchhandlung Hildesheim, препечатено: првиот дел е од 1830, а вториот дел 1836, во Stuttgart.

заробени непријатели и говореле на еден варварски диалект. Управо така било во Беотија и цела дотична Хелас [Елас=Елада] и во сите земји меѓу Термофила и Белград. Така долго Морејците биле повеќебожци [Хелени], и словенски говореле, тие се бунтувале кај секој поволен повод против христијанските владетели....биле самите во војна годината 807...“(Мореја кај Фалмеајер- во книгава Морија, е=и, Р.И.)

Бидејќи во Скитија во новата ера не им се жртвувале луѓе на боговите, види мои претходни книги, Склавините=тн.Словени биле домородци на Пелопонес. Пак, жртвувањето било дело на Црниците (Семитите), што било внесено и во Библијата, Илјада...-Илјада ја обожавал Александар Македонски.Следи жртвување после него.

Иво Вукчевиќ,⁹⁰ на стр. 26, пиши: „Аспекти на врховно боженство и Творец Исто важи и за словенскиот пагански систем. И тука исто така боговите се аспекти на Врховниот бог или Творецот; манифестација на универзалната узрочно-ст. И овде е господар Перун, бог на војната и бурата, почитувањето и моќната манифестација на словенскиот бог над боговите, Сварог.Не е овде изненадувачки што Прокопиј во трудот посветен на религијата на Словените, од средината на VI век, Сварог го нарекува со Перуновите атрибути: ‘Тие, всушност, почитуваат еден бог, творец на светлоста, како владетел и господар на свемирот; тие му жртвуваат волови и други животни.’ (De bellis Gothico)“.

Следи Дунавските и пошироко скитските Склавини немале човечки жртви.

И денес тн.Словени не јадат коњско месо, крвав татарбифстек...-монголско.

Се продолжува со книгата на Димтрис Литоксоу, што е на стр. 67:

„Под товарот на доказите, грчките историчари молчеле сѐ до 1944 година. Во тоа време развојот на македонското национално движење помеѓу словенското население во северните области на Грција, на драматичен начин ги враќа на сцена прашањата за односите меѓу Грците и Словените, и поврзаноста на словенизирањето на Грците и погрчувањето на Словените. Универзитетските и академските грчки интелектуалци (историчари и други), ги отфрлаат маските и преземаат чиста политичко- идеолошка улога. Повторно една од нивните цели е Фалмераер и неговите непосредни поврзаности со летописот на Монемвасија“.

Се кажа: „македонското национално движење помеѓу словенското население во северните области на Грција“. Бидејќи Македонците во Долна Македонија немале свои македонски школи за да учат дека тие биле Македонци, било наследство.

„Нападот и непризнавањето на содржината на летописот на Монемвасија, трае цели четири години, а во тоа се вклучени: професорот по византиска историја и академик Константин Амандос (Амандос 1944, стр. 213-215, 219-221) и (Амандос 1946, стр. 14), професорот по археологија и академик Андониус Керамопулос (Керамопулос 1945, стр. 113, 119-120), професорот по византиска историја и академик Дионисиос Загитинос (Загитинос 1945, стр. 37-38, 41-44, 48), академик и политичар (премиер во 1949 година) Александрос Диомидис (Диомидис 1946, стр. 39, 71, 137, 202-203), професорот по археологија и академик Стилпон Кирјакидис (Кирјакидис 1947, стр. 63-64, 94-95) и филологот Спиридон Пагулатос кој ќе стана Доктор на филозофскиот факултет при Атинскиот универзитет, ‘отфрлувајќи ја вредноста’ на летописот Монемвасија (Пагулатос 1947, стр. 32, 36)“.

Се истакна: „Доктор на филозофскиот факултет при Атинскиот универзитет, ‘отфрлувајќи ја вредноста’ на летописот Монемвасија“.Следи Еладците до денес се

⁹⁰ Ivo Vukčević, Slovenska Germanija, Pešić i sinovi, Beograd, 2007.

народ со лажна историја на одродените варвавски=пелазгиски=тн.Хомерови=тн. Платонови Склавини=тн.Словени на чиј јазик говорел и Отон I со Самуил и братот.

Таков бил и Закитинос кој сакал грчката историја со невиности да ја закити, што било погрешно со Александар=Александер,но никако некаков си Александрос.

„Тоа што го тврдеа гореспоменатите,а нешто подоцна и Хрисандопулос (Хрисандопулос 1951, стр. 245, 252), на најдобар начин го кондензира Кирјакидис, кога на крај напиша: ‘Кажувањата за опустошувањето на Пелопонес и на тогашното грчко население, како и за 218- годишната од Аварите или Словените, кои се христијанизираше подоцна, дека се претци на денешните Пелопонежани се мит, заснован на груб, неусмесен фалсификат. Исто така неосновано е размислувањето, дека денешните Пелопонежани се потомци на грчките граѓани,кои од различни теми⁹¹ Никифор I ги преселил на Пелопонес. Тукашните грчки племиња ниту се уништени, ниту некогаш исчезнале. Вистина е дека околу VII век, главно номадски и мирни словенски племиња, поминувале низ Пелопонес и останувале со стада на планинските простори’ (Кирјакидис, стр. 94)“.

Следи заклучокот, историјата разбирала Ромејци како Христијани со јазикот коине и Хелени како Повеќебожци (Склавини) кои се христијанизираше во Ромејци.

Се истакнува дека ништожните Домородци на Пелопонес не исчезнале, а се тврди дека најмоќните Македонци кои дошле во Индија и Америка исчезнале. Ова е исто како со случајот, до денес Македонците се одродуваат со македонскиот вулгарен коине, тн.грчки, а се тврди дека Грците на Дивјаците Словени им создале писмо. Меѓутоа, тн.словенски слова се со потекло од старата ера, но не од IX век н.е. Ова се гледа и кај Вита Констатини, каде стои глаголот составува (склопува) на нешто старо, а не создава на нешто ново кое никогаш и не постоело- само 100% лага.

Како прво се употребува поимот фалсификат за наследници на Склавини, како и дека не било вистина дека имало преселби на населенија од разни теми. Па кога морало да има склавински=тн.словенски народи, морало да има и тематски народи.Со тоа што ова не се прифаќа, историјата била 100% лага за грчкиот тн.народ.

Се говори дека „околу VII век, главно номадски и мирни словенски племиња,поминувале низ Пелопонес и останувале“.Дивјаците Словени не би биле мирни.

„Кирјакидис, преимначувајќи ја реалноста, историјата ја именува во мит, а грчкиот национален мит во историја. Ги игнорира историските настани и измислува ‘случки’. Сѐ што содржи овој фрагмент е токму тоа што самиот тој го именува, груб и неумесен фалсификат“.

Пак, ромејските автори, а такви биле и од македонската династија, ниту знаеле дека ќе се појави нов народ со 100% фалсификат историја, одроденте тн.Грци.

„Во главни црти, таа е состојбата на грчката национална историска школа до денешен ден, напоменувањето на ‘етнички правила’ или повторувањето на истите ‘не’ или ‘не, не е така’ “.

Единственото ‘ново национално влијание’, е забелешката на професорката на Универзитетот од Јанина Нистазопулу Пеликиду (Пеликиду 1995, стр. 45), дека тие што ја сметаат веродостојна содржината на летописот на Монемвасија, се ‘историчари на Скопје’⁹² ! “

⁹¹ Административни единици во Византија. (На коине област=тема, на народен јазик склавина, Р.И.)

⁹² Се мисли на Република Македонија.

Тврдењето дека летописот на Монемвасија е фалсификат е само доказ, грчката историја е преполна со фалсификати и тоа само на штета на одродените Грци. Следи Грците биле само погрчени=помакедончени со коине- дворасен јазик.

НАЦИОНАЛНА ОПЕРАЦИЈА ЗА ПОГРЧУВАЊЕ НА ТОПОНИМИТЕ

„Дололку некој отвори една карта на Грција со размер 1 : 500.000, освен имињата на населените места (селата и градовите), ќе ги прочита и имињата на планините, реките, езерата, морињата, островите, заливите, и врвовите т.е. ‘големите’ топоними.

Ако земе во раце една карта во размер 1 : 50.000, ќе може исто така да ги види имињата на чешмите, потоците, врвовите, гребените, долините, полињата, тврдините, манастирите, пештерите, заливите и крајбрежијата. Сите овие се сметаат за микротопоними.

На крај, ако прелиста една книга на собрани микротопоними од една област, ќе сретне повеќе имиња за почвата, плажите, камењата, карпите, бреговите, падините, пештерите, блатата, ендеците, бездните, дупките, ливадите, дабовите, лозјата, нивите, колибите, шталите, бачилата, коњушниците, градините, дворовите, каналите, мостовите, резерваорите, изворите, бунарите, бањите, кулите, водениците, ановите, гробиштата, спомениците, улиците и многу други.

И ако претпоставиме дека во секое едно од 13.180 населени места на државата (попис од 2001), соодвествуваат од 50 до 100 микротопоними, станува јасно дека топонимското богатство на Грција, брои околу еден милион зборови. Секако станува збор за едно добро скриено богатство кое грчката држава не посакува да биде откриено, а што ќе го објасниме во продолжение.

Кај топонимите на една област, секогаш постои една временска разлика, што значи едни се постари, а други се од поново време. Некои од нив своето име го добиле, од луѓе кои сè уште се живи, а други од генерации кои живееле десетици или стотици години порано.

Смислата на еден топоним, времето кога му е дадено името, сосема е разбирливо, бидејќо секој потекнува од јазикот кој го говори населението од таа област. Доколку зборот-името не е идиомско или дијалектен, односно му припаѓа на пошироката јазична фамилија, тогаш тој е разбирлив и за поголемото месно население на државата.

Со текот на времето, овој топоним се пренесува од генерација на генерација. Доколку во името на топонимот се состои збор (или зборови) од секојдневниот речник на живиот јазик, постојните генерации го разбираат неговото значење. Но по еден предзнак, топонимот може да се употреби без тие што го носат да разбираат што значи. Така станува едно ‘чудно’ име, еден непознат збор, што луѓето од регионот продолжуваат да го употребуваат, често пати со изменета, гласовно приспособена форма, за да го обележат тоа место за кое зборувале и нивните претци.

Најчесто се случува, значењето на старото име на местото да е разбирливо од месното население или од опколните селани, та секако да е име-збор во идиомскиот речник, а останува непознат збор за поголем број на население во државата, за оние кои го употребуваат официјалниот јазик“.

Се говори за „официјалниот јазик“. Меѓутоа, такви биле повеќе јазици: тн. византиски коине, со баварскиот принц Отон како крал коине и германски. Како што во Баварија не се употребувал баварскиот, на кого не се пишело, туку на германски, исто така, во Елада не се употребувал јазикот на народот, а тој бил само на одродени тн.Словени со мешан јазик, туку само коине.Следат вулгарни коине катаревуса и димотики- со повеќе тн.словенски зборови. Токми затоа никогаш немало етнички грчки народ со еднорасен јазик, како што бил тн.словенски јазик. Ова било дело на Македонецот Константин Филозоф кој од коине ги отфрлил семитските зборови и го повратил варварскиот=пелазгиски=тн.словенски- тн.старословенски.

„Црперјќи примери од топонимијата на југозападен Пелопонес (Georgacas-McDonald 1968, стр. 114, 116, 126, 128, 163, 200, 238), гледаме дека населението на десет села од областа викаат ‘Оворо’ за дест разлилни места, иако неговото значење е непознато за повеќе Грци, а значи коњушница, трло, бачило“.

Ваков топоним се најдува низ сета Елада- па цела Елада била тн.словенска.

„Но топонимот ‘Потоки’, што се сретнува како име на долови, во девет села на истата област е непознат збор како за локалното население така и за сите Грци.

Во првиот случај, во топонимот ‘Оворос’, се крие ‘Обор’ од јужнословенските јазици, што значи коњушница. Во другиот случај, топонимот ‘Потоки’ е зборот ‘Поток’, претпознатлив во сите словенски јазици, што значи течение, поток.

Проучувајќи ги топонимите од оваа област, ќе видиме дека се употребуваат и други словенски зборови како имиња на места, и тоа: ‘Глина/Глина’⁹³ (8 пати) за означување на глинена почва, ‘Вирос/Вир’ (10 пати) длабоко место на реките, ‘Корито/Корито’ (24 пати) поило за добиток, ‘Муц(ј)ара/Мочур или Мочвара’ (14 пати) запирање на водата, ‘Граница/Граница’ (15 пати) се користи за именување на граница“.

(Граница која се грани како гранка со многубујната разгранетост..., Р.И.)

Па ова говори дека тн.словенски јазик бил само едно:варварски=пелазгиски.

„Ако продолжиме со проучувањето на секор име пооделно, ќе видиме, на пример, дека во Грција постојат две населени места со името Граница. Во округот на Евританија и Јанина и четири преименувани села: Андофитон во Етолоакарнанија, Дјаконион во Фокија, Лафистион во Виотија и Нимфасија во Аркадија. Пребарувајќи еден географски атлас на Европа, ќе најдеме со именката ‘Граница’⁹⁴, три топоними во Босна, еден во Бугарија, еден во Хрватска, десет во Полска, еден во Русија, еден во Украина и седумнаесет во Југославија. Слични соодветности ќе најдете и за други словенски топоними.

Оваа појава не упатува на заклучокот дека словенскиот јазик, некогаш бил јазик на овој регион и на населението на истражуваната област, како и во други области во земјава“.

Тн.словенски како варварски=пелазгиски во Елада отсекогаш бил јазик на народот, сѐ додека тој не се одродил во последните векови-најповеќе по 1830 год.

„До ист заклучок дојде и Фалмераер, секако имајќи ги на располагање главните имиња на населените места, а не некој богат материјал на микритопоними, и напишал дека, кога ‘некој се наоѓа до урнатините на Мантинеја, на Егион, на Оленон, на Амикла, на Месина и кај Мегалополис, на места и рекички кои се именуваат-

⁹³ Првиот збор е грчко име на населеното место, а вториот збор е значењето на словенски (македонски) јазик. (Глина си била и си остана само глина=г лина- таа линеа, како што е Линка=лин ка, Р.И.)

⁹⁴ Granica или Granitsa. (Од ц=т до пица=пита: Пацифик=Пативик=Пативок=пат тивок- гранит, Р.И.)

Горица, Востица, Каминица, Пирнаца, Хлумуци, Славица, Велигости и Арахова, тогаш не е потребно подлабоко проучување за да се заклучи дека такви имиња не можат да постојат во една земја каде што останал старогрчкиот, туку повеќе во Србија, Бугарија и Русија. Според тоа тие не потекнуваат од Грците, туку од луѓе кои го зборуваат словенскиот јазик' (Фалмераер 2002, стр. 207“.

Се кажа: „една земја каде што останал старогрчкиот“. Бидејќи во Елада се говорел само варварски=пелазгиски=тн.словенски, но никогаш коине („старогрчкиот“), збрките ги создал само Куртиј Руф, чија книга била печатена 1470 и 1472 год.

„На таков начин Фалмераер, го поврза прашањето на словенските топоними во Грција со прашањето за потеклото на Грците, како и на националниот мит со средновековните византиски дела што ги поткрепуваат неговите видувања; тоа имаше за последица дури и топонимите на земјата да застанат на нишан на грчкиот национализам“.

Никогаш немало грчки народ за да има било каков грчки национализам.

Во прилог се наведува британскиот патеписец Џорџ Фергусон Бовен. Тој во 1849 година ја посетил државата и разговарал со нејзините граѓани. Тој соопштил: „Селаните, како во европскиот дел на Отоманската Империја, така и оние кои живеат на Јонските острови, во прилична мера го беа заборавиле своето потекло и себе не се нарекуваа Грци, туку Романи, т.е. поданици на Римската Империја. Тие, како престолнина на своја нација и религија го сметаа Константинопол, а не Атина“.

Произлегува дека селото Атина немало важност, што го наведуваат и други автори, а главен град на христијанската нација и религија бил Константинопол. Сите тие како граѓани биле само Романи- со заклучокот, немало етнички народи.

За да се потврди дека немало народи, пиши Хан, во 1865 година. Па тој под XXIV. Варош Охрид, пиши: „Дека овде по знаење на византискиот јазик“. Бидејќи била укината Охридската архиепископија, постоеле само еден: коине=тн.византски.

Бидејќи во 1865 година бил коине, Григот Прличев пишел само на коине.

Вајганд,⁹⁵ на стр. 76, говори, дека вулгарниот грчки го викале „ромајка“.

За Вајганд во 1924 година во Битола немало грчки јазик, туку вулгарен=булгарен, ромејка, кој се викал ромејка. Пак, тој бил според Рим=Ром, а бидејќи на фригиски и=у произлегол румејка. А Битола бил административен центар на Румелија.

„Иако Фалмераер го навредуваа, а византиските написи ги карактеризираа како неверодостојни- што ќе направеа со топонимите на државата, кои што според Миларакис се рељефни натписи на територијата ? Одговорот даден од страна на грчката држава во врска со ова прашање, беше: организирана национална операција за нивно погрчување.

Операцијата за погрчување, не се однесуваше само на словенските топоними, бидејќи во земјата постоеја уште илјадници турски, арнаутски, влашки, венецијанско латински или останати постари (остатоци на некои поредгрчки, балкански наслаги) топоними“.

Се говори за претгрчки=преткоински, значи тн.Хомерови, а такви биле само варварски=пелазгиски=тн.словенски. Пак, венецијанскиот бил вулгарен латински.

„Оваа вистина ја докажува и една неодамнешна докторска монографија за топонимите во околината на Загора, во која авторот од целокупниот број од 3.504

⁹⁵ Gustav Vajgand (1860-1930), Ethnographie von Makedonien, Geschichtlich-natonaler, sprachlich-statistischer Teil, Leipzig- Friedrich Brandstetter, 1924. Во првите книги сум користел и бугарско издание.

микротпоними кои им припаѓаат на 42 села (35 гркофонски и 7 влахофонски), пронаоѓа за чисто грчки само околу половина на тие микротпоними (1800 или 51,4%). Од останатите, 505 или 14,4% се влашки (аромански), 444 или 12,7% словенски, 235 или 6,7% арнаутски и 190 или 5,4% турски (Икономос 1991, стр. 754)“.

Стои „35 гркофонски и 7 влахофонски“ на Цариградската патријаршија со македонскиот јазик коине и Романската црква со вулгарен латински- без етничкото.

„Владата на новосоздадената грчка држава, уште во почетокот на нејзиното составување го изјави своето древнољубие, и уште со првите закони за административно распределување на државата почна да позајмува имиња од грчката антика за да ги именува областите, округите, епархиите, општините и населените места. Многу брзо името Морија се замени со името Пелопонес, Румелија со Стереа, Егрипос со евија“.

Името Мореја го внеле Франките, а Румелија, у=и, Рум=Рим=Ром на Ромејците било заменето со име кое не постело-Еладците биле Римјани од римско време.

„Со првиот декрет на 3 април 1833 година ‘За територијалната поделба на кралството и неговата власт’ (Хуљаракис 1973, стр. 97-99), наместо Карлели, Зиго, Влохо, Венетико, Влахохорја, Древенихорја, Кравари, Апокуро, Лепандо, Водоница, Негропонде, во Румелија наоѓаме: Етолија, Акарнанија, Фокида, Локрода, Виотија, Атика и Евија. (Венетико=венетик о, од Венети=тн.Словени- Венеција, Р.И.)

Во Морија, исчезнуваат областите: Имблакика, Като Нахаја, Незера, Хасја, Ливарси, Кацанес, Кондовуња, Љодора, Перо Мерја, Самбазика, Лаки, Камби, Кунпохорја, Олимбохорја, Врустохорја, Опсина Хорја, Вардунохорја, Тригона, Колокитја, Лагја, Малеври, Фокас, Зигас (Сакелариос 1978, стр. 99-113). На нивни места се поставуваат следниве имиња: Ахаја, Месинија, Аркадија, Лаконија, Мегалополи, Мантинија, Гортинија, Кинурија, Лакедемонија и други. (б=п до Олимпхорја, Р.И.)

Со променети имиња ги бележиме островите: Кулури (Саламина), Термија (Китнос), Сија (Кеа), Арзандјера (Кимолос), Поликандрос (Фолегандрос), Санторини (Тира), Нафјо (Анафи), Аксја (Наксос).

Ги имаме и првите променети имиња на населени места: Спецес (Типаринос), Востица (Егион), Калаврита (Кинета), Пиргос (Пилос Трифилиаки), Фанари (Парасија), Неокастро (Пилос), Каламата (Каламе), Триполица (Триполис), Каритена (Гортина), Прастос (Прасија), Мистрас (Спарти), Монемвасија (Епидаврос Лимира), Маратониси (Гитион), Ватуло (Итинос), Драгаместо (Астакос), Врахори (Агринион), Карпениси (Калидроми),⁹⁶ Зитуни (Ламија), Таланди (Аталанди) и Салона (Амфиса).

Преименувањето на топонимите, пред да стане официјална политика на грчката држава, продолжува со мали чекори. Некои големи села ги преименуваат имињата од попис на попис: Кундура (Мандра), Цимона (Ариполис), Кастри (Ермиони), Курсалас (Коропи), Кастри (Делфи), Карвасарас (Амфилохија).

На картата ги менуваат имињата на реките: Аламана (Сперхиос), Арта (Аратос), Аспропотамос⁹⁷ (Ахелос), Валанас (Ерасинос), Василопотамос (Евротас), Вистрица (Алиакмон), Вулгарис (Титарисјос), Вурејенис (Асопос), Густунис (Пиниос), Зелеховитикос (Ладон), Кастанас (Ароаниос), Лестиница (Енипевс), Ликормас (Еви-

⁹⁶ Карпениси си било само Карпениси, променато во Калидроми=кали дроми за калдрма=кал драма...

⁹⁷ Аспропотамос=аспро потамос-Месопотам=месо потам и Небокатница=небо катница, Зигурет (з=с)

нос), Мавронери (Кратис), Мегдевас (Тавропос), Бузис (Недон), Паница (Инахос), Пирнаца (Памисос), Руфјас (Алфиос), Фидарис (Евинос).

Ги менуваат, исто така, и имињата на планините: Велухи (Тимфристос), Водјас (Панахаико), Вулкано(Итоми), Елетјас(Китерон), Зирји(Килини), Љукура (Парнасос), Малево (Парион), Дурдувана (Еликон), Пендадактилос (Тајгетос), Скипеца (Скијатис), Тетрази (Ликеон), Хелмес (Ароанија) (Валдкампф 1901, стр. 19- 40)“.

Секој стар народ имал стари имиња- Грците биле нов народ од 1830 година.

„Во 1855 година се објави првиот кралски декрет, кој се однесуваше исклучително за промената на името на едно село. Прочитавме во Службен весник на владата бр. 38, од 22 септември каде пишува: ‘Селото Гајдурахори, општина Ариос (округ Каламон) се преименува во Арјохори’.

Во 1909 година, се преименуваат уште 23 населени места и тогаш почнува големата цензура. Со наредба се прогласува решението за организирана национална операција за погрчување на имињата на населените места: ‘По препорака на комисијата за проучување на топонимите во Грција и воспоставување на нивното историско место’ (Хуљаракис 1973, стр. 208).

Во воведниот дел од излагањето на Министерот за внатрешни работи Н. Леvidисм се објаснуваат причините што го предизвикале решението за погрчување на имињата: ‘Варварските имиња и грчките какофонични имиња го навредуваат јазичното чувство, немајќи вредно образовано влијание врз населението ги потиснуваат на друг начин и го понижуваат нивното чувство, но и предизвикуваат лажно сомневање во националниот состав на тоа селско население, бидејќи туѓите имиња може да се протолкуваат дека сведочат за туѓо потекло’ “.

Се говори за „‘Варварските имиња...’...селско население...сведочат за туѓо потекло’ “. Па варварски јазик бил селски (народен), а не градски (ромејски) коине.

„Првите членови одредени во комисијата се познати грчки научници. Претседател е таткото на грчката фолкористика Николаос Политис, а членови се мажи кои биле (или ќе бидат) универзитетски професори и академици: историчарите Спиридон Ламброс, Сократис Кугеас, Николаос Веис, Константинос Амандос и Димитрис Камбуруглус, археолозите Панајотис Кавадиас, Георгиос Сотирџадис и Христос Цундас и лингвистот Георгиос Хасидакис (Литоксоу 1991, стр. 63). Значи, како што би се рекло една тешка артилерија на грчкиот национализам“.

Следи нивното тогашно историско и јазично ниво било премногу ниско.

„Веројатно на почетокот комисијата се истоштила дискутирајќи, затоа што помеѓу 1910 и 1914 година, имаме само девет променети имиња. 1915-тата година, со 61-на промена на имиња се смета за добра година. Годишната меѓу 1916 и 1919 се одбележува со уште 65 променети имиња на места. Слабото работење на комисијата, ја натера Власта да ја задолжи истата да пристапи кон принудна соработка со учителите од целата земја, во случај да продолжи погрчувањето. Поради соединувањето на новите области, се наложува забрзување на процесот со илјадници нови ‘варварски’ топоними. На 10 октомври 1919 година, комисијата се циркуларно писмо ги информирала сите воспитани установи за новото грчки решение:“.

Продолжила промената на варварските=пелазгиски=тн.словенски имиња.

„Грчката комисија за топоними, чија главна дејност е остранувањето на сите турскофонски имиња на населбите и општините кои го загадуваат и го грдат изгледот на убавата наша татковина, а оставаат простор за етнолошки заклучоци не-

поволни за грчкиот народ, што непријателските народи ги користи против нас, реши по наредба на Мистерството за внатрешни работи, да ги засили дејностите за промени на туѓојазичните имиња со гркојазилни. Но изборот на новите имиња воопшто не е лесна работа. Неопходно е добро познавање на местото, што членовите на комисијата кои живеат во Атина го немаа. Затоа комисијата реши да се обрати кај најважните преставници на духовниот живот во Грција- народниот учител'. (Хуљаракис 1973, стр. 209)“.

Во Р.Македонија имало „турцизми“, а тие во Турција биле „македонизми“.

Одродувањето на Еладците од тн.словенски јазик на Белците било злостор.

„Новиот вид на националната операција за промена на имињата, во почетокот беше воздржан, поради една меѓународна коинциденција, околу дискусијата за прашањето за малцинските права и размената на населението. Поради тоа помеѓу 1920 и 1925 година, се соопштија само 61 ново променети имиња. Промената на околу 500 села во Тракија поминува 'тајно', по пописот во 1920 година (Лексикон 1923).

Не само што сликата се расчисти, грчката држава í наредува на комисијата да ја промени картата на државата во кратка процедура. Со наредбата од 17 септември 1926 година, се одобри 'промената на туѓогласните или дисхармоничните имиња на населби, градови или села'. Во секој Округ се создава поткомисија за менување на имињата, под надзор на Окружната управа. Освен просветниот кадар тука се вклучуваат и 'државните службеници и личности од месното население способни да придонесат за поставената цел'. По промената на името, 'строго се забранува употребата на старите имиња'. За кршење на оваа забрана, 'следува казна до 100 драхми или притвор до 10 дена'. (Хуљаракис 1975, стр 344-345)“.

Во Елада државен заговор врз вараварски=пелазгиски=тн.словенски јазик. Следи со строги казни до одродување на народот од својот стар јазик до нов народ.

„Оваа наредба го даде сигналот. До 1928 година, се преименувани околу 2.500 населени места !

Потоа бројките спласнуваат. Помеѓу 1929-1952 година променети се 345 имиња. Во текот на петте години, во 1953 до 1957 година, се забележуваат 760 и меѓу 1958 и 1971 година уште 326 промени на имиња. Оттогаш преименувањето на населените места станува реткост: секако не остануваат многу туѓојазични имиња за промена. Целта е постигната, речиси половина од имињата на населените места се променети, Грција стана непрепознатлива“.

Се кажа: „Грција стана непрепознатлива“- таа била најнов и непознат народ.

„За квалитетот на ова дело, се разбира, подобро да не се зборува. Колку за пример ќе ги посочиме имињата 'Крини' употребено е за преименување на 10 населени места, 'Лефки' за 10, 'Харавги' исто така за 10, 'Кипсели' за 11, 'Ексохи' за 11, 'Агина Тријас' за 12, 'Метаморфосис' за 12, 'Платанос' за 12, 'Агиос Георгиос' за 13, 'Агиа Параскеви' за 15, 'Агиос Николаос' за 15, 'Пиги' за 15, 'Ставрос' за 15, 'Крионери' за 17, 'Дафни' за 24 и 'Калитеја за 44“.

Кога некој се одродува од својата раса и својот расен јазик, не може да се говори за умешно одродување-тоа било и си останало злосторничко и расипништво со харавги=харав (х=г...) ги, Параскеви само тн.словенско,ништо коинско дворасно. За Лефки=левки- левак како инка до Инки- до Левант=леванот да се лее- сверство.

„Освен од населени места, имињата што се погрчија, ‘неблагопријатни за грчката нација и етички заклучени’ можеа да црпат и од микротопонимите. Манолис Тријандафилидис ја изнесува информацијата, дека географската воена служба пред војната имаше побарано помош од Филозофскиот факултет при Солунскиот универзитет за промената на микротопонимите поради користење на штабните карти. (Тријандафилидис 1938, стр. 257).

Географската служба, погрчи многу имиња на картите од размер 1:100.000 и 1:50.000 без да í соопшти на јавноста. Биле дадени доверливи примероци како помош на офицерите, што ги носеле со себе новите карти и ги облежувале новите и старите имиња, така што да бидат погодни за користење и да се избегнат погубни грешки во случај на воени напади. Кон крајот на шеесеттите години (1960), овие примероци кружеле отпечатени на циклостил по канцелариите на службите за информации. Бројот на преименуваните имиња, на секој лист со топоними варираше. Така на пример наоѓаме 100 топоними на листот 1620 IV / Мецова, 106 на листот 1622 I / Флорина [Лерин], 112 на листот 1721 I / Сјатиста и 139 на листот 2022 I / Сохос.

Станува јасно кон погрчувањето на микротопонимите (службено), се раздвижи и Министерството за внатрешни работи од 1962 година и од округот на Ксанти (ФЕК 210 А на 13/12) (Хуљаракис 1976, стр. 220). Генерално преименување на микротопонимите преку наредби започнува во 1969 година и продолжува во наредните години. Истовремено, Министерството за внатрешни работи повремено одобрува промени на името на некои ‘варварофоно’ село, како она ‘Неон Љосион’ во ‘Илион’ во септември 1994.

Последниот пример на современите го карактеризира квалитетот на размислувањето на современите кумови. Членка на Европската Унија преименувала еден квартал на својата престолнина⁹⁸ давајќи и античко име за да го избрише фактот за постоењето на тамошните Арнаути, Цигани и доселени русофони; единствено што во суштина и успеа е да влезе на виделина првородениот грев на денешната идеолошка беда и несигурноста на нејзините водачи“.

Следи народот со закони и сила да се одроди само од вараварки=пелазгиски =тн.словенски јазик, и тој како нов народ да се појави само од XIX век, како најнов.

„Како и да е, дури и историјата (трагедијата на погрчувањето на топонимите на земјата) се повторува веќе како комедија. Крајот на ова поглавје сѐ уште не ве напишан“. (Авторот за секое поглавие си има литература- а и за ова поглавие, Р.И.)

Авторите пишат за легендарната експедиција на Аргонаутите од Јолк, денешен Волос, кон Колхис во денешна Грузија, не потсеќа за пловењето на Црно Море. Тој древен Јолк е променет во тн.словенски бог Волос (Велес=Велс), како што бил тн.словенски бог Герман, чии имиња биле на планини, села и личности- паријарх пред да има инвазија на Дивјаците-тн.Словени, што важи и за Перун но не како име на бог, оти на Балканот се викал само Зевс, в=б, (с=генетив во у=датив) до Зебу во Индија, каде Белците стигнале, што го утврдил и Александар Македонски-богови...

Следи санскртскиот јазик да биде тн.словенски, што го тврдат тн.словенски автори и други тн.не-словенски автори. Меѓутоа, постои заговор за тн.словенски јазик од тн.не-словенски автори. Нивната дрскост е несфатлива за јазикот на Етрурците- е забрането да се споредува со соседните тн.Словени, но не со Црците.

⁹⁸ Престолнина Пела=Бела- таа била столица: стол + по (столот) = постол (Постол) + а = Апостол...

ПЕЛАЗГИСКИ НАРОД И ЈАЗИК

Уште во својата прва книга, во 1998 година, пишам едно: раса=народ=јазик.

Георгиос Накратзас,⁹⁹ на стр. 17, пиши за „Македонија пред 800-та год. пр. Хр.

„Од грчка страна се тврди за грчкоидноста на Македонија сѐ до 4000 години пред нашата ера, додека словенската и бугарската страна зборуваат за словенското потекло на Александар Велики, Мислењето за словенското потекло на Александар Велики, произлегува од Словени политичари, не од историчари, факт што секој коментар го прави излишен. (Г. Накратзас бил Доктор од медицински факултет, Р.И.)

Што се однесува до грчкоидноста на Македонија во последните 4000 години пред Христа во Македонија немаше ниту трага од Грци, затоа што до тогаш не била воопшто започната грчката колонизација на Халкидики. Освен тоа, во тоа време Македоните беа населени во Епир, конкретно во западните падини на северен Пинд, каде што се наоѓаат денешните Загорохорија. Ова сведоштво доаѓа од Иродот кој зборува за ‘Дорската и Македонската нација’. Во 1200 год. пред Христа Македоните (Македонците) се поделија од Дорците, кога- последените, 50.000 од нив, го минаа планинскиот венец Пинд за да се преселат во јужна Грција“.

Дорите како македонски деленици се преселиле на Пелопонес- со Спарта...

Стр. 18: „Населението на денешна грчка Македонија во тоа време се состоеше исклучиво од Илири, Бриги, Вотијци и Тракијци.

Прочучувајќи го подетално населението на тогашна Македонија константираме дека во регионот на Лерин живееја Илири...“.

Значи, Македонците биле „Илири, Бриги, Вотијци и Тракијци“.

„Кога одиме од западна Македонија кон регионот на Негуш и на Бер, ги среќнуваме доселени Бригите, кои беа гранка на Фригите од тракиско потекло. Фригите живееле прво во регионот на Белград, од каде што заминале во 1200 год. пред Христа за да се преселат во Мала Азија [Hammond...]. Еден дел од тие населеници и тоа Вригите, се отцепи од своите сонародници за да се насели во Македонија. Традицијата го лоцира главниот град на Вригите и митските градини на кралот Мидија со безбројните трендафили на подножјето на планината Каракамен (Вермион) близу до Бер. Но официјалната историја не ни остава никаква културна трага на овој значаен тракијски народ- единствен исклучок е фригискиот збор Едеса.¹⁰⁰

Продолжувајќи го нашиот марш кон исток, ја поминуваме рекада Лудија и пристигнуваме во регионот на Пела и на Јоница (Енице Вардар), каде што беа населени Вотиите. Етнолошкото потекло на овој народ не е сосема прецизиран. По секоја веројатност Вотиите потекнуваат од Критјаните од минојско потекло, кои беа принудени од Ахејците да го напуштат својот остров за да се доселат во македонската земја меѓу реките Лудија и Аксиос (Вардар).

Населението во останатата Македонија се сочинуваа исклучиво Тракијци кои биле, дури до планината Темпи во Тесалија.

Забелешката на Словенските и Бугарските автори дека доселувањето на Грците во тоа време не се прошири преку премиот на Олимп е правилна и историски точна“. (Преземеното е со цел за врската со варварски=пелазгиски јазик, Р.И.)

⁹⁹ Георгиос Накратзас, Тесното племенско сродство на денешните Грци, Бугари и етничките Македонци, Македонија - Тракија, НИД Микена, Битола, 2004.

¹⁰⁰ Едеса=Одеса=одес а: одес=одеш, водата оди-Горноречани/иди-Долноречани; в+одес=водес-Воден.

Стр. 20: „Со овој мал историски преглед се повлекува дека и пред 650 год. пр. Хр. поголемиот дел од населението на Македонија се состоеше од Илири и Тракијци...“.(Македонците биле Тракијци и Илири со варварски=пелазгиски јазик,Р.И.)

Стр. 22: „Со проширувањето на македонската држава, Македонците станаа соседи на семоќните Пеонци, чиешто јадро се наоѓаше во долината на долниот Вардар, помеѓу Скопје и Идомени со главен град Стоби, денешниот Градско, неколку километри јужно од Велес“.

Стр. 25: „Од посебно значење е етнолошкиот состав на Халикиди затоа што, наспроти фактот дека овој регион се сметаше за бастион на Грците и на грчката цивилизација, етнолошката стварност беше поинаква.

Грци беа жителите на заедничкиот дел на Халкидики што го опфаќаше полуостровите Касандра и Ситонија кои се спојуваа со регионот на Олинтос, главен град на заедничкиот дел од Халкидеите.

Наспроти Грците од јужен Халкидики, жителите на централен Халкидики и на полуостровот на Света Гора не биле од грчко потекло. Во централен Халкидики, познат како Воитеа, беа населени Воитеите, а во регионот на Света Гора живеела племињата од негрчко потекло кои од Тукидид се опишани како ‘мешановарвари, мешани од Пелазги, Висалти, Едонци и Крестонци’. Би требало Тукидид, добро да ги познава мешановарварите на Халкидики и добро да го зборува нивниот јазик, затоа што и самиот беше син на некој ‘варвар’, и конкретно на Тракиецот Окосос. Тукидид не беше единствен ‘полуварварин’ во древноста. Во истата категорија спаѓаа Темистокле, Кимон, Антистенис и т.н.“ (Антистенис од Анти=тн.Словени, Р.И.)

Се говори за Пелазги, варвар, мешановарвари и полуварварин.

Следи Македонците биле варвари, како и Хелените во Јонија. Тоа било во спротивност на Еладците кои како Хелени биле само поморци. А и затоа плачкаши.

Стр. 28: „Тракијците во Македонија...Македонија, која во 148 год. пр. Хр. стана Римска провинција...надвор од Филипи кај Кавала, беа најдени многубројни натписи на тракијски јазик со грчки букви“.(Во Елада јонски букви, Р.И.)

„Познато е дека грчкиот јазик не успеа да се наложи врз пеонскиот, нешто што го постигна латинскиот, кој подоцна стана и официјален јазик на академијата во Стоби, престолнина на Пеоните...“.

Во Елада се пишело на јонски јазик (говор) со јонски писма. Пак, коине бил Птоломејов Александријски јазик. Од Лив Андроник во 240 г.п.н.е. следи латински јазик. Латинскиот бил службен јазик на Римското Царство. Бидејќи ваква била состојбата, коине не бил во употреба ни во Тракија, ниту Пеонија...,ни во Македонија.

Стр. 31: „Спротивно на тоа во што се верува, источната римска империја го доби името од современи историчари Византија. Византијците не се сметаа себе со за Грци туку Ромејци (Ромеи). Зборот Елинас (Грк) подразбираше ‘идолопоконик’ и се сметаше за навреда“.(Греик=греи ик: греи=грејш-идиш-Греик=Дојденец, Р.И.)

Овој навод е најбитен што авторот го наведува, немало народ грчки за да има грчки јазик и писмо туку само Римјани (Ромејци) за латински јазик. Пак, зборот Елинас (Хелен) „подразбираше ‘идолопоконик’ и се сметаше за навреда“. Следи Хелени=Повеќебожци биле Еладците кои не го прифаќале христијанството, што било и подоцна,со првиот христијански јазик македонскиот коине од Александрија.

„Центарот на Византија во тоа време се наоѓаше на Балканот, поточно на Тракија и во Илирико, со најважен критериум за избор на императорот, неговата

воена доблест. Оваа стварност се потврдува со фактот дека до 527 год. по Хр. сите императори на Византија биле со тракиско потекло или латинизирани варвари од Илирико, од кои попознати се: династијата на Константин Велики (324-363 год. по Хр.) и династијата на Велики Теодисиј (379-450 год. по Хр.)“.

Се говори за Тракијци, варвари и латинизирани, но никако било што грчко.

„Императорот со илирско потекло беа присутни и по 527 год. по Хр. како што беше основачот на Света Софија Јустинијан (527-565 год. по Хр.) кој го зборуваше грчкиот јазик мошне умерено и беше горд по своето латинско потекло“.

Бидејќи Јустинијан „го зборуваше грчкиот [коине] јазик мошне умерено“, тој беше само христијански јазик. Следи отпаѓа „горд по своето латинско потекло“.

„Во текот на овој период, официјален јазик на државата беше латинскиот“.

Тогаш македонскиот Птоломејов Александријски јазик коине не бил важен.

Стр. 218: „Од политичка гледна точка предвизантискиот период е продолжение на римската империја, што се докажува со фактот дека официјалниот јазик на Византија во тоа време беше латинскиот јазик. Грчкиот јазик беше јазик на црквата и се употребуваше како во обредните потреби така и за ширење на христијанството. Грчкиот јазик кој беше прифатен како официјален јазик на државата по 610 год. по Хр. беше, покрај латинскиот и еврејскиот[арамејскиот] јазик, како еден од трите единствени јазици на кои им беше дозволено ширењето на Стариот и на Новиот Завет“.

Следи заклучокот дека коине станал христијански црковен и државен јазик.

ВО ЕЛАДА КОИНЕ (ТН.СТРОГРЧКИ) БИЛ ХРИСТИЈАНСКИ ЈАЗИК

Во Елада се говореле повеќе говори. Пак, во Атика бил само атички говор.

Меѓутоа, во Елада не се пишело на атички туку само на јонски јазик.

Па во „Херодотова историја“, 1998, на македонски, на стр. 20, се вели: „... Херодот се јавува како претставник на јонскиот дијалект, уметнички стилизиран со додавање на старојонски елементи од Хомер, но и на други поетски изрази и понекој атицизми“.

Се потврдува дека дека се пишело само на јонски јазик (говор),но не атички.

Лукијан од Самосата, „Како треба да се пишува историја“, напишана 165/6 година, под 21. вели: „И следнава грешка не е мала, па мислам дека заслужува да се одбележи. Историчарот просто се мачи да пишува на чисто атичко наречје, да го прочисти својот јазик, па нашол дека треба и римските имиња да ги преправи во хеленски...“. Значи, имало хеленски јазик (коине) и атички говор, но ништо грчко.

Со наводот се потврдува, дека во Елада во 2 век во употреба бил само атичкиот говор, кој бил варварски=пелазгиски=тн.Хомеров=тн.Платонов=тн.словенски.

Значи, понатамо во римско време се пишело на пелазгиски=тн.словенски јазик. Ваков бил и Аријан (II век н.е.). Следи тој „Индиската историја“ ја напишал на јонско наречје, иако тој ги познавал коине и латински. Блајкен и други наведуваат: „Плиниј говори за пасивната согласност на луѓето била првата причина за употреба на јонската писменост“. Се потврдува дека коине немал врска со некаква си Елада.

Наведеното говори дека народот говорел варварски,а службен бил латински.

Историчарот Приск (V век), кој го опишувал пратеништвото од Константинопол кај Атила 448 година, напишал: (Жителите во Панонска низина, Р.И.) „ме-

шајќи се со разни народи го научиле готскиот, хунскиот и латинскиот, а меѓу себе го говореле својот варварски јазик“.

Произлегува, на северните простори живееле повеќе народи. Тие биле со раз-но расно потекло. Ова било повод, да се истакне: „мешајќи се со разните народи“. На овие народи народни јазици им биле монголски и пелазгиски (варварски) јазик. Се потврдува, Белците (Пелазгите) говореле со свој тн.словенски јазик. Токму за-тоа тие „го научиле готскиот, хунскиот и латинскиот“, кои не биле нивни, на Белци, а тие „меѓу себе го говореле својот варварски јазик“, на Пелазгите (Белците). Значи, трите наведени јазици биле туѓи за луѓето кои „говореле со својот варварски јазик“.

Острогорски за Фока пиши: „Побунетите војници го дигнале на штит и го прогласиле за цар, подофицерот од полуварварско потекло и напуштајќи ги своите позиции, тргнале кон Цариград“. Значи, едниот родител му бил од царско семејство од династијата на Јустинијан, а другиот од Склавините само со варварски јазик.

Следи коине бил само христијански јазик, со употреба во Елада само од VI век. Бидејќи Еладците не биле Христијани туку Повеќебожци=Хелени, Јустинијан ја затворил Платоновата академија во Атина, 529 година.

Доказ уште повеќе коине не бил подобен за во Македонија. Аријан (II век н.е.) Александровата Анабаса ја напишал на коине. Меѓутоа, народот понатаму коине не го прифаќал. Најдобар пример е доказот со авторот на *Miracula II* (s. *Demetrii*, Р.И.), а се претпоставува дека се составени веројатно во 2 половина на VII век, е припадник на нижиот црковен клер во Солун, зашто тој анонимус, не знаел да се изразува, не пишува со изграден стил како архиепископот Јован. Следи од III век п.н.е. коине во Македонија не бил прифатен, што повеќе важело и за во Елада итн.

Бидејќи дативот го имало во Бригија=Брзјакија (кој, кого, кому- му [нему му], чиј, именка братучед=чед-о брату...), никако во Долна Македонија, Тесалија и Елада, дативниот коине не можел да потекне од Елада- дури во неа се избегнува и генетивот. И затоа дативот го внеле Бригијците- Птоlemeјци само во Александрија.

Следи коине не бил еладски јазик- во Елада не се пишело на атички туку на јонски. Тие биле на варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик- јазик на Пелазгите.

Нивниот јазик си имал свој тек на развоток- од еднослововни зборови до повеќе слововни. Ваков непрекинат развој имал македонскиот јазик, кој бил бригиски =брзјачки од постледено доба до денес, како продолжување од Левантот каде за време на ледено доба Белците престојувало. Ова се потврдува и со доказот што тој како народен јазик во него има постепено преоѓање со ма- па- та- те..., а не со нагло скокање како во падежните јазици како што бил коине и неговиот наследник тн. старословенски со 6 падежи- негови наследници му биле/се руски и српски јазик.

Авторите пишат дека коине бил грчки или старогрчки, што создава збрки. Ова се потврдува со доказот што ни еден антички автор не го наведува коине за време на Александар Македонски. Тоа се среќава само кај Куртиј Руф-само од XV век.

Еве го неговиот фалсификат: тој пиши за Епир, а него го внел Нерон; кај него стои Греики (Грци) поим кој почнал да се употребува за време на Франките- посебно на Отон I, а тоа било за царевите на македонската династија, што за нив било навредливо, зашто има записи; одма го заборавиле мајчиниот говор за да го прифатат новиот јазик коине, што било произволно; Александар Македонски сакал да оди на Рим, а тоа било можно по 1054 година-со расцеп на црквите; латински бил беден со зборови, а тој бил обогатен во XV век со уште околу 10.000 коински зборови.

Меѓутоа, најдобар доказ е што сите дела пишани и преведени на коине биле во III век п.н.е., како што било и со „Илијада“, што било само во Александрија.

Бидејќи Александар Македонски ја обожавал и со себе ја носел „Илијада“, таа била Атинска, а таа на коине била преведена во III век, тогаш го немало коине.

Па коине бил службен јазик, а народот си говорел на варварски=пелазгиски.

ВАРВАРСКИ=ПЕЛАЗГИСКИ=ТН.СЛОВЕНСКИ ЈАЗИК ВО ЕЛАДА

Во Елада живееле само Пелазги, чиј јазик бил варварски=тн.словенски.

Според Диодор, на Хомер учител му бил Пронапид, „кој уште го користел писмото на Пелазгите“. Лин бил славниот трачки музичар и песник. Негови ученици биле Орфеј и Тамир. Затоа Диодор од Сицилија навел: „По преданието, Лин, пишувајќи со пелазгиски слова, оставил приказни за делата на првиот Дионис, како и други приказни. Исто така, се служеле со тие пелазгиски слова Орфеј и Пронапидес, Хомеровиот учител“. Херодот зборувал дека „Пелазгите говореле со варварски јазик“. Платон во „Критија“ говори за јазикот на „варварите“, кои уште во негово време говореле со „варварски јазик“. Х.Д.Кито истакнува: „Тој (Херодот, Р.И.) ги сметал Грците (Хелените, Р.И.) во Јонија како варварски народ“. Исто така, историчарот Приск (5 век), кој го опишувал пратеништвото од Константинопол кај Атила 448 година, напишал: (Жителите во Панонска низина, Р.И.) „мешајќи се со разни народи го научиле готскиот, хунскиот и латинскиот, а меѓу себе го говореле својот варварски јазик“. Демостен, кој Филип Македонски го нарекол Варвар, бил поткупен од Персијците против Македонците. За Јустин „Македонците биле со потекло еден пелазгиски народ“. За Херодот „Елада порано се нарекувала Пелазгија“... „народот во Атина и Атика бил пелазгиски“. Според Тукидид, „се нарекувала сега Елада“. Пак, Панонија била северно од Дунав, во т.н.домовина на тн.Словени, каде што во наведеното време се говорел варварски (тн.словенски јазик). Ваков не бил јазикот на Готите. Во нивно време немало Склавини за да има тн.Словени. Ова објаснува само едно најсуштинско: на склавинските (тн.словенски) простори од VI век веќе таму во V век н.е. се зборувало на варварски (пелазгиски=тн.словенски) јазик. Затоа таму јазикот бил само тн.словенски и тоа најмалку еден век пред да се созда-де првата Склавина (област). Во прилог се наведува Оболенски. Тој говори: „Северниот брег на Дунав, од Белград до сливот бил населен со Словени уште во 500 година“. Ова било затоа што нивниот јазик бил варварски=пелазгиски=тн.словенски. Сипријан Робер во 1848 година пиши: „на Словените, кои ги викаат ‘варварски’ “. Константин Велики (цар 306- 337 година), кога од Никомедија, град на Мраморно Море (денес Измит), по долината Вардар- Морава- Дунав бегал кај својот татко, во Триер, во близина на рајнските, белгиските и британските жаришта, во своите пи-сма никаде не го споменува поимот Склавина. Ова говори, во негово време се уште немало Склавини. А овие на варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик се јавуваат само за време на Јустинијан, зашто пишел Прокопиј. Значи, варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик. Меѓутоа, само без посебен народ Словени дојден од никаде.

Фалмерајер, I-247, пиши: „...целиот Полуостров [Пелопонес] после големата катастрофа под Копронимус словенски и варварски постанал...“. Следи народен јазик бил варварски, а не коине кој бил христијански. Значи, само службен јазик.

Фалмерајер, I- 278, вели: „...Како главен опфат за целото испитување важи извештајот на Порфирогенет: цел Пелопонес бил славинизиран и варварски“.

Оболенски пиши: „а Константин Порфирогенет, опишувајќи го Пелопонез непосредно после 934 година, вели дека поголемата чума од 746-747, ‘целата земја била словенизирана и станала варварска’ “. Овде кај него е склавинска=варварска. Исто така Оболенски наведува: „Кон крајот на дванаесеттиот век Михаил Хонијат учениот атински митрополит, понижен од откритието дека неговата паства од бедните селани кои зборуваат на народен јазик, не ја разбираат неговата блескава представа за старите Грци, ги запишал следните значајни зборови: ‘После долгиот престој во Атина и самиот станувам варварин’ “. Свети Јован наведува: „Учењето на рибарот што прави шатори блеска на нивниот варварски јазик повеќе од сонцето“. Во прилог се наведува и Меморандумот за античките граници на Грција од мајорот Ј.С.Ардаф, С.Б., Р.Е. 24 февруари 1881 година. Тој пиши: „Оваа заедничка одбрана довела до сегашна употреба на еден општ јазик, грчки, но останатите од Амфилокијанците сè уште се Варвари“.Следи Кораис во 1850 година создава еладски јазик, службен само од 1868 година. Катаревуса бил со датив и генетив, но не димотики.

Овде народен јазик бил само варварски=пелазгиски. Оболенски наведува дека во Грција „денес се сведува на прилично големиот број на топоними со словенско потекло“. Ова го потврдил и Макс Фасмер итн. Истото го потврдиле и други.

Фалмерајер (1830) потврдил дека во Елада се говори со тн.словенски акцент, како и дека Еладците биле словенизирани Хелени. Па таа е со тн.словенски имиња.

Следи има разлика меѓу дворасниот јазик коине и еднорасниот пелазгиски.

Според Јустин, „Македонците биле со потекло еден пелазгиски народ“. Бидејќи „Македонците биле со потекло еден пелазгиски народ“, тие говореле варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик, на кого говорел и творел Платон за Атина...

Пак, овој варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик бил наречен Хомеров.

За Хомеровиот јазик пишеле повеќе македонски автори. Се наведува што истакнал П. Кречмер: „Ниедно културно богатство не е толку трајно и долговечно како што е јазикот. Особено се непроменливи и постојани имињата на местата, дури и тогаш кога населението се променило“. Во тој смисол е значајно научното сознание за постоење на блискост на македонскиот современ јазик со Хомеровиот јазик, односно на словенските јазици со јазикот од постарите лексички наслојки во Хомеровиот еп „Илијада“. Тоа, своевремено, уште во далената 1815 година го утврдил германскиот лингвист Л. Ф. Пасоф, а веќе во 1845 година неговиот труд за Хомеровата лексика е преведен на англиски од Х. Џорџ и објавен во Њујорк.¹⁰¹Во својот труд Пасоф утврдил дека голем слој од Хомеровата лексика во „Илијада“ и припаѓа на лексиката од словенскиот јазичен сојуз. Бидејќи македонскиот јазик припаѓа на овој сојуз, а според повеќе истражувања античкиот македонски јазик бил истороден со пелазгискиот како најстар балкански јазик, сосема е оправдан заклучокот дека Хомеровиот јазик е навистина близок до современиот македонски јазик во одредени лексички елементи кои се зачувани во постарите изданија на „Илијада“.

Наведеното го потврдил и грчкиот лингвист Тсиоулкас (Чулкас).Тој, во 1907 година, напишал дека Славо-Македонците во Лерин говореле ран Хомеров јазик. Па и затоа тој се „самоубил“- поради вистината многу биле истребени. Бидејќи Еладците биле заведени од Европјаните, тие до денес си го истребуваат својот тн.

¹⁰¹ L. F. Pasow, Lexicon of the Greek Language, 1845.

Хомеров јазик, кој бил варварски=пелазгиски=тн.словенски- венетски=илирски. А ова било само повторување на она што се случило со сите тн.не-словенски народи.

Критјаните во 1913 година го разбирале бугарскиот, но не грчкиот јазик. А ова може да се види и во Букурештанскиот договор, во член V: „...Формално е договорено Бугарија отсега да се воздржи од каква и да е претензија врз островот Крит“. Токму овој Критски јазик бил тн.Хомеров.Следи тн.грчки, а без тн. само грчки.

Ова се потврдува и ден-денес со споредување на тогашни=сегашни зборови.

Не смее да се изуми дека се споредуваат слоговни зборови од различни векови и простори. Споредувањата 100% се точни само ако се споредува коински со тн.словенски збор од ист век и на ист простор- имало мноштво говори.

И конечно, секој народ има по еден јазик, а Грците четири (4) јазици што е само комедија. Бидејќи тие меѓусебно не се разбирливи, следи трагедија. Значи, Грците биле/се трагикомедичен народ. Во прилог е и Бригот=Брзјакот Григор Прличев. Тој неговите дела ги пишел на коине, а со катаревуса и димотики тие во потполност не можат да се разберат. Бидејќи димотики има повеќе народни зборови од катаревуса, со димотики делата на Охриѓанецот уште помалку се разбирливи.

Како што Григор Прличев многу убаво пишел на коине, но не на својот брзјачки говор, истото било во Елада- на јонски и коине многу убаво се пишело, не на атички. Кога Григор Прличев сфатил дека не бил Грк пишел на брзјачки- без успех.

ПЕЛАЗГИСКИ=ТН.СЛОВЕНСКИ ИМИЊА ВО ЕЛАДА

Иако се говори дека Елада била само грчка, имињата опстоиле пелазгиски:

Неокастро(=нео кастро: нео + в = нево=ново- именките се правале со в-н-т; кастро=кастри...); Наварино=на варин о=вар ин: навар-варин; Пило=пило; Аркадја- Аркадија од аркада=арка ада: арка=а рка=рака а мечката убива со рака, таа ракува, до рокада=роката, промена на роката=раката; Кипарисија од кипар=кип ар или купар=куп ар, а од Кипар се вадел бакар=купрум=купр (купар) ум и затоа од бакар се правел кип=куп, во кого сè се става на кип=куп- цело тело сè до Скупи=с куп и...; Триполица=Триполис=три полис-а=полиц-а; Востица; Салона; Ливада; Врахори; Сперхеј; Самос, Родос, Малта=мал та, Карпати, Милет, Крета/Крит, Еубоја=Евбоја-ј=и, ; Орови; Пелопонес=пело (бело) по (половина) нес (острово: нес=несто, на германски Nest е гнездо, а во гнездо нестата=невестата се гнезди за да неси=несит =нест...)- следи Бело Море...; Загора; Загорохорија, х=г...; „од Малесино и Мартино на Локриди до Кастри (Ермјони) и Краниди на Пелопонес“; Тива-т; Порос; Аксиос=а к сиос=сио.=сиа=сија + а = Асиа=Асија=Азија: а ко (како) сиа=сија...

Бидејќи имињата се со в-н-т следи Вати-Тати-Нати: Татина=та атина=Атина.

Александар=але (аре=Арес) ксандар=касандар, Касандар-Касандра; Ипсиладис=и п силандис=силан (силен) дис: султан=силтан - т = силан (силатан); ва + сила = васила=Василеј; Василис=ва силис; Каравјас=кара вјас; Колокотронис=коло ко трон=т рон (тронис=т ронис= рониш); Гурас=гурас=гураш; Дјакос, дј=ѓ, ѓак; Дарварис..., в=б; Левкијас...; Јаковакис од јак до Јаков; Ризос кој риза; Ирена + м = мирена- Мирка=мир ка=тн.словенско; Траиан=Трајан од траи=трај и ан=он=тн.словенско; Хадриан=х адриан=адри ан: адри=адро=јадро кое е адро=едро големо, а и едрото=једрото е големо за да едри; Миљаракис=миља ракис; Спиридон=спиро дон =Дон- река во Русија, спореди со Македон=маке дон: спири=с пири=пири- пирка...;

Константинос=кон стант ин: кон=тн.словенски префикс, стант=станат (испраен=вечен) ин=припадност- Костандинос + ки = Константиноски + в = Контантовски;

Арматол=а рмат=р'мат=рамот=рамото со кого се носи оружје и убива; арамија=а рами, нешто да се рами во рам, а рамото е она со кое сè се чини: се работи, војува... дури и кради=арамија, а и армија која војува, уништува и плачка.

Клепти=к лепти, лепит- човек на кого раката му лепит=кради до клептоман-арамија ман (мон=мун...мин=мина=луѓе) =човек;

Китара=к итар а, тоновите се итри живахни: Дионис=дианис=пианис=пианиш; Афродита=а фродита=продита=породит а; Аборицини=а борицини=порицини=пороцени=пороѓени=породени. Секој оној кој е породен на тоа место е домородец.

ЕЛАДЦИТЕ САМО ОДРОДЕНИ СКЛАВИНИ=ТН.СЛОВЕНИ

Јакоб Филип Фалмерајер,¹⁰² во првиот дел, започнува со предговорот и пиши: „Поколението на Хелените во Европа е истребено. Убавината на телата...“.

Следи тој на стр. IV да пиши. „...Затоашто, исто така, не се запазува ни капка и немешана хеленска крв да тече во жилите на христијанското население на денешната Грција. Нападот, спореден на нашето поколение само малку се однесува, има на цела земјина површина меѓу Истер [Дунав] и највнатрешниот агол на пелопонеското острово едно ново слиено, големо народно племе на Словени збратимено поколение на селани. И второ, веројатно не помалку поважна револуција преку населување на Албанци во Грција сцената на уништувањето го има завршено. Скитските Словени, илирските Арнаути, деца на северните земји, крвно сродни на Србите и на Булгарите, на Далматинците и Московитите се народи, кои ние денес Хелени ги викаме, и за нивното сопствено чудење во родословито на Перикле и Филопомен ги истискаме...“

Се говори за „Словени збратимено поколение на селани“. Селаните говореле на варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик, а граѓаните на латински-потоа коине.

Стр. VI: „... и големиот народ на славо-арнаутските христијани од Визант се дигнале од Месенија до Архангел како крвносродната компактна маса...“.

Фалмерајер не говорел за етнички Хелени туку само за Словени и Арнаути.

Секако, тн.Словени во Елада си биле домородци, а Скиптарите дојденци.

Зајдл,¹⁰³ на стр.44 тој пиши за она што велел Фалмерајер: „...Денешните жители на Атика од едниот крај на провинцијата до другиот се патници, населени на рушевините на стариот век, христијански Албанци, Албанези, Скипетари- род на двојнојазични побожни Варвари на анатолската црква, сточарско и земјоделско занимавачкиот народ со поверлива тврдоглавост и снажно, витко тело, потполно здрава и нерасипана крв, работни, занаетчиски, трезвени, ама без литература, без книга и самите без алфабет“.

Кога се говори за Скиптари- според скиптар, следи да се наведе и за јазикот.

Вилкинсон говори за Американски: Картите на Леон Домниниан од 1915 и 1917, а на стр. 215 пиши за Албанци.

¹⁰² Jacob Philipp Fallmerayer, Geschichte der Halbinsel Morea während des Mittelalters, 1965, Georg Olms Verlagsbuchhandlung Hildesheim, препечатено: првиот дел е од 1830, а вториот дел 1836, во Stuttgart.

¹⁰³ Wolf Seidl, Bayern in Griechenland, Die Geburt des griechischen Nationalstaats und die Regierung König Ottos, Prestel-Verlag München, 1981.

„Доминиан дава неколку докази што се однесуваат на Албанците. Тој истакна дека постојат повеќе етимолошки објаснувања за зборот ‘Албанец’, но излезе дека е тесно поврзан со келтската форма алб или алп, што значи планина.¹⁰⁴ Доминиан тврдеше дека сите жители од овој дел на полуостровот кои зборуваат скип (албански) би требало да се сметаат дека се од албанската националност. Тој истакнуваше дека јазикот по својата форма исклучително Аријан, но истакна дека од 5.140 елементи во Етимолошкиот речник на Албанците на Г. Мајер’ би можело да се набројат само четири стотини неизмешани индо-европски елементи’. Татар-турскиот број 1,180, Романскиот, 1.420, грчкиот 840 а словенскиот 540 збора“.

Скиптарскиот јазик бил мешан не на еден народ туку на четири народи.

Затоа Ф.Фалмерајер продолжува: „...се покажува, дека во отворената земја во Аркадија и Елис, во Месенија и Лаконија, во Беотија, Фоцис и Акарнанија многу генерации непрекинато словенски се говорело, како во Србија и Далмација сега уште се говори, во Померн и на островот Риген ама пред векови се зборувало“.

Наведено било повод Фалмерајер да говори дека Хелените биле исчезнати.

Па во Хелас живееле тн.Словени, кои биле одродени од тн.словенски јазик.

Зајдл, на стр. 44, го цитира Фалмерајер: „Никаква капка стара хеленска крв не тече неизмешана во жилите на денешните Новогрци...“.

Фалмерајер мислел дека Хелените говореле со хеленскиот јазик коине. Бидејќи коине бил само македонски Птоломејов Александријски јазик, тој никогаш не се говорел во Елада. Тој само како христијански јазик бил во употреба во Елада.

Стр. 232: „...Исто така овие новопреобратени поколенија не се нарекле Хелени, туку Христијани и Ромејци до денешниот ден...“ [1829 година].

Ова потврдува дека никогаш немало било каков етнички народ на Елада туку тој бил само еден православен ромејски народ наспроти Муслиманите=Турците.

Следи заклучокот, дека во Елада (Елас) немало било какви антички Еладци со тн.грчки или тн.старогрчки јазик коине кој никогаш во Елада и не се употребувал туку мноштво варварски=пелазгиски=тн.словенски говори, како што бил и антички на кого не се творело, а службен бил јонскиот јазик (говор) со јонското писмо.

Макс Фасмер за Тесалија истакнува дека „Велегезити, чија област во XII и XIII век се викала Велегезас“ „...“, чие образување воочливо се всогласува со името на Антите Тазиархос Доврагезас“. Антите и Склавините имале ист пелазгиски јазик.

Макс Фасмер пиши: „Конечно од XV век уште за понатамошниот живот на Словените на Тајгетос како сведок е местото од опишувањето на патувањето на Ласкарис Канонос за Deutschland и северните земји да се спомене, чие постанување Василјев (Buzeskul- Festschrift стр. 397 фф) го поставил во 1412- 1418 година. Таму Гркот (Ромејот, Р.И.) исто така го опишува опкружувањето на Либек и таа земја ја нарекува Stlavounia. Тој тогаш ја додал забелешката за сродноста на либекските Словени со Зигиотите на Пелопонез“. Значи, варварски=пелазгиски=склавински.

Значи, Склавините во Пелопонез и оние на Либек биле „сродни“. Следи Еладците како Македонците во XV век говореле склавински=тн.словенски. Па овој бил само варварски=пелазгиски=тн.Хомеров=тн.Платонов=тн.словенски. И сè е јасно.

Ова говори дека во Елада во XV век и потоа се говорел само тн.словенски.

Кога Тесалија и Македонија на Елада í биле соседи говорите биле блиски.

¹⁰⁴ ‘Albanach’ денес е се уште во употреба во Шкотска, а се однесува на некои висови во Шкотска. (Облеката, гајдата, музиката со својот ритам 7/8 биле македонски, што било и со Скиптарија, Р.И.)

Следи теменвокал, кај Фалмераер акцент, имињата за време на ослободувањето на Елада на тн.словенски, во македонските изданија со s, Вукови гласови љ...

Х. Р. Вилкинсон, на стр. 42, пиши во Глава II, Турци, Грци и Илири, 1730-1843, Europa Polyglotta, 1730.

„Еден од првите обиди да се прикаже ширењето на мајчиниот јазик на модерна Европа беше направен на малата карта, издадена во Нинберг во 1730 (сл. 4)...Па Балканот, јужно од Дунав, тој препознава само три јазични групи турска, грчка и една друга што ја опишува како Illiri- co Slavonica“.

Стр. 43: „Illiri-co- Slavonica

Третата лингвистичка група дадена од авторот што може да се изрази со терминот илиро- словенска била најголемата, бидејќи не била ограничена само на Балканот, туку се протегала од Јадранско Море, на североисток, па се до Полска и Русија. Со продирањето на Унгарците се поделила на два дела. Јужните делови í се протегале од планината Шар до Каринтиа и Сирија, а од картата се претпоставува дека на тоа подрачје се зборувало како илирски така и словенски јазик. Па ниту Албанците, како такви, ниту Србите, ниту пак Бугарите, а уште помалку Романците, на картата не се претставени на некој особен начин“. (Тие тогаш и ги немало, Р.И.)

Се кажа: „Јужните делови í се протегале од планината Шар до Каринтиа и Сирија“. Следи Склавините биле и во Сирија. Токму затоа овде се наведува Ларус¹⁰⁵:

На стр. 466 е сликата на книгата на Мавро Орбини. На неа стои: *Il regno de gli slavi hoggi corrottamente detti schi avoni. Historia di don Mavro Orbini...Lingua Slava...in Europa, Asia, & Afrika...*. Значи, не се работело за некаков народ Словени дојден од Свемирот или излезен од Утробата на Земјата туку само Склавини. А склавини имало не само во Европа, туку и Азија. Народите Словени се факсификат.

Ова се потврдува со доказот што во книгава Анти имало во Тесалија, Венети биле Венецијанците, Склавини имало на трите стари континенти, а Русите биле само Рецкари- пишеле со рецки (руни), како што биле Етрурците во чии руни имало тн.Кирилични слова. Следи Русите и Етрурците го имале богот Перун, но не на Балканот каде бил Зевс. Името Перу од скитскиот бог Перун го однеле Скитите, кои се бореле со Македонците, и тоа во Америка- Перу. Со нив однеле и традиции итн.

Пак, Русите се изјаснале за Словени дури во 860 година-ова го пишел Фотиј.

АНТИЧКИ=ЕТНИЧКИ МАКЕДОНЦИ

Бидејќи книгата е само за Еладците, се бара нејзината историска врска.

Се истакна, дека според Прокопиј, Склавините не приложувале жртви.

Скитите учествувале кај Александар Македонски. Следи нивниот бог Перун да биде на Перу, каде стигнала флотата на Александар Македонски. Бидејќи Скитите не им приложувале жртви на боговите, а Македонците во Америка тоа го правеле, се потврдува дека жртви на боговите вон Елада со Илијада која била Атинска, им се приложувало само после Александар Македонски. Следи врската е очигледна.

Келтите како Бриги и со бригиска писменост на боговите не им давале човечки жртви. Бидејќи по пропаста на Македонија таа подпанала под Рим, од II век п.н.е. до со VI век н.е. со Јустинијан, како последен римски император со латински јазик, Македонците непрекинато биле колонизирани низ Европа, а не само како

¹⁰⁵ OPŠTA ENCIKOPEDIJA LAROUSSE ©1967. LIBRAIRIE LAURUSSE, PARIS-Vuk Karadžić, 1971.

граничари туку и како жители на Континентот. Повеќе за ова во мојата книга: „Германците Бриги и Македонци- двојно Македонци“. Следи низ Европа на боговите им се приложувале жртви. Ова се потврдува со доказот што во Русија понатаму не се приложувале жртви, што било сѐ додека во царскиот руски двор...не се вгнездилте хазерските Евреи-се жртвувало за боговите и се прифатило христијанството.

Во претходните книги пишев дека монголските Индијанци биле само со крвна група 0 и ДНК- блискост на Кореја и Тајланд, кои немале градежи, ни писмо.

Пак, Индијанците Белци биле и со вегетеријанска крвна група А на Белци, со египетски хиероглифи, фонетско писмо, египетски начин на балзамирање итн.

Во Мехико, х=в=к, на Маите била пченката- Зеа Маис: зеа + в =зева...Зевс. Неа не ја поднесуваат крвната група 0 и В на Монголите, а само А на белата раса.

Монголите немале дувачки музички инструменти, а пак Белците имале итн.

Индијанците Белци во Америка на главата носат лента како Македонците не само да ја приберат косата туку и заштита од синусите итн.

Исто така, тие си носат наметка- шал со реси со разни шари. Ваква наметка имаше мојата мајка со потекло од с.Бабино- Демир Хисар, чија молба беше со неа да биде закопана- таа да биде поставена под неа како на мртовец- да биде до грбот.

Во Македонија останале македонските традиции, сеќавања за Филип, Александар, Букефал и други. Ова говори дека антички=етнички Македонци. За доказ дека најбројниот народ Македонци не исчезнал се традициите во мојата книга „Македонците само со домородни традиции“. Следи македонските говори до денес се.

Бидејќи македонскиот јазик, кој бил варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик, како бригиски=брзјачки говор, си имал непрекинат развој од постледено доба, со него истогласно можат да се одгонетнуваат имињата,но никако со грчкиот јазик.

ЦИГАНИ НА ПЕЛОПОНЕС

За денешна Елада како држава, важност имаат Циганите. Според Вент,¹⁰⁶ името Циган е прастари. Има и други термини- Синде („луѓе од Индија“) или Кале („темни луѓе“). Во петнаесеттиот век тие со коли се рашириле во Европа. За Ве-лс,¹⁰⁷ во Европа се појавиле Циганите. На крајот на XIV и почетокот на XV век се појавиле прво во Грција, каде се мислело дека се Египтјани и оттука е зборот gipsy-на англиски јазик значи Цигани. Нивните водачи се нарекувале „грофови од Мала Азија“. Нивното протерување од постојбината, веројатно, била со Џингис- кановите походи, како и од Османлиите и се населиле во Европа, кои живеат како скитачи. Нивната некогашна постојбина била во бактриските степи. Според нивниот јазик се по потекло од северна Индија. Во нивниот јазик има персиски и ерменски примеси.

Во Мала енциклопедија на Просвета се наведува за „Ромите, индиска етничка група претежно аријско потекло, денес населени низ целиот свет. Според Лурската легенда со текстови на иранскиот писател Хамза ал Исфаканиј и песникот Фирдусиј, во Персија во V век на молба на кралот Бахрам Гур пристигнале десет илјади лури, пејачи и свирачи. Во Иран и денес се нарекуваат лури а ова име преминало, како се мисли, во нури, синоним за Роми во Сирија и Египет, каде ги наре-

¹⁰⁶ Herbert Wendt (1961), Počelo je u Babylonu, Zagreb.

¹⁰⁷ Herbert Georg Wells (1949), Pripovjest iz kameno doba, Nova Pokoljenje, Zagreb- Beograd.

куваат уште и Наувари, Гаодари и Зот“. Најраспространети е Цигани и потеклото уште не е потполно разјаснето. Подоцна се наречени и Бохемиени како преселници во Франција и Чешка како човек кој живее како скитник, што важи и со називот Цигани. Освен називот Роми што значи човек и сопруг, постојат и називи Синти, Кале и Мануши во Франција. Првите потекнуваат од бившата индиска покраина Синд и живеат воглавно во земјите на германското говорно подрачје, Италија и Грција. Кале се населени претежно во Шпанија, а Мануш во Франција. Има и други називи, Ловари, Тамари итн. Во Европа се нарекуваат Цигани, а како Роми се декларирале Банцаросите со седиште во Бомбај, како и извесен број на Пенџаб. Прв запис за Ромите потекнува од 1.100 година во кој грузискиот монах известува дека „Атсинкана стигнале во гората Атос. На основ на тоа илјадата година се зема за почеток на егзодусот, додека некои сметаат дека Ромите биле населени во Византија во 855 година. Во секој случај, почетокот на 11 век кога хордата на Махмуд Газни (1.001-1.026) навлегла во северната и северозападна Индија, каде живееле Ромите, дошло до најголема селидба. Живееле во покраината Кхорсан покрај Авганистан, управувал Газни и се задржале и во областа Ерменија под името Лом, каде го приимиле исламот и христијанството. Од нив една група преминала во Африка и на Иберискиот Полуостров, втората на север и третата во јужна Грција. Во тој крај, особено на Пелопонес, која тогаш заради нивното присуство е наречен „Мал Египет“, проведувајќи 2- 3 века. За ова сведочат голем број на рушевини на нивните населби наречени Ливтокастро, како и значаен број на грчки зборови кои преминале во ромскиот чхиб. Нивниот јазик е роман чхиб во новоиндиска група на индоевропски јазици. (Врска и со династијата Гупта=Ѓупта, Р.И.)

Следи цигански (индиски) музички инструмент да биде бузуки, кој во Македонија бил донесен по 1913 година. Па тој од Елада од 1830 год. се ширел северно.

Ова го потврдува и сточарската наука со бивол, овца, свиња итн.

Следи авторите да говорат за старомедитеранци- темнотени луѓе итн.

Пак, Артур Вајгал вели дека просечниот Грк е потемен од Македонецот.

Ова говори дека, Еладците биле просечен народ од Еладци и Индијци.

Денешните Грци не биле етнички народ туку само црковен- и ништо друго.

ГРЧКИ ЦРКОВЕН НАРОД- НО НИКАКО ЕТНИЧКИ ГРЧКИ НАРОД

Од 1767 година, кога била укината Охридската архиепископија, на Балканот постоеле Грците на Цариградската патријаршија со тн.византиски јазик- коине.

Георгиос Накратзас, стр. 90, пиши: „Цариградската Патријаршија во текот на повеќе векови го сметаше секој православен христијанин за Ромиоси, независно од неговиот мајчин јазик. Подоцнежната идентификација на терминот ‘Ромиос’ со терминот ‘Грк’, придионесе православноста патријаршија во Константинопол да ја изгуби својата вселенска димензија и да се претвори во една суштински незначајна грчка црква“. (Следи Грк како припадник на Цариградската патријаршија, Р.И.)

Вилкинсон говори за Картите што ги објави Лигата на народите во 1926, а на стр. 261 стои Промени во етничката структура: „Главните промени во етничката структура на Македонија што беше производ на првите пет преселби на народите не беше толку чудна како што се очекуваше, а тоа се должеше на фактот дека противните движења се прошируваа меѓу себе тогаш кога беше направено целосното

пребројување. Мешаната комисија на лигата на народите во 1926 објави бројка од 53,000 бугарски емигранти од Грција според точките од грчко-бугарскиот договор, и 30,000 како комплетно пополнување на Грците што ја напуштаа Бугарија, од кои не сите, се разбира, се населија во Македонија отколку што се очекуваше. На нивниот премин им се спротистави револуционерната организација, В.М.Р.О. бидејќи ако Македо-Словените заминеа во Бугарија тоа би било еднакво на предавство на нивните неприкосновани права во однос на македонската територија. Дури и од борбените условности што произлегоа од војните од 1912-13 и 1914-18, а и покрај несигурноста што беше поврзана со промената на политичките граници меѓу 1913 и 1919, сосема е очигледно дека македонското селанство нема никаква желба да го менува своето живеалиште. Исто така е очигледно дека точноста секоја процена на нето резултатите што ќе произлезат од ваквите движења, беше тешко да се одредат, бидејќи многу од миграциите имаа само привремен карактер.

Од сосема друго значење беа резултатите што произлегуваа од шестото движење што ги вклучуваше и грчките и турските народи а што се појави по поразот на грчката армија во Турција во 1922. Импулсот усмерен кон повторно зацврстување на грчката империја на Константинопол полека почна да зема замав бидејќи Големата идеја беше зачната прва (види стр. 51). Во 1919 се случи и климаксот бидејќи она што дотогаш беше само сон сега практично стана можно. Преородбата на византиската империја беше само мал дел од успехот кога Грција и објави војна на веќе ослабената од војна и револуција Турција. Тогаш се случи феноменалната консолидација на турските воени сили во Анадолија под водство на Мустафа Кемал. Грчката армија претрпе огромен пораз а Турците направија жестока одмазда врз грчките заедници што се наоѓаа во нивните територии; многумина од нив беа убивани или пак умираа од експлозиите и болестите; дури пак во паника избегаа од западна Анадолија и Понтус во правец на грчките територии. Кога наскоро по овие катастрофални настани принудените сојузничките сили и ја предадоа источна Тракија на Турција, грчките бегалци од оваа територија и од Константинопол ја разбранува целосната бројка на оние што бегаа во Грција.¹⁰⁸

За време на преговорите што следеа по поразот на Грците, и грчката и турската влада решија да ја искористат поволната прилика што се нудеше од нерешените состојби да ефектуираат целосно заемна промена на малцинствата. Ваквото решение во себе содржеше и принудна промена на населението, бидејќи имаше многу Грци кои сеуште останаа во Турција и многу Турци во Грција, кои не беа волни да ги затворат своите куќи. Според точките на грчко-турскиот договор од јануари, 1923, ваквите малцинства беа сосема искористени и испратени респективно во Грција и Турција. Пресметано е дека во ваквиот трансфер беа вовлечени околу 356,000 Турци и 190,000 Грци.

Грчко-турскиот договор прецизира во својот прв член личностите на ваквата принудна смена на следниов начин: 'Турската националност со грчка ортодоксна вероисповед востановена во турската територија а грчката националност со муслиманска вероисповед во грчка територија.' 'Расата' и јазикот беа игнорирани заради тешкотијата на интерпретација на овие термини. Постоеја само три исклучоци; исклучоци од оваа принудно селење беа:

¹⁰⁸ 914,300. нето, е процената дадена од С. П. Ладас во Смена на малцинствата во Бугарија, Грција и Турција (Њујорк, 1923). (Тие не биле етнички народи туку само верски и црковни-ништо друго, Р.И.)

- (1) грчки жители на Константинопол;
- (2) жители муслимани во северна Тракија;
- (3) муслимани Албанци кои говорат албански.

На овој начин критериумот на религијата се претпочиташе пред критериумот на јазикот, што значеше дека многу муслимани кои говореа грчки бугарски или романски јазик мораа да ја напуштат Македонија. Тоа исто така значеше дека голем број на емигранти во Грција не зборуваа друг јазик освен турскиот.

Голема преселба на муслиманите и огромен прилив на лица со грчка ортодоксна вероисповед, по 1922, материјално го изменија етничкиот состав на Македонија и северна Тракија. Од околу еден милион Грци што пристигнаа од Турција, по-приличен број население се населени во овие територии. Сепак е тешко да се одредат точните промени што се појавија во целото грчко население од Македонија, што се јави како резултат на миграциите. Според А. А. Палис, до крајот на 1924 не-каде околу 700,000 Грци ја населија Македонија.¹⁰⁹

Пишувањето на Раул Бланшард во Географскиот магазин од 1925 сугерира бројка од 660,000 Грци кои се населиле во Македонија и Тракија пред почетокот на есента 1924, но оваа бројка ги вклучува сите видови бегалци- од Југославија, Бугарија, Кавказ и Турција. Според официјалните извештаи на Мешаната комисија за населување на Лигата на народите, објавени во 1926, 430,295 лица биле населени во руралните области на Македонија. Овие бројки исто така ги вклучуваат сите бегалци но не ги вклучуваат бројот на лицата населени по градовите ниту пак огромниот број лица што се населија во Македонија без упатување од страна на Комисијата, бидејќи бројот на лицата што независно се населуваа е непознат. Сосем е очигледно дека обидите да се процени чистиот пораст на грчкото население од Македонија што се должи на турскиот дебакл беа во најблага форма речено хазардни. Македонската демографска ситуација во годината 1922-24 беше во толкава мера флуидна што беше речиси невозможно да се направи попис на бегалците од Турција. Но и колку неверодостојни да беа процените, не можеше да се негира дека прво, масовното преселување на народите предизвикано од грчко- турската војна беше во голема мера понеумерно отколку она што никна како резултат на настаните меѓу 1912-19, второ, дека Македонија и западна Тракија преставуваа зони за населување на бегалци, и трето, дека етнографскиот карактер на овие територии беше од темел модифициран“.

Па грчко-турската војна била само религиска: Православни и Муслимани.

„Етнографската карта

Во обидот да се сумираат ваквите промени, Лигата на народите објави извештај, Населбата на грчките бегалци (Женева, 1925), кој во себе содржи и ‘Етнографска карта на грчка Македонија, што го претставува сразмерот на различните етнографски елементи во 1912 (пред Балканските војни) и во 1926 (по доселувањето на бегалците). Забелешката на картата гласи: ‘Резултатот на доселувањето на околу 500,000 бегалци од селско и 300,000 бегалци од градско потекло, проследен со емиграцијата во 1923 на 348,000 муслимани според договорот во Лозана за размена на грчкото и турското население, е радикално сменување на етничкиот состав на населението на грчка Македонија и дефинитивно да ја елиминира таа провинција. ‘Картата ја состави Комисијата на бегалците во Атина (сл. 66). Беше замислена да се

¹⁰⁹ А. А. Палис, ‘Расните миграции на Балканот во 1912-25’, Географски магазин (1925).

базира врз статистичките податоци од грчкиот попис од 1913 и 1920, исто како и врз статистиката доставена од страна на грчкото министерство за општ напредок. Мешаната комисија за доброволна емиграција на грчкото и турското население, Мешаната комисија за доброволна емиграција на грчкото и бугарското население и Комисијата за населување на бегалците“.

Овие преселби биле само верски: Муслимани и Христијани само како Грци.

З а к л у ч о к

Авторите пишат дека имало тн.Словени: Анти, Венети, Склавини и Словени. Пак, Анти=Анти и Венети=Венети, Склавини=Склавини и Словени=Словени.

Бидејќи Анти имало во Тесалија..., Венети и Венцијанците, а Склавините на трите стари континенти, тие не можеле да бидат Словени од слово,а и Божјо Слово.

Бидејќи Русите за Словени се изјасниле само во 860 година (Фотиј), се потврдува дека Русите дотогаш биле само Рацкари- тие пишеле со рецки, но не слова.

Во Летописот на Монемија Аварите крстареле низ Балканот и дошле на Пелопонес.На Балканот немало било какви тн.Словени,а овде се битни Склавините. Кога тие дошле на Пелопонес,таму Склавините веќе ги нашле-тие биле домородни.

Бидејќи Фалмерајер забележал дека Еладците не го говореле хеленскиот јазик коине, кој бил само македонски Птоломејов Александријски јазик, заклучил, дека Хелените исчезнале. Бидејќи тој никогаш не бил еладски јазик, Еладците биле само одродени Склавини=тн.Словени- Склавини имало на трите стари континенти.

Склавините биле Хелени=Повеќебожци, а Ромејците=Христијани. Ова било повод Склавините да се христијанизираат и само така тие станувале едно: Ромејци.

Бидејќи никогаш немало тн.словенски народи, тн.Словени биле политички.

Секој оној кој што пронајде доказ/наод за преселби (растение, животно, кола- дел од кола, колце- дел од колце...пари...сад... итно да добие Нобелова награда...

Бидејќи ние Македонците последните векови страдаме како Словени, а на Балканот (Пелопонес...) Склавините биле домородни, итно да се прекини расправата за името со Грците кои се одродени Склавини и Цигани од 14-15 век со бузуки

L I T E R A T U R A

Naslovov "Sklavinite=t.n. Sloveni na Pelopones domородni" e napi{an spored Dimitris Litoksou "Izme{ana nacija ili za Grcite i raznebitenite Drugojazi~nici", a i spored drugi avtori. Za knjigava, isto taka, se koristen i delovi od avtorovive knigi:

1. "Sredozemjeto pradomovina na Evropjanite", format A5.
 - a. prvo izdanie avgust vo 1998 godina, strani 354 (10)
 - b. vtoro izdanie mart vo 1999 godina, strani 519 (10)
 - v. treto izdanie maj vo 2007 godina, strani 621 (9)
- 2."Nov Aleksandar Makedonski" (tn.Skenderbeg=Georg Kastriot)
 - a. prvo izdanie vo mart 2001 godina, strani 159 (9)
 - b. vtoro izdanie vo juni 2003 godina, strani 334 (9)
3. "Odroduvawe na Makedoncite", avgust 2001 godina.
4. "Vozobnuvawe na anti~ka Makedonija", april 2002 godina.
5. "Kavkazko- crnomorski Albanci- Arnauti", juni 2002 godina.
6. "Vlasite- t.n.Sloveni", septemvri 2002 godina.
7. "Zavera protiv anti~kite Makedonci", oktombri 2002 godina.
8. "Grcite- ve{ta~ki narod", april 2003 godina.

9. "Ishrana na govedata", maj 2003 godina.
10. "Slovenite- germanski falsifikat", juni 2003 godina.
11. "Germancite i Makedoncite- edno isto", juli 2003 godina.
12. "Evropjanite poteknale od Balkanot i Mala Azija", mart 2004 g.
13. "Grcite- odrodni Sklavini i Sloveni", juni 2004 godina.
14. "Makedonskata Komnenova Albanija", avgust 2004 godina.
15. "Homerova Troja na domorodci- t.n.Sloveni", januari 2005 godina.
16. "Evreite- t.n.Sloveni", april 2005 godina.
17. "Homerova=tn.slovenska Makedonija", oktombri 2005 godina.
18. "Albancite kolonisti vo Makedonija", januari 2006 godina.
19. "Atlantida-falsifikat na Solon i Platon", dekembri 2006 godina.
20. "Brigite=Brzjacite bile postari od Egiptjanite", mart 2007 godina.
21. "Albancite odrodni Brzjaci i Mijaci", maj 2007 godina.
22. "Bugari=narod bile Tatarite=Arnautite", maj 2007 godina.
23. "Homerovi=tn.slovenski Morejci=Grci", avgust 2007 godina.
24. "Od Makedonci=Pravoslavni do Turci=Muslimani", noembri 2007 god.
25. "Belcite narod so eden jazik", na germanski jazik, 319 strani, 07.03.2008
26. "Makedonecot Georg Kastriotis, t.n.Skenderbeg", 15.04.2008.
27. "Helas", na germanski jazik, 148 strani, 14.06.2008.
28. "Slovenite falsifikat", 250 strani, 18.09.2008.
29. "Helenite i Grcite falsifikat", 199 strani, format A5, 13.11.2008.
30. "Dodunavska Makedonija", 296 strani, format A5, 21.01.2009.
31. "Etnografija na Makedonija", na germanski jazik, strani 81 format A4, 24.02.2009.
32. "Od kogo postanavme", strani 256 format A4, 18.05.2009.
33. "Evropskite zlostori vrz Makedonija", strani 104, 17.06.2009.
34. "Grcite, Albancite i Vlasite ve{ta~ki narodnosti", strani 175, 05.08.2009.
35. "Grcite so dvorasen jazik na Belci (Pelazgi) i Crnci (Semiti)", str. 318, 09.10.2009.
36. "Makedoncite so ednorasen jazik na Belci (Pelazgi)", evrejski..., strani 73, 18.11.2009.
37. "Za Prokopij Kesarski (6 vek n.e.) nema Sloveni", strani 100, 15.12.2009.
38. "Evropa samo makedonska, venetska=sklavinska=tn.slovenska", strani 121, 12.01.2010.
39. "Rusite ne bile Sloveni", strani 74, 29.01.2010.
40. "Srbite ne bile Sloveni tuku Tribali, Trakijci", strani 142, 08.03.2010.
41. "Ednobo`estvoto- zlostor vrz ~ove{tvoto", str. 241, 27.04.2010.
42. "Belcite eden narod so edna ista simbolika", strani 118, 28.05.2010.
43. "Anti~ka=etni~ka Makedonija", strani 226, 09.08.2010.
44. "Aleksandar Makedonski na Rufus- falsifikat", strani 311, 04.10.2010.
45. "Bugarite bile Makedonci", strani 288, 23.11.2010.
46. "Brigiska [ambala]", strani 178, 03.01.2011.
47. "Brigiskata mitologija pomestena na jug", strani 115, 25.01.2011.
48. "Evrejski etni~ki narod nikoga{ nemalo", strani 99, 17.02.2011.
49. "Evropejcite i tradiciite od i preku Balkanot", strani 117, 10.03.2011.
50. "Masonskata istorija- falsifikat", strani 117, 07.04.2011.
51. "Evropejcite rasnesvesni- so pove}erasni jazici", strani 122, 10.05.2011.
52. "Makedonomrscite protiv Makedoncite", strani 85, 31.05.2011.
53. "Egiptjanite so slovenska mitologija", strani 139, 14.07.2011.
54. "Evropskata istorija- falsifikat", str. 119, 10.08.2011.
55. "Albancite dvokontinentalen i dvorasen t.n.narod", str. 122, 05.09.2011.
56. "Bez etni~ki narodi", str. 84, 28.09.2011.
57. "Germancite Brigi i Makedonci- dvojno Makedonci", str. 100, 25.10.2011.
58. "Herodotovata istorija sami na tn.slovenski jazik", str. 142, 28.11.2011.
59. "Turcija Frigija=Brigija", str. 98, 21.12.2011.
60. "Makedoncite- domorodci", str. 102, 10.01.2012.
61. "Grcite samo slovenski govor i akcent", str. 54, 08.02.2012.
62. "Makedoncite samo so domorodni tradicii", str. 62, 29.02.2012.

63. "Podunavjeto- bez naselenie", str. 62, 22.03.2012.

64. "Albancite- muslimanski kolonisti", str. 124, 25.04.2012.

65. "Albancite- fa{isti", str. 98, 16.05.2012.

NAPOMENA: Knigite pod 25, 27 i 31, koi se na germanski jazik, mo`at da se najdat na internet: www.Brigien.com. Ova va`i i za Zmejova Dupka, koja e navedena vo "Ilijada" po-kraj Crna Reka, vo Demir Hisar, melu selata Dolenci i Babino. Istoto va`i i za kniga pod 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38... i 65 na makedonski jazik. A i ova 66- ta kniga e vnesena vo internet.

Isto taka, na nea se najduvaat dokumenti od 1 do so 9, koi se odnesuvaat za moeto li-kvidirawe, so montiraniot maratonski sudski proces so vkupno trinaeset presudi, gubej}i go sporot tesno 6 : 7 zaradi korumpiranoto pravosudstvo i obvinitelstvo. Duri i Narodni-ot pravobranitel, za kogo rabotniot odnos ne bil ~ovekovo pravo. Vme{anite sudii, obvi-niteli i pravobraniteli bea nagradeni i denes se na najvisoki polo`bi. Sledi izgubiv pra-vo na vrabotuvawe od 20.05.1991. Ottoga{ samiot opstojavam bez ni~ija pomo}. Duri sum so niska penzija i so 42% minal trud. Site navodi vo tie devet dokumenti se objaveni vo moite knigi na krajot na knigite kako dodatok. Bidej}i jas ne bev mo}en da se spravam so samovol-nicite i silexiite vo dr`avava, mene mi preostana svojot gnev za moeto uni{tuvawe da go vnesam vo knigite. Otsekoga{ sum gi registriral neprijatelite na makedonskoto zemjodel-stvo, sto~arstvo so veterinarstvo i dr`avnite arami{ta, zlo~inci, samovolnici, silexii...

Samo za pe~atewe do so 21-va kniga sum platil preku 20.000 evra...Slednite knigi se pe~atani kompjuterski, vo mal tira`, so tro{ok okolu 100 evra. Probav da dobijam sredstva od Ministerstvoto za kultura,za knigite do br. 4. Melutoa, jas za vlasta koja be{e vo slu`ba na neprijатели na makedonska Makedonija i makedonskite Makedonci bev nepodoben...

Koga po~nav da se bavam i so istorija a i so biolo{ki metodi, mojata nepodobnost i vo istorijata se odrazi. Iako samo jas imav pi{eno za `ivotot na Makedonecot Georg Ka-striotis, a Albancite kako falsifiktori neuspe{no go bri{at zavr{etokot -is, Insti-tutot za nacionalna istorija i MANU, za proslavata vo ~est na tn.Skenderbeg, mene ne me povikuvaat, niti dozvoluvaat da u~estvuvam. Sledi od niv da bidam proglasen i za "laik".

Od Institutot za nacionalna istorija moite knigi od pod broj 36 bea vrateni nazad, od pod broj 39 pove}e ne gi ispra}am.So niv ne se slo`uvam, nikoga{ nemalo narod Sloveni.

Od DNU-Bitola me isclu~i vet.lek.od VZ[.Toj so falsifikat doktorat do tn.prof.

Ovoj veterinaran lekar so svoite kolegi veterinari od Veterinarniot institut se nositeli na zloto, koga tie si dozvoluvale vo dr`avava da se uvezuvaat bolni od leukemija (leukoza) kravi i junici, na zemjite im gi ~istele bolnite stada. Pa takvite bolni grla nie gi likvidirame.Samo od takvite yverovi nie ostanavme bez kravi-do denes sé u{te kupuvame. Se vinovni i za {irewe na bruceloza kaj ovcite, ~uma, auecki... kaj sviwite i drugi bolesti. Tie likvidirale farma so 200 ovci frizijki i 2.000 izraelski ovci avasi. A i drugi farmi. Tie samo za da zarobotat, iako nemale kuni}i videno, farma so 2.500 majki-rodilki vo s.Qu-bojno- Prespa podignale. Bidej}i ni{to neznaele, 100% porodenite im skapale, pa umrele.

Za da se potvrdi deka R.Makedonija ima zemjodelstvo kako vo 19 vek, vo nea nema re-onizacija-reon najdobar za govedarstvo bil/e bitolsko-da bide centar, {to va`i i za drugo. Pod HMS "Stre`evo" ne se proizveduvaat visoko dohodovni kulturi so navodnuvawe ({e}e-rna repka, dobito~na hrana...) tuku ekstezivni mnogu nisko dohodovni kulturi bez navodnu-vawe (p~enica, ja~men, maslena repka, son~ogled...), so {to sistemot se pravi neopravdana investicijata.I na smetka na bitolsko se razvivaat drugi delovi-vkupna {teta za dr`avata.

Skoro sekoja godina, od 1990 godina, redovno se javuvav na konkursi na Zemjodelski i Veterinaren fakultet, so Institutot za sto~arstvo,site Skopje,i Vi{ata zemjodelska {ko-la, Biotehni~ki fakultet- Bitola. Iako tie do denes nemaat kadar, samo poradi mene gi ra-sturale konkursite ili si izbiraa interni lica,so neobjaveni doktorati, so temi za matura, duri bez nieden objaven samostoен trud, nitu kniga. Tie se samoupravni interesni zaednici. Sledi Pravosudstvoto, Obvinitelstvoto i Narodniot pravobranitel so mene se ismejuvale.

Pak, izborot se vr{i na mangupski na-in- mesto da ima eden stav za izbor na docent, von- i redovenprofesor, ima tri stava.Za podobro prestava na izborot, e slednava postapka: vo prviot stav se bara obrazovan, vtortiot poluobrazovan i tretiot neobrazovan. Bidej}i vo site tri stava se sodr`i obrazovan, site si gi ispolnuvaat uslovite: nie sme kako vo 19 vek.

С О Д Р Ж И Н А

Вовед	3
Национализам и национален мит	4
Темната страна на 1821 година	8
Фалмераер: Решителен противник на грчкиот национализам	14
Летописот на Монемвасија	18
Национална операција за погрчувањето на топонимите	38
Пелазгиски народ и јазик	45
Во Елада коине (тн.старогрчки) бил христијански јазик	47
Варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик во Елада	49
Пелазгиски=тн.словенски имиња во Елада	51
Еладците само одродени Склавини=тн.Словени	52
Антички=етнички Македонци	54
Цигани на Пелопонес	55
Грчки црковен народ- но никако етнички грчки народ	56